

ЛОРЪНС О'БРАЙЪН МАНХАТЪНСКА ЗАГАДКА

Част 3 от „Загадки“

Превод от английски: Дафина Китанова, 2015

chitanka.info

*Злите нрави на мъжете
оживяват в бронз,
техните добродетели пишем на
вода.*

Уилям
Шекспир ,
„Хенри VIII“,
действие IV,
сц. 2

1

— Давай! Колкото по-грубо, толкова по-добре, момиче... —
Очите на мъжа бяха завързани с черна копринена превръзка. Той говореше бавно, с натежал от желание глас.

Зина отиде до вратата и я отключи.

— Какво правиш? Изваждаш играчките си, така ли? Това дори е по-добре от обещаното.

Лорд Бидонър влезе в паник стаята. Той затвори вратата зад себе си и натисна бутона, за да включи системата за контрол на въздуха. Газовият филтър на покрива можеше да отстрани дима от буен огън и да превърне изхвърляния въздух в струйка пара.

Усмихнат, мъжът тръпнеше в очакване. Беше закопчан с белезници за металната рамка на леглото с разперени ръце и крака.

— Хайде, направи го! — подкани я той.

Тъмносиният копринен костюм от „Калвин Клайн“, метнат на стола до леглото, красноречиво показваше високия му пост. Лорд Бидонър прегледа портфейла на мъжа. Пропускът му за банката приличаше на парче алуминий с размер на кредитна карта. Беше с вграден безконтактен чип, а гравираното му фамилно име Хеър потвърждаваше това, което вече знаеха...

Директорът на глобалната сигурност във *ВХН* — една от малкото наистина глобални банки в света, лежеше по гръб и гол пред него.

— Не ме карай да чакам, момиче...

— Няма — измърка Зина. Тя погали крака му, после вътрешната страна на бедрото му. Той потръпна.

Съпругата на мъжа със сигурност би оценила снимките от тази среща, но лорд Бидонър имаше по-належащи грижи.

Той кимна на Зина.

Тя беше облечена в дълбоко изрязан, прилепнал черен костюм тип „жената котка“, който перфектно очертаваше стройното ѝ тяло. Проснатият на леглото мъж очакваше жената, с която се бе запознал на чаша шампанско в бара срещу Гранд Сентрал преди две седмици, да

му достави незабравими усещания. Разказът на Зина, че е дъщеря на етиопски дипломат, и страстната ѝ усмивка го бяха запленили.

Тя прокара пръст надолу по корема му. Той потрепна от нейното докосване.

— Не спирай, миличка... Не спирай...

С другата си ръка Зина щракна сребърната горелка „Турбофлейм“, най-скъпия модел в света с дълга огнена струя. Тя държеше горелката с насочен нагоре, леко съскащ синкав пламък и наблюдаваше как става по-ярък, а пръстите ѝ на другата ръка се движеха бавно надолу под корема на мъжа.

— Какво е това? — попита той.

Тя не отговори.

Гласът на Хеър звучеше все още уверено.

— Сестра ти ли влезе току-що? Тя ще се присъедини ли към нас?

— Имаме изненада за теб — каза Зина.

Мъжът дръпна белезниците и от това те се врязаха в кожата му. Срецаха се за трети път и на Зина ѝ отне известно време да го склони да отиде толкова далеч, но той вече ѝ имаше доверие. И беше дал да се разбере ясно, че няма да понася никакви глупости. Бе предупредил, че ще счупи леглото, ако тя не го освободи, когато той ѝ каже кодовата дума да спре.

Зина се усмихна, прегърна го и се съгласи.

Дори се посмяха дали да подготвят писмен договор.

— Каква е изненадата? — Той разклати леглото, за да изпробва издръжливостта му и здравината на белезниците. Предполагаше, че са лесно чупливи играчки — като предишния чифт, с който го беше закопчала. Но грешеше.

И не знаеше, че леглото е приковано към стоманобетонна плоча на пода в паник стаята. Въпреки че би могъл да се усъмни, че има нещо нередно, когато то не помръдна.

— Просто един мой приятел. Имаме малък въпрос към теб... — продължи Зина.

— Така ли? — Той все още беше любопитен, очаквайки предстоящите наслади.

— Каква е паролата за системата за сигурност на *ВХН*?

Мъжът млъкна вцепенен. После разтърси леглото странично, опитвайки да се освободи. Но не знаеше, че единствената му надежда

да успее е, като откъсне ръцете от китките си, а краката — от глезените си. Ала много малко хора имаха силата да сторят това.

Зина размаха горелката и я вдигна, сякаш изпълняваше ритуал на жертвоприношение. Пламъкът трепна и стана по-висок.

Миризмата на горящ газ изпълни стаята като горчив парфюм. Горелката вече издаваше заплашително съскане. Зина докосна върха на пламъка до ръба на чашата с уиски, от която мъжът беше пил. Стъклото стана синьо.

— Почакай, когато усетиш това, ще ми изпееш всичко... — Зина вече говореше със заплашителен тон.

— Какво правиш? Мамка ти... — Краят на ругатнята беше прекъснат от пронизителния писък, дошъл дълбоко от гърлото му. Зина бе докоснала пламъка до бледата кожа на рамото му.

Той започна да се мятта като риба на сухо. Хвърляше се от една страна на друга, гърчеше се и се извиваше назад, мъчейки да се предпази от изгарящия кожата му огън. Но не можеше да се движи достатъчно бързо. И краката, и ръцете му бяха здраво стегнати.

Лесна мишена.

Миризмата в стаята стана по-тежка. Болка и хленчене, съскане и гърлени викове изпълниха въздуха.

Мъжът бе изгубил човешкия си облик.

Тогава Зина отново го попита за паролата. Говореше тихо, сякаш продължаваха играта си.

— Ако я издадеш, ще те освободя — обеща тя. — Все ще измислиш как да обясниш тези малки изгаряния на жена си. Но другите, които ще ти причиня след малко, ще се нуждаят от болнично лечение. Или от услугите на моргата.

Тя щракна и изгаси пламъка, после силно и бързо притисна нагорещения връх в най-големия мехур, който се беше образувал близо до глезена му.

— Какво ще кажете, господин Хеър?

Мъжът отвърна с агресивен, животински рев. Той разтърси леглото под себе си. Последният остатък от гордостта му, че работи във *VXH*, го напусна с последвалия вик.

Зина отново запали горелката, протегна ръка и допря пламъка до гърдите му. Бързо го прокара надолу, докато димът от изгорелите косми по тялото изпълни стаята с противна миризма.

— Спри, спри! — изкрещя той. Гърчеше се като червей, за да избегне огъня. — Тя е #89#99 — извика мъжът. — Моля! Спри!

Бидонър записа паролата в телефона си и натисна бутон „изпрати“.

— Надявам се, че не лъжеш — каза спокойно Зина. — Искам всичко това да има щастлив край.

Тя стисна с ръка бедрото му, после го погали.

Сълзи се стичаха изпод превръзката му. Страните му пламтяха. Добре че не можеше да види белезите по тялото си, защото веднага щеше да разбере, че не би могъл да намери правдоподобно обяснение пред жена си.

— Моля те, пусни ме! Обещавам да не казвам на никого. Кълна се в живота на децата си!

Мобилният телефон на лорд Бидонър даде сигнал за входящо съобщение. Той кимна на Зина. Кодът беше проработил.

— Вярвам ти — кимна тя. — Но има още едно нещо, което трябва да направя за теб.

Тя остави на пода „Турбофлейма“ и отиде до хладилника. Извади от фризера петнадесетсантиметров назъбен нож с идеално наточено острие.

Вдигна го във въздуха, възхищавайки се на студения метал.

— Сега ще ти разкопча белезниците — обеща Зина.

Тялото на мъжа застина. Свитите пръсти на краката му се отпуснаха. В стаята се чуваше единствено изпълненото му с болка скимтене.

Паник стаята в апартамента на Пето авеню с изглед към небостъргачите на Манхатън беше звукоизолирана. Затова се намираха там.

Зина прекара острието по бледата кожа на мъжа веднъж, след това втори път, очарована колко бързо бликна кръвта само от няколко прости срязвания...

— Това е за моите братя — изрече тя.

— Недей! — проплака той. Гласът му трепереше от страх. — Имам две деца, съпруга.

Тя настръхна, сякаш се настройваше за това, което щеше да направи.

— *Prima quattuor invocare Unum*^[1]. — С тези думи Зина сграбчи стърчащата му мъжественост, дръпна нагоре и го кастрира с едно замахване.

Тя вдигна кървавата плячка пред очите си.

Письците му на ужас и болка вибрираха из стаята, огромен фонтан от кръв изригна във въздуха. Последва отблъскваща миризма и думите на мъжа преминаха в брътвеж.

Лорд Бидонър си запуши носа. Беше видял достатъчно. Той влезе в главната стая на апартамента с изглед към кулата на Емпайър Стейт Билдинг — бляскаво свидетелство от ерата на джаза.

— Добре се справи, скъпа моя. Първото жертвоприношение беше извършено правилно — похвали я той, когато тя се присъедини към него.

Зина дишаше тежко.

— Ела тук. — Той я притисна към дебелото стъкло на прозореца.

Манхатън се простираше зад тях с цялото си великолепие.

После ѝ подаде издута стъклена чаша с голямо количество изискано немско бренди. Тя отпи малко, след това гаврътна чашата на един дъх. Легна на елегантната дъбова маса за кафе, която доминираше в стаята. Каньонът от светлини, огряващи кадифената манхатънска нощ, се отразяваше по цялата дължина на масата и по абаносовата кожа на момичето.

Той се наведе и погали рамото ѝ.

Тя трепереше.

— Още трима преди луната да изгрее отново. Така пише в книгата. Така трябва да направим.

Тя му се усмихна.

Белите ѝ зъби проблеснаха, когато отметна глава и изпъна цялото си тяло...

[1] Първият от четирима призовава Единствения (лат.). — Б.пр. ↑

2

В приглушените шумове на спящия Лондон прозвуча скърцане.

— Шон? — отекна гласът на Изабел. Тя надигна глава от възглавницата. Стори ѝ се, че някаква сянка премина в мрака... Мигът на огромното удоволствие, че е усетила завръщането му, се стопи за секунда от страх, когато не получи никакъв отговор.

Тя се измъкна от леглото. Алек, който вече беше на четири, спеше в съседната стая. Ако Шон се спотайваше там и играеше някаква игра, тя щеше да го накара да си плати. И то с лихвите. Току-що беше завършила един от най-сложните проекти в кариерата си като консултант по IT сигурност и се чувстваше изтощена. Нуждаеше се от сън.

Изабел застана на прага на спалнята.

На площадката нямаше никой.

Надникна долу. Къщата изглеждаше безлюдна. Отоплението беше изключено преди часове. Влезе в стаята на Алек, вслуша се в спокойното му дишане и го зави.

Дали Шон пак нямаше да се прибере чак на сутринта, както бе направил преди няколко седмици? При мисълта за това потрепери. Откакто бяха заедно, тогава той за пръв път не се появи цяла нощ.

Тя си спомни проскърцването, от което се беше събудила. Какво ставаше?

Въобразяваше ли си, че е чула подозрителния звук? Напоследък отново сънуваше странни сънища, в които често я спохождаха образи от Истанбул и Йерусалим. Може би това я беше събудило...

Изабел слезе на долния етаж и светна всички лампи. Нищо не беше разместено, въпреки че долови странна миризма.

Остър лимонов мирис, подобен на препарат за чистене. Застана близо до входната врата. За всичко беше виновен Шон. Взе телефона, избра повторно набиране. Отново попадна на гласовата му поща.

И затръшна слушалката.

Копеле.

Престани. Той ще дойде скоро.

Тя загаси светлините. Върна се в леглото и се опита да заспи. Но леденият вятър, който блъскаше по прозореца, ѝ пречеше. Тревожеше я и студеното място, където би трябвало да лежи луничавото тяло на Шон.

Ултрамодерната докингстанция „Банг и Олъфсен“ показваше 3:05 часа.

На колко години затвор те осъждат, ако убиеш съпруга си?

Тя напрегнато се заслушваше. Кипеше от яд, ядосваше се не само на Шон, но и на откачалниците във ВХН. И на онзи, който бе решил да направят глупавото си тържество предишната нощ. Не им ли стигаше, че Шон работеше допълнително, не можеха ли поне да го оставят да се прибере вкъщи?

Когато тя най-после отвори очи след неспокоен сън, Лондон вече се будеше и тътенът на града беше още по-силен. 07:50 часа. Първо си помисли, че той се е прибрал и дори вече е станал. Обикновено се будеше преди нея. Може би беше долу в кухнята и си препичаше филийка от новия хляб с маково семе.

Шон щеше да я изгледа недоумяващо, когато тя го попита в колко часа се е върнал, след това щеше да прокара ръка през гъстата си кестенява коса и да я прониже със сините си очи по онзи познат начин. Това беше тайното му оръжие, откакто го бе срещнала в Истанбул.

Тя се обърна.

Неговата страна на леглото беше недокосната. Кожата ѝ настръхна от обзелото я зловещо предчувствие.

Отново вдигна телефона си и набра номера му. Дано да има добро обяснение. Много добро...

Пак попадна на гласовата поща. Нямахше намерение да остави още едно съобщение.

Полазиха я ледени тръпки. Усети, че ѝ прилошава. Къде беше той?

Не си представяше да продължава по този начин. Беше твърде млада за всички тези глупости. Бяха преживели много, откакто се бяха срещнали за първи път: тунелът в Истанбул, адската дупка в Израел... Ала всичко това беше останало в миналото. Сега водеха спокоен семеен живот.

Ами последния път, когато той не се беше прибрал през нощта у дома?

Не беше толкова отдавна, само преди три седмици. Отново в четвъртък вечер. Беше се появил вкъщи за закуска, молейки за прошка, с онова сложно извинение, че срещата продължила твърде дълго...

Дали си мислеше, че приключването на мегасливането на банката ще бъде достатъчно, за да я успокои? Нали ставаше въпрос за празнична вечеря? Той дори не беше постоянен служител, а консултант към Института за приложни изследвания по проект, който вече беше погълнал една година от живота му.

Изабел си пое дъх, опитвайки да се успокои.

Някой щеше да ѝ се обади, ако се беше случило нещо.

Той просто закъсняваше. Това беше всичко.

Също както последния път. Но сега тя щеше да го накара да си плати. Ослушваше се за мекото щракване при отварянето на входната врата. Той нямаше да я разочарова. Шон не постъпва така. По-късно днес трябваше да заминат за Париж. Щяха да се потопят заедно във ваната на розовата мраморна баня в хотел „Рузвелт“ на Шанз-Елизе преди полунощ.

Това беше планът му.

Всичко беше уредено.

Откакто чичо му ги покани да му гостуват в хотела в Париж, тя броеше дните. И Шон го знаеше.

Точно от това пътуване имаха нужда. А и чичо му направи страхотен жест. Той и съпругата му бяха единствените роднини на Шон, с които тя наистина се разбираше. Те бяха настояли Шон да намери някой, който да се грижи за Алек, тъй като Лувъра и Операта не бяха идеални места за четиригодишно дете, без да споменаваме хиперактивните му наклонности. Те заслужаваха този уикенд.

Младоженският апартамент в хотела беше резервиран за тях. Тази вечер те щяха да спят в легло стил Луи XIV с кремав копринен балдахин. Това щеше да стане. Никой нямаше да ѝ го отнеме.

Дори и Шон Раян...

3

Главата на момичето се мятеше неистово. Вече нямаше връщане назад. Ефектът на рохипнола отслабваше след няколко часа.

Той трябваше да си свърши работата.

Прокара ръце по голото ѝ тяло. Тя трепна, когато разчекна бедрата ѝ, но не се събуди. В този ѝ вид той я пожела истински. Ала се въздържа.

Не можеше да си позволи да намерят негова ДНК.

Мъжът коленичи.

Острието изсвистя във въздуха. Остър спазъм на гърч премина по тялото ѝ, когато преряза кожа, мускули и артерии...

И дори тогава тя не се събуди. А кръвта бликна и започна да образува локви около нея. Изведнъж той се успокои, вече не трепереше, сякаш пламъците на треската утихнаха. Радваше се, че го направи бързо. Следващата работа, която трябваше да свърши, се очертаваше доста неприятна...

4

Изабел стисна очи и си наложи да запази спокойствие.

Щяха да прекарат прекрасен романтичен уикенд. Хотел „Рузвелт“ сякаш беше на милион мили от Фулъм; от работата ѝ всяка свободна минута да помага на хората да намерят безчет изгубени или изтрити файлове в компютрите си; от грижите ѝ по Алек, да се увери, че е облечен и нахранен и не пропилява живота си в прекалено гледане на телевизия; от грижите ѝ по Шон, когато той се прибере вкъщи...

Тя се заслушваше, надявайки се да долови слабия шум от отварянето на външната врата. Чакаше го да се втурне нагоре по стълбите, за да може животът ѝ да се върне към нормалния си ход.

Но единственото, което чуваше, беше блъскането на ледения вятър по прозореца.

И сега усещаше къщата различно, сякаш бе в нея отново за първи път, въпреки че кремавото кресло в стил Едуард беше в своя ъгъл, а бялото килимче — „снежният килим“, както го наричаше Шон — си беше пак пред тоалетката, малко косо, по начина, по който на нея ѝ харесваше.

Вещите на Шон привличаха вниманието ѝ, докато се оглеждаше наоколо. Книгите му в наклонена купчина под нощното му шкафче, а отгоре — редицата часовници, които колекционираше. Тъмносиният му халат от „Мейси“ висеше зад вратата. Сребърната му химикалка беше върху тоалетката.

Изабел отново отиде да нагледа Алек. „Обичам те“, прошепна сънливо той, докато тя го завиваше. Момчето, кръстено на приятел на Шон, който бе убит в Истанбул, можеше само с усмивката си да предизвика вълна от силни, неописуеми чувства в нея.

Тази сутрин малчуганът изглеждаше като спящо бездомно дете, косата му беше разрошена, кожата му блестеше, поруменял от топлината на завивката.

Трябваше да каже на Шон да пропусне глупавото празненство...

Тя се загледа към задния двор, потръпвайки само при мисълта колко студено трябва да е там.

В далечния ъгъл имаше останки от преспа сняг, натрупала се предния ден. Тази зима се очертаваше да бъде най-тежката от години.

Напомняше ѝ декемврийските месеци в Съмърсет, преди майка ѝ да почине. Изабел поклати глава. Тези дни отдавна бяха отминали. И все пак тогава имаше истински сняг, като зимна приказка, не като тънкия воал в Лондон. В дъното на двора, до високата близо два метра червена тухлена стена, беше струпана снежна преспа...

Нещо я стегна, сякаш я беше прегърнал призрак.

Вчера, когато следобедната светлина гаснеше, тя поседя в градината. В ъгъла до оградата имаше купчина недокосната белота, а сега всичко изглеждаше мръсно и стъпкано.

Ноздрите ѝ потръпнаха. Във въздуха отново се носеше слаб лимонов мирис.

Тя огледа кухнята, търсейки нещо друго, което не си е на мястото.

Тогава си спомни за скърцането, което я беше събудило през нощта, за усещането, че в къщата имаше някой.

Не беше преживявала подобен страх от дълго време.

Звъненето на стационарния телефон я сепна и тя се спусна към него. Вдигна слушалката до ухото си, готова да изкрещи на Шон, преди да е изрекъл и дума.

Защото не се сецаше за друг човек, който би позвънил по това време...

5

Хенри Моулъм се почеса по главата. Светлините в заседателната зала на Уайтхол бяха приглушени и всички гледаха напред, така че никой от групата на десетте висши служители на МИ-5, присъстващи на презентацията, не би го видял, но той все пак побърза да свали ръката си обратно на масата.

Майор Финч представяше предобедния доклад:

— Информацията, която имаме от Китай, сочи, че нещо голямо се заформя на финансовата арена. Новото банково законодателство, най-голямата промяна след техния закон за търговско банкиране от 1995 година, ще се отрази негативно на доста от най-богатите хора в Китай. Ножовете са извадени. И то буквално. Двама служители на средно ниво, свързани с този нов закон, вече са изчезнали.

Хенри почука силно по масата с червената си химикалка.

— Какъв се очаква да бъде ефектът извън Китай? — попита той, когато Финч млъкна, за да позволи на останалите да говорят.

— Все още анализираме. Но най-доброто ни предположение засега е силно увеличаване на броя на китайските фирми, които ще погълнат значими западни компании в търсене на нови източници на доходи и места за инвестиране на излишъка от пари в брой. Очаквам някои внезапни изменения на конюнктурата в противоположна тенденция.

Хенри сведе очи към лъскавата махагонова маса. Това сигурно ще бъде забавно, мислеше си той, наблюдение на мениджъри, които се опитват да наложат китайската практика на шест работна седмица.

— Но не културното влияние на тези поглъщания ни безпокои днес. Тревожим се, че това може да доведе до ответна реакция срещу китайските общности в Обединеното кралство. Затова свиках тази среща. Имаме основания да вярваме, че това е започнало.

— Извинете — намеси се Хенри. — Дали хедж фондът „Абаносов дракон“ е в списъка на дружествата, които се наблюдават?

— Не — отвърна майор Финч.

— Нали знаете, че съм представил доклад за дейността на неговия председател — лорд Бидонър. Сега „Абаносов дракон“ има източник на финансиране в Китай. Те изкупуват британски компании, даже няколко добре известни.

Финч въздъхна.

— Не му е тук мястото, Хенри... Знам, че разследвате връзката на Бидонър с онази книга, намерена в Истанбул. Как се наричаше онази глава от нея?

Хенри огледа лицата на хората около себе си. Някои от тях бяха чували превода на заглавието на част от книгата. По израженията им разбра, че чакат отговора нетърпеливо, сякаш щеше да доведе до значим обрат.

Той им се усмихна и каза:

— „Книга на тъмните молитви“.

Майор Финч вдигна очи към ниския таван, когато някои в стаята се позакашляха, за да сподавят неумело иронията си.

— Да, прочетох тази част, Хенри. Но не разбирам защо нещо подобно би трябвало да представлява интерес за някой от нас. Все пак е двадесет и първи век...

Хенри изчака още малко прокашлянията да утихнат, преди да отговори:

— Аз не вярвам в това, но когато хората започнат да копират глупостите от тази книга, мисля, че всички трябва да го имаме предвид. — Той се огледа. Никой не кимна в знак на съгласие.

— Говорите за онези убийства в Йерусалим. Изгарянето на хора, нали?

— Точно така — отвърна Хенри.

— Но няма доказателства за връзка с Бидонър или с неговия хедж фонд. Ние го наблюдавахме в продължение на шест месеца, нали?

— Единствено „Абаносов дракон“ спечели от събитията тогава.

— Ние не можем да разследваме всеки, който печели, Хенри. Ако го правехме, щяхме да имаме сериозен недостиг на персонал. Нямаме доказателства за незаконна дейност. А и „Абаносов дракон“ е един от най-големите хедж фондове в света. Предполагам, че имат много разнообразни дейности.

— Именно това ме притеснява — тихо отбеляза Хенри.

Финч вече бе преминала към друга тема.

6

Изабел с разочарование установи, че на телефона не беше Шон. Беше негов колега по работа — Джордж Донован.

Джордж беше старши мениджър по сигурността във *ВХН* и проявяваше интерес към проекта на Шон. Той беше мълчалив ветеран от войната в Ирак — беше жертва на посттравматичен стрес, според Шон — който се присъединил отново към полка си в Британската армия, когато заминавали на мисия в Афганистан.

Тя го беше виждала само два пъти. Имаше нещо странно в погледа му. Сякаш се колебаеше дали да те убие или не. Той й напомняше на Марк, бившия ѝ приятел, който беше загинал в Израел. От време на време и той имаше подобен отнесен поглед на човек, видял твърде много.

По думите на Шон, Джордж е бил герой. Но тя не разбираше защо на *ВХН* ѝ беше необходим подобен вид служител по сигурността.

— Добро утро, госпожо Раян.

— Добро утро, Джордж.

Мъжът се покашля нерешително... Изабел се запита дали той е на работа, седнал в онзи осветен от луминесцентни лампи открит офис на двадесет и деветия етаж на *ВХН* — банковата корпорация на стойността на брутният вътрешен продукт на бързо развиваща се страна. Там той и Шон, и още десет хиляди други лондончани работеха като миньори на дванадесетчасови смени. Шон оставаше до късно в банката вече в продължение на месеци, синхронизирайки софтуера за разпознаване по лицето, разработен от института, с ИТ системите на банката.

И ако той вече беше в офиса, това означаваше ли, че всеки момент щеше да се впусне в едно от онези сутрешни заседания, за които Шон постоянно ѝ разказваше?

— Може ли да говоря с Шон? — Гласът на Джордж беше твърд, собственически, като че ли Шон принадлежи на *ВХН*, а не на нея.

Това я подразни.

Тя мразеше такъв тон. Стисна силно слушалката, за да не реагира.

— Той не е тук. — Нямаше никакъв смисъл да лъже. — Все още не се е върнал. Мислех, че снощи е бил с вас.

— Не съм го виждал, госпожо Раян. Той има среща тук в осем и половина. Съжалявам, че ви безпокоя. Мислех си, че може да го сваря, преди да е излязъл от дома ви. — В тона му се долавяше лека нотка на изненада. — Той замълча колебливо за секунда и продължи: — С него нямаше ли да заминавате по-късно днес?

Дали знаеше нещо, с което тя не е наясно?

Изабел прехапа устни. Не беше правила това от години. Зави й се свят...

— Заминаваме тази вечер. — Тя се опита да прозвучи така, сякаш имаха достатъчно време.

Джордж изсумтя, но прозвуча така, сякаш се смееше.

Изабел едва се овладя, за да не избухне. Вече трепереше от напрежение.

— Кога за последно го видяхте? — Насили се да попита със спокоен тон, доколкото успя.

В съседния двор излая куче. Тя усети пръстите й да се впиват в телефонната слушалка.

— Може би около шест часа вчера вечерта. Очакваме го тук тази сутрин. — В гласа му прозвуча гневна нотка, сякаш намекваше, че Шон закъснява.

Лицето на Изабел пламна от ярост. Мразеше някой да критикува любимия й човек.

— Мислех, че днес той има почивен ден?

Отсреща отново се чу леко изсумтяване.

— По кое време планирахте да заминете за Париж, госпожо Раян? — попита хладно Джордж, сякаш мислеше, че пътуването ще трябва да бъде отменено. Косъмчетата по тила й настръхнаха.

— Влакът е в 17:30 часа. Таксито ни ще дойде час преди това.

Пътуването от Фулъм до гарата Сейнт Панкрас Интернешънъл би трябвало да отнеме не повече от четиридесет минути дори и в късния следобед, но Шон бе поискал да отидат по-рано, за да се насладят на всяка секунда от това преживяване, което си бяха заслужили.

Най-късно до 17:15 часа този следобед, съгласно плана на Шон, те трябваше да бъдат на Сейнт Панкрас. А след това ги очакваше чудесен уикенд. Дълго щяха да си спомнят за него. Съвсем заслужен реванш за всички вечери, които беше прекарала сама, докато той работеше.

— Да предам ли нещо на Шон, когато го видя? — заинтересува се тя.

— Кажете му, че съм го търсил. Благодаря — рече той и затвори.

Изабел набра номера на Шон от домашния телефон, но отново чу онова глупаво гласово съобщение.

Застана до прозореца. Разтри слепоочията си и си припомни тревожна случка.

Миналия уикенд той ѝ беше споделил за натрапчивото си чувство, че Джордж го шпионира. Шон ѝ разказа, че откакто бил докладвал по някакъв текущ проблем на Комисията по технологичната сигурност на банката, Джордж постоянно му задавал въпроси.

Изабел му беше отвърнала, че става параноик.

Но сега, докато говореше с Джордж, тя бе доловила в тона му предупреждение. Шон ѝ беше споменал също, че напоследък Пол Вон проявявал интерес към проекта му. Той се оплакваше, че Вон предизвиква най-лошото у хората.

Пол Вон Трети беше президент и главен изпълнителен директор на британския клон на *ВХН* на двадесет и деветия етаж. Вътрешни хора го наричаха Акулата — заради някакъв митичен инцидент, когато той ухапал по ръката колега търговец, за да привлече вниманието му. А той толкова много си харесал прякора, че според Шон накарал да монтират челюсти на акула на стената зад бюрото в кабинета му.

Вон бе известен и с това, че е готов да реже глави, ако някой критикува банката в негово присъствие, независимо дали е служител или не.

Нисколетящ реактивен самолет на път към „Хийтроу“ шумно премина над къщата. Изабел погледна към оловносивото небе.

По Кингс Роуд сигурно имаше ужасно задръстване. Тя си представи нетърпеливите шофьори, претъпканите автобуси с хора, загрижени да стигнат навреме до работните си места.

Изабел затвори очи.

Ела си у дома, Шон...

Стивсън — американски пастор и телевизионен евангелист, спонсорираше най-важните археологически разкопки в Йерусалим през последните петдесет години, се изкачваше в асансьора с махагонова ламперия на хотел „Уолдорф Астория“ в Ню Йорк.

Целият се потеше. Бялата му коса и брада бяха прилепнали към петнистата му розова кожа. Жена му мразеше, когато изглежда така, но той не можеше да направи нищо.

Беше закъснял. Щеше да остане и до по-късно, ако тя не се беше обадила да му каже, че не спи и се моли за безопасното му завръщане и че ще разкаже на всички в Далас, ако той не се прибере цяла нощ.

Докато вървеше по синия килим в коридора, пасторът репетираше репликите си. Съпругата му, чиито пари бяха спонсорирали първата му телевизионна станция, не беше някоя, която би искал да ядоса...

Но той трябваше да я постави на мястото ѝ.

Първото, което забеляза, когато влезе в апартамента, беше, че някой бе дръпнал златистосините завеси от пода до тавана, пускайки блещукащите светлини на Манхатън в стаята. Дали тя се беше молила пред прозореца, както му беше споделяла, че е правила и преди, щом ставаше подозрителна къде е бил?

— Къде беше, по дяволите? — бяха първите ѝ думи и сега.

— Вървах по улиците и се молех. Защо ме разпитваш?

— Излезе още след вечеря! — изфуча тя.

— Това не е причина да ми се обаждаш, жено. — Пастор Стивсън я посочи с пръст, който се тресеше от праведен гняв.

Съпругата му се втренчи в него, сякаш той току-що се беше облекчил на пода.

— Очакваш от мен да ти повярвам, така ли? — попита тя провлечено.

Пасторът извади тънък молитвеник от вътрешния джоб на сакото си. Кремавият му костюм беше измачкан, но нямаше начин тя да

докаже какво е правил. Освен ако онази курва нямаше камера. Той се усмихна за миг, питайки се къде ли би могло да я сложи...

Завладя го спомен за червенокосата фурия, която го беше яхнала, а гърдите ѝ подскачаха. Той избърса с ръка челото си. Трябваше да прогони подобни мисли далеч от себе си.

— Как смееш да ме разпитваш! — изрева театрално той. — Проклетата да си! Припомни си посланието към Ефесяните 5:22. Жени, подчинявайте се на мъжете си, както на Господ! — Ръката му трепереше, когато той я вдигна високо. — Аз съм потънал в Божието дело, а ти смееш да ме разпитваш! Време е за вяра, а не да слушаш езика на дявола в ума си. Ще бъдеш прокълната, ако продължаваш така. — Пасторът отиде до завесата и я дръпна.

— Какво ще правиш с всички пари, които си изтеглил от банковата сметка на църквата? — попита тя.

Значи за това става въпрос, помисли си той. Добре, ще ѝ разкаже нещо малко, само за да я позалъже. Няма да има никаква вреда от това сега, когато са толкова близо до края.

Той се обърна към нея.

— Спомняш ли си онези разкопки в Йерусалим, които ние финансирахме?

Тя кимна.

— Е, оттогава аз работя с група вярващи. Парите са инвестирани при тях. Разкопките в Йерусалим приключиха, но те не можах да отнемат това, което открих. — Той посочи с треперещ пръст себе си. — Чудо, което ще промени всичко.

Жената на пастора — слаба блондинка, чийто черен халат бе закопчан чак до брадичката, пренебрежително махна с ръка:

— Ти ми каза, че имало пожар на обекта, че местните са изгорили цялата сграда.

— Вече бяха взети образци. За това също ти споменах... — Той насочи ръката си към нея, но вече свита в юмрук.

— Кажу ми по същество кои, по дяволите, са тези хора и за какво, по дяволите, се нуждаят от всичките тези пари? — Тя имаше навика да задава трудни въпроси.

Пастор Стевсън поклати глава. Той седна на дългия диван с тапицерия на жълти цветя, който заемаше пространството пред

вградения в стената екран на телевизора. Погледна към щампите на гръцки урни, поставени от двете му страни.

— Какво, по дяволите, си сторил? Не мога да повярвам... — Съпругата му вдигна ръка към него. — Възползваш се от щедростта на моето семейство. — Увеличението на цените на петрола бе направило чудеса за много семейства в тяхната част на Тексас през последните десет години.

За пастор Стевсън беше оскърбление да мисли за всички тези пари, бликащи от земята, само защото те са имали ферми на правилното място. Господ е дал прекалено много на това семейство.

— Не се съмнявай в мен, Марта.

Жена му поклати глава и се отвърна от него с кисело изражение на лицето си.

— Ще ускорим края на света. Завръщането Му. Това е, за което ние работим. И парите ни ще направят то да се случи. А ти имаш наглостта да се съмняваш в това дело?

— Защо са им нужни всичките ти църковни пари? — отново попита тя. След това се наведе към пастора с лице, изпълнено с подозрение. Ала той имаше готов отговор.

— Ще ти обясня. Защото, ако не постъпим правилно, няма да отидем на небето. Всички ще се отправим към ада...

8

Шон я беше предупредил, че се превръща в параноичка след това, което бяха преживели в Истанбул и Йерусалим, виждайки конспирации навсякъде.

Дали беше само параноя? Работата му за *ВХН* не беше ли просто още един консултантски проект, въпреки че беше мащабен?

Проектът за *ВХН* продължаваше вече повече от година. Първо беше малък, пилотен, който институтът на Шон настояваше да бъде управляван от него поради познанията му за супербърз анализ на изображението. После имаше дълъг период на изчакване на решението за изпълнение, докато продължаваха да провеждат изпитания.

Всичко това би трябвало вече да е направено и да работи, но не беше така. Шон се оплакваше, че е на ръба на търпението си...

Изабел се замисли на кого можеше да се обади.

Познаваше някои от съпругите на работещите в института негови колеги достатъчно добре, за да пие кафе понякога с тях сутрин, но никоя не ѝ беше звъняла, за да се оплаче, че мъжът ѝ е изчезнал.

Имаше само една, на която наистина вярваше — Роуз. Техните съпрузи бяха назначени от банката почти по едно и също време. Всъщност тя щеше да гледа Алек през уикенда.

Повечето от жените от *ВХН*, които познаваше, бяха твърде амбициозни, за да покажат публично каквато и да е слабост. Всеки път, когато се виждаха, те говореха как ще ходят на състезанията в Аскот, какво щяха да облекат, за частните училища, които посещаваха децата им, за вилите им в Южна Франция или в Тоскана...

След като беше работила в продължение на години за Форин Офис в Истанбул, преди да се пенсионира рано след инцидента там, Изабел се чувстваше като аутсайдер по отношение на нещата, от които тези хора изглеждаха обсебени.

Тя се отправи към своя плетен стол в зимната градина. Имаше един час, преди да се срещне за кафе с Роуз и да ѝ остави Алек за

уикенда. Реши, че ще го направи, макар че все още се колебаеше, ако се замислеше за повече от една минута.

Но всичко беше готово. А и Шон беше толкова категоричен, че ще заминат. Тя заслужаваше три спокойни нощи. Така беше казал.

И беше прав. Изабел отхвърли съмненията си и се приготви.

Само за денонощие двамата щяха да се сдобрят и отношенията им да се върнат към нормалното. Тя щеше да му прости. Той щеше да говори за голямото сливане и за финалния завършек на проекта, който ще осигури бъдещето на института, а и тяхното бъдеще. И толкоз.

Странен пукот долетя от градината, като че ли някой се разхождаше там.

Изабел погледна към прозореца и пое дълбоко дъх...

9

Хенри Моулъм се обърна към екрана отляво. Шумът в офиса в Уайтхол едва ли се бе променил през последните няколко години. Единствената забележима разлика беше, че екраните в пунктовете за наблюдение са по-тънки и светлината е по-жълтеникава — поестествена, както казваха, въпреки че Хенри не го вярваше.

Защитеният *PDF* файл на екрана му беше най-старият военен архивен файл, до който някога е имал достъп. Най-отгоре имаше резюме от майор от „Ройъл Енджиниърс“. По-надолу — доклад, написан на ръка с тънък като паяжина почерк, на места разнообразен от завъртулки. Името в началото беше на капитан Чарлз Джордж Гордън.

Хенри превъртя надолу документа.

Това беше личен отчет за унищожаването на Летния дворец на китайския император Санфенг в Пекин по време на Втората опиумна война през октомври 1860 година.

В нощта на 20-и в изпълнение на заповедите на лорд Елгин стигнахме до отдалечен дворец, който не е бил разрушен до този момент поради разположението си на остров и малкия си размер. Поръчах да бъде изнесен само порцеланът, а сградата да бъде оставена непокътната, но един от сержантите на своя глава проникнал през отвор в пода и плячкосал подземна стая. Той се върна, когато товарехме лодките. Носеше статуя от зелен нефрит с размера на бухал. Аз я конфискувах от името на „Баркърс и синове“ — банкери, чиито роднини са били измъчвани и убити от китайците и чийто товар с опиум бе унищожен по Перлената река преди шест месеца.

Хенри затвори файла. „Баркърс и синове“ бяха едно от най-ранните проявления на банковия конгломерат *VXN*. Хенри премина на

екрана вдясно и проучи доклада за лорд Бидонър, изпратен му неотдавна по електронната поща.

Значи тук Бидонър щеше да инвестира нечестно придобитата плячка, с която беше избягал след онзи инцидент в Йерусалим. Не можа да се докаже, че случилото се беше опит да се провокира война и след това да се натрупа печалба от скока на някои акции на компании, които биха имали полза от въоръжения конфликт, но това не означаваше, че не е вярно.

Хенри все още кипеше от гняв при мисълта колко пари беше направил Бидонър. Той отново прочете доклада. В него се посочваше, че лордът вече е получил дялово участие във *ВХН*, за което би трябвало да се уведомят властите, но не беше сторено. И сега той продължаваше да закупува чрез номинални сметки.

Какво ли беше намислил?

ВХН определено беше в беда, предлагана за незабавно поглъщане. А ако това не се случи, беше напълно възможно правителството на САЩ да поеме банката и тогава Бидонър щеше да загуби инвестицията си.

Дали не се случваше нещо, което той не виждаше?

Хенри прочете имейл от лорд Бидонър до главния изпълнителен директор на *ВХН*, който бяха прихванали. Той изискваше опис на произведенията на изкуството на банката. Заявяваше се също така, че лорд Бидонър проявява художествен интерес към нефритена статуя, за която се говори, че е притежание на банката от времето на Втората опиумна война.

Той се обърна да погледне доклада от капитан Чарлз Джордж Гордън. Дали Бидонър търсеше статуята, спомената в този доклад? Със сигурност изглеждаше така.

Но защо?

10

Изабел отиде до задната врата и погледна навън, приближила лице до прозореца. Можеше да усети как студът прониква през стъклото. Тя се отдръпна. Шумът можеше да е от котката на съседа. Или пък някой ранобуден крадец беше проникнал в двора... Разтърси бравата, за да провери дали вратата беше заключена. Надяваше се, че пукотът ѝ се беше причул.

Споменът за главорезите от хотела в Истанбул, които бяха преследвали нея и Шон, се завърна.

Постави ключа върху махагоновия скрин и в този миг на вратата се позвъни. Това беше един от онези старомодни звънци, който бръмчеше толкова дълго, колкото гостът отвън искаше. Но сега, който и да го натискаше, явно беше страшно нетърпелив...

Тя стигна до прага за секунди.

Дали Шон е загубил ключа си?

През стъклописа на входната врата можеше да види обемиста фигура. Да, той беше. Вероятно е изгубил ключовете си. Сърцето ѝ заби лудо. Тя рязко отвори вратата. И замръзна.

Не беше Шон.

Пред нея стоеше някакъв млад мъж с руса коса на кичури и лилавеещи кожни обриви, като екземпляр от реклама в списание за лечение на акне.

Когато той ѝ протегна ръка, тя се почувства глупаво, че беше отворила, без дори да провери през шпионката. Изабел отстъпи назад и се приготви да затвори.

Костюмът на непознатия блондин беше светлосив. Имаше тънки ревери и изглеждаше твърде тесен, издут на най-неподходящите места.

— Казвам се Джеймс Килфедър от „Голд и Фери в Сити“ — усмихна се той като продавач, току-що видял следващия доверчив клиент да се появява пред него.

Разтревоженият ѝ поглед сигурно го изненада, защото той също отстъпи и любезната усмивка изчезна от лицето му за секунди.

— Тук ли е господин Раян? — Той погледна над рамото ѝ.
Дали Шон беше определил среща, за която не ѝ бе казал?

— Не, няма го. Ще му предам, че сте го търсили. — Тя се опита да звучи приятелски, но искаше единствено той да си тръгне.

Тогава видя клипборда. Беше един от онези големи, сини, пластмасови, с лъскав сребърен клип, който да защипва книжата. Под клипа имаше лист с напечатани квадратчета, които той щеше да запълни. Държеше го така, сякаш това беше основанието му за съществуване.

— Господин Раян предупреди ли ви, че ще дойда да направя оценка?

Тя се втренчи в него.

— Оценка ли? — Думата заседна в гърлото ѝ, сякаш беше твърде голяма хапка, за да я преглътне. Усещаше, че започва да се ядосва. Мускулите ѝ се напрегнаха.

— Господин Раян се обади в нашия офис в сряда. Беше много изчерпателен. Помоли ни да оценим този имот. А вие ли сте госпожа Раян? — Блондинът започваше да се дразни, сякаш тя беше виновна, че мъжът ѝ го нямаше.

Защо на Шон ще му трябва да оценяват къщата?

Тя почувства, че ѝ прималява. Това трябва да беше лоша шега.

— Грешите. Не я продаваме. Ще накарам Шон да ви се обади и да уреди недоразумението, когато си дойде.

Изабел леко се усмихна, като затвори вратата пред почервенялото му лице.

Гледаше напрегнато сянката му през стъклописа, надявайки се да си тръгне. След секунда той изчезна.

Какво, по дяволите, беше замислил Шон?

Тогава забеляза сребърния ключ за входната врата.

Не беше неин, беше сигурна в това. Всичките ѝ ключове бяха на ключодържателя с емайлираната ябълка, който беше купила при последното им пътуване до Ню Йорк на посещение в седалището на ВХН, на което бяха поканени дори и съпругите.

На Шон ли беше ключът? Тя го премести близо до купчината писма, пристигнали за Шон предишния ден. После извади телефона си от джоба на дънките.

Набра номера му. *Абонатът недостъпен*. Всичко ставаше твърде странно...

Изабел стоеше в коридора. Къщата изглеждаше много тиха.

— Алек! — извика тя.

Безпокойство избухна в нея. Втурна се нагоре по стълбите. Когато стигна най-горе, видя, че вратата на спалнята на Алек беше затворена.

Бързо я бутна. Малкият беше на леглото, движейки войник играчка по планина от възглавници. Кехлибарените му къдрици изглеждаха очарователно. Тя се облегна на стената и затвори очи. Сърцето ѝ сякаш щеше да изскочи... Какво, по дяволите, се случваше с нея? Обикновено не беше такава параноичка.

— Хайде, Алек, да се приготвим. Тръгваме — каза Изабел. Но детето не помръдна. — Помни — продължи тя, — отиваш за едно преспиване. А Роуз ще те заведе на онзи нов филм.

Тя усети да я бодва лека вина, гледайки вдигнатото му лице, но когато той стана от леглото като обсебен, вината утихна. Мисълта за новия филм победи всичките му колебания.

— Вземи една играчка със себе си — каза тя, докато излизаше от стаята, макар че ръцете на Алек вече бяха пълни.

Чантата „Самсонайт“ на Шон за уикенда беше захвърлена празна в ъгъла на спалнята. Тя вече беше препълнила своята с повечето неща, които щяха да ѝ трябват за почивката.

Изабел натъпка някои от неговите неща в чантата му, чорапи, две ризи, коженото му яке. Беше твърдо решена да се придържа към плана. Той нямаше да я разочарова. Имаха достатъчно време, докато дойде таксито.

Стига господин Вон да не настоява той да остане на работа. А тя удобно ще забрави за съобщението от Джордж, докато не са в безопасност във влака. Шон също заслужаваше почивка.

Две години нямаха почти никаква ваканция. Не като някои от банката. Една от малкото промени във *ВХН*, предизвикани от финансовия спад, доколкото Изабел можеше да определи, беше, че някои от висшите мениджъри бяха принудени да отменят своите седмични излети за голф.

Наистина жестоко наказание.

Единствената друга промяна, която забелязваше, бяха всички допълнителни часове работа за Шон.

Беше време да тръгват. Искаше първо да остави детето при Роуз, а след това да помисли необезпокоявана как да намери Шон и да замине за Париж...

Тя спря, сложи ръка на челото си.

Беше невероятно, че все още се надяваше как пътуването им наистина ще се осъществи...

11

Масата за хранене в апартамента на лорд Бидонър на Пето авеню беше наредена за закуска. Сребърната кана за кафе в центъра на масата изпускаше струйка пара.

Лордът беше облечен в черно кимоно, както и Зина, въпреки че нейното стигаше едва до бедрата ѝ. Той наля кафе в една тънка чаша със златен ръб, докато Зина отиде да отвори, след като чуха звънеца.

Двамата мъже, които влязоха — началникът на търговския отдел и началникът на отдел „Риск“ в нюйоркското поделение за сигурност на фонда „Абаносов дракон“, — бяха завършили Харвард и имаха опит в джунглата на Уолстрийт.

— Влизайте, и кафето, и сладкишите са още топли — покани ги Бидонър.

Двамата си наляха кафе и застанаха близо до панорамния прозорец. Бяха тихи и бдителни. Не ги призоваваха често да се срещнат с председателя на фонда, за който работеха, в апартамента му. За всеки от тях се беше случило само веднъж преди това — когато бяха назначени.

— Седнете, господа — каза лорд Бидонър. Той стоеше с гръб към стъклената витрина и гледката за милион долара. Слънцето все още не беше изгряло, но околните сгради започваха да оживяват. Мъжете се настаниха в края на кожения диван, на разстояние един от друг. Зина стоеше в далечния край. Дългите ѝ крака блестяха, но никой от тях не я погледна.

— Както ви казах, щом одобрих вашите заплати, ще има моменти, когато от вас ще бъде поискано да направите необичайни неща. Това е един от тези моменти.

Никой от двамата не отговори.

— Знаете, че нашият фонд има по-големи цели от простото реализиране на печалба.

Началникът на търговския отдел, който носеше черен костюм и синя копринена вратовръзка, кимна отсечено. Другият мъж се втренчи

в лорд Бидонър, след което проговори:

— Не е ли печалбата единственото нещо, което искат нашите акционери?

— Ние ще реализираме печалба от всичко това — обясни лорд Бидонър, приближавайки се към тях. — Сериозна печалба. И ще имаме нужда от нея. Има отрепки, които ни заплашват. Предстои промяна и вие можете да бъдете част от нея.

Ръководителят на риска, който беше проговорил, стисна устни и кимна.

— Скоро, господа, ще знаем кои ще бъдат новите роби и кои ще бъдат свободните в този свят. Може да мислите, че преувеличавам, но когато видите хората да се редят на опашки навсякъде пред банките, откраднали парите им, ще разберете, че не лъжа. — Лорд Бидонър посочи с пръст първо към единия, после към другия. — Много неща трябва да бъдат унищожени, преди да се преродят. И вие ще имате роля в това, ако следвате инструкциите ми буквално. Без отклонение. Ясно ли е?

Ръководителят на риска попита предпазливо:

— А какво точно искате да направим?

— Ще похарчите всяка стотинка, която имаме, за акции и опции на *ВХН*. И след това ще започнете да продавате всичко на загуба, докато цената се срина, защото се продава толкова голяма част от *ВХН*.

— Но така ние можем да се разорим за един ден, сър — тихо възрази ръководителят на риска.

— Това не е ваш проблем, господа. Това са инструкциите ви.

Мъжете се спогледаха. И двамата бяха пребледнели под постоянния си тен.

— Наистина ли искате да направите това, сър? Това е голям хазарт — каза ръководителят на риска.

Лорд Бидонър се приближи към Зина и прошепна нещо в ухото ѝ. Тя излезе от стаята.

— Господа, помислете за това... — Лордът се надвеси над тях. — Моята приятелка е много стриктна, когато става въпрос за взаимоотношения. Отгледана е по-различно от нас. Око за око, зъб за зъб — това е, в което тя вярва. — Той се приведе към вкаменените им лица. — В нейното село се говори, че тя носи плащ от тъмнина след

случилото се със семейството й. — Отстъпи встрани, за да я пусне да мине. Тя държеше някакъв вестник.

— Бихте ли искали да видите какво се случи с един от другите банкери, с които работех, господо? Беше такъв шок, че запазих статията.

Двамата просто се втренчиха в него. След това ръководителят на риска кимна.

Зина остави вестника на стъклената маса. Беше *Таймс ъф Индия* и водещата статия бе придружена от снимка на носилка, която изнасяха от един офис. Наоколо се бяха стълпили хора, а този, който беше на металната носилка, очевидно беше мъртъв, тъй като тялото беше в затворен с цип чувал.

Заглавието гласеше: **КАСТРИРАН БАНКЕР — МЪРТЪВ.**

— Беше преди няколко години, но това бе един тъжен ден за семейството на мъжа... Да умреш по такъв начин е непочтено в Индия. Което предполага толкова много причини... Ала съм сигурен, че е било много по-болезнено за него. — Лорд Бидонър вдигна вестника и го подаде обратно на Зина. Тя излезе от стаята с него.

— Този човек не повярва на моите предупреждения. Надявам се, че това няма да се случи с вас.

Двамата поклатиха глави.

— Просто искам да разберете откъде идвам. Директивата ми е безпрекословна и няма да обсъждате с други това, което се е случило в тази стая, след като си тръгнете оттук. Ясно ли е?

Ръководителят на риска кимна пръв.

— Да, сър. Не трябва да се притеснявате. Ние ще изпълним вашите инструкции съвсем точно.

Отправиха се бавно към вратата и излязоха, без да кажат нито дума повече. Лорд Бидонър вече беше взел телефона, когато входната врата на апартамента се затвори зад тях.

„Червено“, написа той в имейла. После го изпрати.

12

Роуз Сушард седеше на една маса в дъното на полупразния ресторант „В Италия“ на края на тяхната улица, когато Изабел и Алек пристигнаха.

„В Италия“ беше едно от онези нови заведения, обзаведено с чисто бели дървени маси и столове. На дългата странична стена имаше гигантска карта на футуристична метро система, съставена от разноцветни точки. Ресторантът привличаше млади клиенти, които се наслаждаваха на истинско италианско кафе, на големи порции паста и на специфичната му атмосфера. Шон и Изабел редовно го посещаваха. Това беше една от причините тя да обича квартала.

Един сервитьор флиртуваше с Роуз, когато пристигнаха.

Карло, както пишеше на значката му, се обърна и се усмихна на Изабел, докато тя седеше.

— А за вас, сеньора? — „Вие също изглеждате фантастични“, казваше усмивката му. Черният вълнен пуловер и тъмносините дънки, които беше облякла, представляваха основната ѝ екипировка тези дни. Беше приятно да получи комплимент, но тя наистина нямаше нужда от това.

— Късна закуска може би?

Но Изабел не беше гладна. Поръча си кафе лате и портокалов сок за Алек, който се въртеше на стола от дясната ѝ страна. После свали якето му.

След като той се настани, тя се обърна към Роуз.

— Шон не се прибра снощи — прошепна тя, като се приведе близо до нея, така че Алек да не чуе.

— Ах, това копеле... — изсъска Роуз. — Добре ли си?

— Не особено, все още не знам къде е. — Тя сложи ръка на челото си. — Ако ме арестуват за убийството му, не се учудвай. — Погледна през прозореца, сякаш се надяваше, че ще види как преминава колата му.

— Аз съм с теб — окуражи я Роуз. — Гледа ли новините? — Тя се наведе още по-близо до Изабел. Алек бе погълнат от галопиращ рицар в броня в ъгъла на масата.

— Какви новини?

— За *ВХН* — прошепна Роуз. Изражението ѝ казваше „Ти от кой свят идваш?“. Изабел се изплаши.

— Знаеш, че съм се отказала да гледам телевизия сутрин.

Всички безконечни лоши телевизионни новини бяха като инфекция. Тя бе решила да не ги допуска до себе си, тъй като и без това вечерта Шон носеше у дома достатъчно от тях.

— Говореха за сливането — обясни Роуз. — Очевидно цената на акциите на *ВХН* би трябвало да се вдига, но става точно обратното — срива се... Знаеш ли какво каза Тери? — Гласът ѝ премина в шепот.

Изабел бавно поклати глава.

— Той спомена, че ако сливането не успее, *ВХН* ще се срине и ще изчезне като в черна дупка. Те крият нещо... — Тя се наведе към Изабел, а гласът ѝ стана още по-тих. — Той предполага, че е нещо голямо. — Роуз се огледа наоколо, сякаш бяха в криминален филм.

— Не ми харесва как звучи — притеснено отговори Изабел.

— И на мен. — Роуз изглеждаше искрено разтревожена.

— Шон каза, че ако сливането пропадне, *ВХН* все пак ще си бъде наред...

— Да бе, но къде е той?

Изабел отвори уста, ала погледна към Алек и млъкна. Искаше ѝ се да проклина Шон и *ВХН*, но не можеше, не и пред детето.

— Знаеш ли... — прошепна натъжена Роуз. Устните ѝ потрепериха, очите ѝ се насълзиха. — Това е...

Роуз плачеше. Едри сълзи се стичаха по лицето ѝ. Изабел бе обхваната от съчувствие. Нейните проблеми изведнъж изглеждаха незначителни. Роуз обикновено беше настроена толкова оптимистично. Когато Западният свят беше на път да се срине, тя ги бе поканила на парти.

— Ние... ще загубим къщата си — изрече Роуз.

— Не е възможно... — Изабел погледна към Алек, но той не беше забелязал нищо. — Какво се е случило?

— Те вече не се нуждаят от извънредния труд на Тери. Правят големи съкращения в ИТ. Взехме толкова много заеми, за да купим тази

къща. Ще загубим всичко. Просто го знам.

Изабел стисна ръката ѝ. Роуз ѝ се усмихна и се изправи. Това беше усмивката на човек, решен да не разочарова другите.

— Може би това ще е за добро — каза тя. — Ние нямаме нужда от такава голяма къща. — Подсмръкна и отново погледна тъжно. — Тери изтегли друг заем. Дори не ме предупреди... — Изражението в очите ѝ беше наранено, шокирано.

— Това е ужасно — прехапа устни Изабел.

Сервитърът пристигна. Той направи цяло шоу, поставяйки напитките пред тях. Държеше се прекалено грижовно. Беше ли видял приятелката ѝ да плаче?

— Знаеш ли още нещо? — попита я Изабел, след като той се отдалечи.

Тя повдигна прилежно оскубаните си вежди, после започна да обяснява, че Тери се държи странно напоследък. Изабел я насърчи да говори, но след като я изслуша внимателно, се наведе към Алек.

— Очакваш ли с нетърпение да си играеш с леля Роузи?

Алек кимна. Тя стисна ръката му.

Това беше нейният сигнал.

— Трябва да тръгвам — каза тя. Едва беше докоснала кафето си.

— Накарай го да ти каже къде е бил — заръча ѝ Роуз.

— Ще има някакво невероятно обяснение — отвърна тя. — Точно както миналия път.

Награди приятелката си с усмивка на многострадална съпруга.

— Казах ли ти, че Алек обича да спи на светло? — попита тя.

— Три пъти — отговори Роуз. — Хайде. Приятно прекарване. Сдобряването винаги е най-добрата част.

Роуз определено беше най-надеждната ѝ приятелка. Алек щеше да бъде в добри ръце.

— Хайде — махна ѝ Роуз. — Обади ми се, ако има проблем.

Изабел целуна Алек по бузата. Той изглеждаше толкова сладък. Малката му зелена чанта за уикенда беше под масата. Тя я премести до Роуз.

— Това са нещата му. Имаш номера ми, нали?

Роуз кимна.

Изабел взе сметката.

— Аз черпя... — Това беше най-малкото, което можеше да направи.

Когато излезе от ресторанта, я посрещна леденият порив на вятъра. Искеше ѝ се да тича по целия път обратно до вкъщи. Представяше си, че Шон чака там, застанал в коридора, усмихвайки се извинително.

Засечка в сливането в последната минута безспорно би могло да го спре да си дойде у дома. Сливането би трябвало да е превратно за *ВХН*; за първи път изобщо китайска държавна банка би взела голям дял във важна американска банка, но само бог знае какви спънки може да се появят в последната минута или каква информация ще е необходима от софтуерния проект на Шон за разпознаване на лицата на всички клиенти.

Шон бе заявил, че проектът все пак ще продължи, въпреки поглъщането, но тя определено остана с впечатлението, че е притеснен за нещо, макар че той не ѝ съобщи подробности. Беше толкова зает през последните няколко седмици, че едва ли си бяха казали повече от няколко думи.

Дори и вчера сутринта, когато се обади да я предупреди, че ще се върне късно, той беше странно дистанциран.

— Господи, дано вече се е прибрал... — промълви тя, когато приближи къщата. Втренчи се в прозорците, търсейки някакъв знак, че той вече е у дома.

Но нямаше такъв...

13

Полицаят закрепил синьо-бялата лента, простираща се от край до край през алеята. Двамата криминалисти в спортни екипи, които току-що се промушиха под нея, я бяха отместили, но не си направиха труда да я върнат обратно.

Вероятно изцяло бяха обзети от мисли за трупа, за да се занимават с досадни неща.

Не се случваше често да се намери жертва с подобни наранявания в Сохо. Полицаят се радваше, че вече не трябва да стои близо до безжизненото тяло. Той не проумяваше как някой можеше да причини подобно нещо на едно красиво момиче...

Може би сега най-сетне щяха да я преместят, защото привличаше твърде много внимание. Журналистите и телевизионният екип дебнеха като чакали.

— Съжалявам, сър, този район е ограничен — каза полицаят.

Висок мъж с ниско подстригана тъмна коса и уморено изражение извади от джоба си служебна карта, каквато беше виждал само веднъж преди това. Тя беше в кафяв кожен калъф. Имаше емблема с корона и под нея надпис СЛУЖБА ЗА СИГУРНОСТ МИ-5.

— Може ли вашето име за дневника на местопрестъплението, господине? — попита полицаят.

— Хенри Моулъм — отговори мъжът, като вдигна синята лента и премина отдолу.

Той бавно се изкачи по тесните стълби, боядисани в никотинов цвят. Спря до униформения, охраняващ входа на помещението, който разгледа по-добре картата му, което всъщност беше похвално. След това го пусна да влезе.

Стаята, където е било убито момичето, беше опръскана с кръв. Имаше следи по стените и по тавана. Хенри застана в средата на помещението и бавно се огледа.

След това се приближи до кървавите линии, които му се сториха като триъгълници.

Той поклати глава.

— Това е просто съвпадение — прошепна на себе си.

Откакто бе разбрал, че символът с квадрат и стрела в онази стара книга може да бъде и изображение на череп, той ги виждаше навсякъде.

При годишната му оценка беше предупреден, че някои „случаи“ може да му влязат под кожата, и двамата с жената от човешки ресурси знаеха за какво става дума.

Но това не означаваше, че той щеше да се вслуша в предупреждението. Нямахме начин просто да зареже всичко това.

Тук ставаше дума за много повече от обикновено убийство. Чувстваше го дълбоко в себе си. Беше виждал злото преди, както и неговите последици, но никога не го беше виждал в такъв вид: отчасти древно, отчасти модерно... Беше като загадка на пластове.

И Хенри имаше теория за това.

Къщата им с фасада от кървавочервени тухли, масленозелени стрехи и повдигащи се прозорци изглеждаше като от приказка от епохата на Едуард, мислеше си често Изабел. Тогава Лондон е бил в центъра на една империя, простираща се по цялото земно кълбо.

Животът в тази къща също приличаше на приказка. Не беше очаквала такова щастие и от време на време се чувстваше неспокойна колко бързо бяха постигнали всичко това. Тя беше продала апартамента си, Шон също беше продал своя, но за повече пари. На пазара се беше появила изгодна сделка: същата тази къща на много добра цена. Мислеше си, че е заслужила това щастие...

Първият ѝ брак с Марк, който работеше заедно с нея в Британското консулство в Истанбул, беше катастрофа. Живееха в скучен апартамент на Форин Офис в града, а той имаше навика да изчезва за цели седмици. Последната обида ѝ нанесе, когато я изостави под обстрел в къща в северната част на Ирак. А трябваше да ѝ бъде охраняващ ескорт.

Срещата ѝ с Шон не изглеждаше толкова важно събитие, беше дошъл в Истанбул, за да идентифицира тялото на един приятел. Ала след като заедно се бяха спасили от подгизналите от вода тунели под „Света София“, тя поиска да остане с него. Чувството беше силно, неочаквано, а той беше това, което ѝ бе необходимо.

Тя вече му имаше пълно доверие и знаеше, че няма да я разочарова като предишния ѝ съпруг. След като Марк умря в Йерусалим, а Шон я спаси от адската пещера в Юдейските хълмове, където я държаха против волята ѝ заради това, че беше пресякла пътя на грешния човек, връзката им стана по-силна, укрепна.

Тя не можеше да си представи, че нещо може да я разруши.

Сега, когато погледна към входната врата, потръпна. Затвори очи и отново се помоли той да си бъде вкъщи.

Припомни си деня, в който се бяха нанесли. Бяха пристигнали заедно с такси. След това се изкачиха до таванския прозорец, откъдето

се любуваха на каменните покриви, гледаха към голямото колело на Окото на Лондон и бъркотията от блестящи сгради около него. Беше прекрасна лятна вечер. Вятърът беше лек като дъх на дете. После дълго се бяха любили...

Остани спокойна.

Трябваше да свърши много неща: да досъбере багажа, да намери черното си яке, да изтегли малко пари, да провери таймера за превключване на светлините, да вземе паспортите им и билетите, да се увери, че всички прозорци в къщата са затворени...

Тя погледна часовника си — беше 11:45 часа. Досега трябваше да се е върнал. Изабел отключи и бързо затвори вратата зад себе си, за да запази топлината.

— Шон! — извика тя.

Нямаше отговор. А ако беше дошъл и излязъл отново? Шалът му висеше в долната част на стълбите. Беше ли там преди?

Изабел го взе и тръгна по стълбата, като го поднесе към ноздрите си... Щеше ли да почувства топлина, идваща от него, ако току-що го беше оставил?

Тя извика отново, когато се изкачи на площадката. Отсреща беше стаята на Алек, както и тяхната спалня и главната баня. Трябваше да отиде и на горния етаж, за да огледа споделяния от двамата кабинет. На вратата се позвъни. Кратък звън...

Изабел стисна перилата и бързо слезе надолу, страхувайки се, че може да се препъне от нетърпение. Когато отвори вратата, отново остана разочарована. Беше Сабрина — тяхната неаполитанска чистачка. Изабел й направи място да влезе, тъй като тя не беше от слабичките италианки.

— Чао, госпожо Раян — поздрави Сабрина. Носеше запазената си марка — широка усмивка, но тя бързо изчезна, когато видя изражението на стопанката.

— Какво се е случило?

Изабел опита да се усмихне. Но не мислеше, че успя.

— Чакам Шон. Трябва да заминем за Париж до няколко часа. Но той не се върна снощи... — заговори трескаво Изабел.

— Ех, мъже... Едни и същи са. Той ще се върне, госпожо Раян — успокой я чистачката, махайки с ръце. — Няма да пропусне уикенд в Париж с вас. — Тя посочи към нея с почти ревнив жест. После се

отправи към кухнята. Щяха да минат няколко часа, преди да свърши с гладенето и чистенето.

Изабел пак пое нагоре по стълбите.

— Ще слеза след малко — каза тя, когато гърбът на Сабрина изчезна.

Беше загубила достатъчно време. Шон имаше лаптоп в кабинета. В него беше електронният му календар, който управляваше живота му. Ако имаше срещи, на които трябваше да присъства днес, щяха да бъдат отбелязани.

Ежедневието му гъмжеше от срещи. Да се опита да проникне на някоя от тях беше все едно да се промъкне в Сикстинската капела, когато избират нов папа. Но поне щеше да знае къде се намира.

Чувстваше се като натрапник, когато отвори лаптопа на Шон. Но не й пукаше. Въздухът в общия им кабинет беше застоял, беше задушно. Зачуди се дали той все още използва същата парола както преди няколко години, когато двамата работеха на един и същ компютър.

За нейно облекчение беше така.

Тя влезе в компютъра му.

Отвори *Outlook*. В него имаше две срещи за тази сутрин. Едната беше с Пол Вон в 8:30 часа, а другата — *отн. сливане/ г-н Ли* — беше в 9:30... И това беше всичко. Трябваше да е така. Тя се отпусна малко. Той бе отишъл направо в офиса, след като бе останал някъде снощи. Вероятно е пристигнал там скоро след като тя бе говорила с Джордж. Това обясняваше закъснението му... Точно сега беше на втората среща, поглеждайки часовника си, чудейки се как може да излезе, за да й се обади. Тя стартира неговия уеб браузър и погледна последната страница, която беше отварял. *Уолстрийт Джърнъл*.

Изабел застина, когато видя водещото заглавие на сайта: **РАЗСЛЕДВАТ ВХН.**

Прочете статията, лицето й гореше, докато думите се превъртаха пред нея.

Сливането с китайската банка не е било осъществено. Беше започнало разследване на Британското звено срещу измамите. Банката твърдеше, че къси продажби разпространяваха слухове за компанията. В следващия абзац се говореше за предстоящи съкращения във *ВХН*, ако сливането не се осъществи. Тя си пое дълбоко дъх и потрепери:

Роуз е била права. Шон дълго време я убеждаваше, че няма защо да се притеснява, че договорът с *ВХН* ще спаси института.

Всичко ли е било лъжа?

Изабел погледна през прозореца надолу по улицата. Прозвуча клаксон на кола. Отдалеч отекна сирена. Тя удари рамката на прозореца с юмрук. Билетите им за влака лежах на библиотеката.

Вдигна ги и провери датата, преди да ги сложи в задния си джоб. Каквото и да става, те все пак щяха да заминат за Париж. По дяволите банката и всичко останало. Грабна слушалката на телефона до лаптопа. Първото, което трябваше да направи, е да провери във *ВХН*. Тя набра директния му номер.

Но не отговори Шон, беше гласът на Джордж Донован.

Проклятие...

Той съобщи името си, сякаш беше на парад.

— Привет, Джордж, обажда се Изабел — обясни тя. Настъпи мълчание. — Дали Шон е там? — Щом не отговаряше на телефона си, може би беше на онази среща.

— Здравейте, госпожо Раян. Задръжете за момент. Ще го викна. — Тонът му беше равен. По линията настана тишина.

Тръпка на облекчение премина през нея. Той беше там. Щеше да й се обади.

Най-сетне!

15

Зина затвори вратата на апартамента, след като пастор Стевсън влезе бавно в главната стая с изглед към Пето авеню.

Той си наля кафе, после седна на черния кожен диван.

— Не спях много добре, лорд Бидонър, но съм тук.

— Благодаря ви, че дойдохте. Трябва да придвижим нещата напред.

— Поръчайте ми да се подготвя, сър. Направих го. Парите са събрани, а лабораторията е създадена и работи. Дори предупредих жена ми, че Неговото завръщане е близо.

— Казахте ли на някой друг? — попита хладно Бидонър.

— Не, не... Направих както се договорихме. Тя не знае нищо за начина, по който ще бъде постигнато Неговото идване.

— Не споменавайте за това пред никой друг. Вече ви го казах — рече Бидонър. — Той ще се върне, но ние трябва да запазим всеки детайл в тайна. Без повече говорене, разбрахме ли се? — Лордът размаха пръст пред Стевсън.

— Няма защо да се страхувате за това.

— Има много хора, които ще се опитат да ни спрат.

— Помощниците на дявола са навсякъде.

— Споменахте, че вашите тестове са завършени, нали така? — Лорд Бидонър се изправи и започна да се разхожда.

— Може да се обзаложите, те вече могат да клонират от всяка добра клетъчна проба.

— Чудесно. Трябва да бъдат поздравени.

— Всичко работи както казахте. Този лекар направи някои изследвания за друга IVF^[1] клиника, които дори не качи на техния уеб сайт. — Той вдигна рамене. — Това е невероятно. Целият процес е по-прост, отколкото си мислех.

Лорд Бидонър се усмихна.

— Но той нали няма представа от нашите реални планове?

— Изобщо никаква. Все още мисли, че аз съм някакъв шантав милионер, който иска да клонира мъртъв роднина. Щастлив е да получи възнаграждението си и след това да изчезне. И е напълно готов. Изпробва инжектиране на цяла гама от ДНК клетки в дефектни човешки ембриони поне дузина пъти. Всеки жив ембрион е сто процента клонинг на ДНК пробата. Нямахше нито един провал.

Лорд Бидонър отново се усмихна. Методът за получаване на пълни клонинги беше изпробван с мишки в продължение на години. С човешки ембриони беше незаконно, но след имплантирането на ембриона в матката, никой нямаше да разбере разликата между това, което е направено, и стандартно лечение *IVF*.

— Единственото, което ни трябва сега, е онази ДНК проба — каза Стивсън. Той се наведе напред. — Вие сигурен ли сте, че ще можем да я намерим?

— Да. Повторихме датирането с въглерод на страницата със символа върху нея. Отново се получи периодът около смъртта на Христос. Символът ще потвърди ДНК-то, когато го открием. — Лордът седна. — Повечето хора смятат, че такъв стремеж е романтична фантазия. Те нямат представа, че в основата на това има истина.

— Появата на тази книга точно сега, изневиделица, когато можем да направим нещо с нея, трябва да е божествена намеса — отбеляза пасторът.

— Съгласен съм. — Лорд Бидонър засия. — Намеса е. — Той гледаше през прозореца. Снежинките летяха срещу него като в сюрреалистична картина.

— Знаете ли — рече Стивсън, — че винаги съм харесвал онази история за Йосиф от Ариматея, събрал Христовата кръв в чаша. — Той се усмихна. — Но наистина никога не съм и предполагал, че ще участвам в търсенето ѝ. — Пасторът въздъхна и поклати глава, сякаш си спомни нещо.

— Сигурни ли сте, че ДНК-то оцелява в толкова стара засъхнала кръв?

— Човешката ДНК може да оцелее хиляди години. Това е доказано многократно. Много пъти са извлечани ДНК клетки от отдавна изсъхнала кръв.

— И сте близо до влизането в обекта?

— Много близо. Успях да убедя един човек да ни даде някои полезни кодове за сигурност. Имаме достъп.

— Сигурни ли сте, че това е правилният обект?

— Не би могло да бъде нищо друго. — Пасторът поклати глава.
— Както ви казах, това е божествена намеса.

Той се наведе напред и протегна ръцете си, сякаш призоваваше небесата.

— Ние сме избрани да отворим Седмия печат. — Стевсън присви очи и се наклони, докато коленичи на дебелия бял килим.

Лорд Бидонър също събра ръцете си.

— И стъклениците на гнева му ще се излеят върху земята — прошепна пасторът.

Лордът загледа блещукащите светлини на града. Небостъргачите приличаха на парчета искрящ кристал, докато снежната виелица се засилваше.

— Направихте ли трансфера във фонда? — попита той след минута.

Пастор Стевсън отвори очи и се изправи. Нозете му трепереха.

— Парите, които ви трябват, са много, ала е направено. Сто милиона влязоха във вашия фонд този следобед.

— Цената на рая не е евтина — отбеляза лорд Бидонър. — Ако имаше друг начин, бих го избрал. Мога да ви уверя, че всяко пени, което притежавам, е вложено в това.

Зина влезе в стаята и сложи един вибриращ телефон на дъбовата масичка за кафе. Беше облечена само в прозрачна черна роба, която стигаше до бедрата ѝ. Тънкото ѝ тяло се виждаше през нея.

Пасторът се втренчи в голите ѝ крака.

— Аз трябва да отговоря — каза лорд Бидонър. — Искам с моята приятелка да се помолите заедно.

Той вдигна телефона до ухото си и се отправи към другия край на дългата стая, близо до високия двоен прозорец. Стъклото блестеше като огледало. Навън блещукаха светлините на други небостъргачи.

Лордът слуша в продължение на няколко минути, после заговори яростно:

— Накарайте го да сътрудничи! Направете всичко, което е необходимо...

Затвори и сложи ръка срещу стъклото на прозореца.

— Последният е близо — прошепна той.

Сетне се обърна и тръгна след Зина и пастора. Тя беше оставила вратата на паник стаята леко отворена. През пролуката той можеше да я види как помага на пастора да свали ризата си. Лордът стоеше в мрака на коридора и гледаше, докато двамата останаха голи.

Тя прокара ръце по шишкавото бяло тяло на Стивсън.

Малцина биха могли да устоят на начина, по който се молеше Зина. Със сигурност нямаше да е необходимо и този пастор дълго да бъде убеждаван в земната духовност на нейните древни вярвания.

Той нямаше представа с какво се захваща...

[1] Оплождане инвитро. — Б.пр. ↑

16

В слушалката Изабел чу тракане на токчета по пода, последвано от женски глас, който тя не познаваше:

— Съжалявам, госпожо Раян, но Шон не е тук. Джордж ме помоли да ви предам.

Гневът ѝ се надигна като внезапна буря.

— Но преди две секунди Джордж каза, че е там! Дори отиде да го извика.

Последва дълго мълчание.

— Съжалявам, госпожо Раян, Джордж е сбъркал. — Звучеше като портиер, който обяснява на някаква натрапница защо не може да влезе в техния клуб.

— Моля ви, проверете пак... Шон би трябвало да бъде сега на една среща при вас...

Отново настана тишина, по-дълга от предишната. Изабел искаше да изкрещи на жената отсреща, когато отново чу гласа ѝ:

— Съжалявам, госпожо Раян, трябва да тръгвам. Съпругът ви не е тук.

— Поне мога ли да говоря с Джордж? — настоя Изабел, след като разбра, че нямаше да получи смислен отговор от непознатата.

Тя отговори незабавно:

— Съжалявам, госпожо Раян, Джордж отиде на обяд. Има ли още нещо?

— Но аз току-що се чух с него!

— Вече излезе.

Разговорът щеше да приключи, но имаше още нещо, което трябваше да разбере.

— Шон идвал ли е изобщо днес?

— Не знам, госпожо Раян. — Гласът ѝ прозвуча раздражено.

— Добре. — Изабел затвори.

Индикаторът за активност на лаптопа на Шон полудяваше. *Wi-Fi* лампичката мигаше. Бяха задали на компютрите си актуализации само

през нощта. Не би трябвало да има *Wi-Fi* достъп, който не е стартиран от потребителя.

Изабел провери какви процеси са активни. Имаше един, който съставляваше 90% от процесорното време. Тя го прекрати. Какво, по дяволите, ставаше? Те имаха най-добрия антивирусен софтуер в света.

Провери какви потоци от данни са били активни. Това ѝ отне известно време. Резултатът я накара да изтръпне. През последните няколко минути някой беше изтеглил копие на документ от папка, наречена ПОГЛЪЩАНЕ.

Тя отвори документа. Беше обяснителна записка от три страници по технически въпроси и описание за защита на данните, свързани с проекта за лицево разпознаване на института, които трябва да бъдат решени в случай на поглъщане на *ВХН* от обект извън ЕС или САЩ.

Почувства се като шпионин, помисли да затвори документа, но имаше вероятност това да е свързано с изчезването на Шон.

Втората страница беше списък на нормативните документи за защита на данните на ЕС и САЩ, които би трябвало да се спазват в случай на поглъщане. Третата страница съдържаше списък на банковите служители, натоварени със задачата да се гарантира спазването на тези закони.

Последният параграф предизвика ледени тръпки по тялото ѝ. *Има значителни рискове за защита на данните при предложеното сливане. Идентифицирането и проследяването на престъпници, заподозрени лица, политици, държавни служители и служители на правоприлагането ще се подобрят значително с широкото използване на лицевото разпознаване с потвърждаване на самоличността. Законите, създадени, за да се предотвратят нарушенията на неприкосновеността на личния живот, могат да бъдат заобиколени, както е посочено по-горе (ВНЗС124566/8. odm).*

Налице са сериозни последствия за сигурността на държавата в сегашния вид на проекта.

Изабел погледна датата на документа. Последно беше запазен вчера сутринта, преди Шон да отиде на работа. Тя провери кутията „Изпратени“ в имейла му. Беше го изпратил до дълъг списък от служители на *ВХН* само минути след като го е запазил. След това беше слязъл да закуси с нея.

Опита се да си спомни как изглеждаше. Беше малко отнесен, това беше сигурно. Тя погледна часовника си — вече беше дванадесет и петнадесет. Голямата стрелка се движеше бързо, като че ли се опитваше да ѝ каже нещо.

Дали Джордж наистина беше видял Шон във *ВХН*? Защо лично не ѝ беше казал, че той не е там? Дали Шон не се занимаваше с това, което го беше накарало да отправи предупреждението? Тя сви юмрук и го притисна към устните си. Нервен тик, който имаше в университета. Махна ръката си. Нямахше да се връща назад към онези дни.

Трябваше да отиде до банката, да поиска да го види. Тя затвори очи. Имаше нещо потискащо познато във всичко това. Роуз ѝ беше разказала за една от съпругите във *ВХН*, която дошла в офисите на банката един ден миналото лято и поискала да разбере дали нейният мъж е в сградата, след като е била уведомена от някакъв асистент, че не е бил там.

Помислила си, че той я бил зарязал.

Мениджърът по сигурността в приемната на *ВХН* отстъпил пред настойчивия ѝ поглед, в който се четяло: „Ще трябва да ме арестуваш, ако искаш да се махна“. Признал ѝ, че мъжът ѝ е в сградата и че той лично ще го намери. Тогава Изабел остана шокирана от тази история и се радваше, че Шон не е от този тип мъже, които просто изчезват.

А сега тя отиваше в банката поради същата причина...

Отвори очи. Трябваше да приключи с това. Поне можеше бързо да стигне дотам. Шон винаги се хвалеше, че му отнема само двадесет минути с метрото от „Слоун Скуеър“ до работата.

Тя изтича надолу по стълбите. Можеше да отиде и да се върне до 14:30 часа.

Знаеше и точно къде е кабинетът му в сградата на *ВХН*. Преди шест месеца беше на прием в банката. Шон ѝ беше посочил по широкия, застлан със светлобежов килим коридор вратата на офиса си. В цялата сграда цареше невероятна тишина, сякаш имаха гигантски машини, които изсмукваха шума от всяко кътче. Трябваше ли да му изпрати есемес, че идва, зачуди се тя, но бързо се отказа.

И той не си беше направил труда да намери телефон, за да ѝ каже какво става с него. Заслужаваше да се появи в кабинета му без предупреждение.

Знаеше, че той има готово извинение, вероятно свързано със сливането: проектът щеше да се провали или нещо такова... И може би тя щеше да му прости, но поне той щеше да разбере колко я е наранил...

Сабрина само ѝ се усмихна, когато ѝ каза къде отива.

Навън я посрещна леден вятър. Тя погледна към къщата на Роуз, когато мина край нея. Изглеждаше пуста, с изключение на светлина на горния етаж. Дали е завела Алек на кино? Нямахме време да разбере.

Металносивите ескалатори на спирка „Канари Уорф“ бяха претъпкани. Измъкна се изпод навеса от стомана и стъкло, стъпи на улицата и пое под надвисналите буреносни облаци. Хората се подготвяха за уикенда, за излизане в петък вечер. Много от тях бяха застрашени от съкращения, но в Лондон винаги държаха на почивката през неделните дни.

Изабел пресече улицата към Банк Стрийт покрай блестящите кули, приютили офисите на мениджъри на фондове и малко известни банки. Трепереше от ледения вятър, който сякаш хапеше кожата ѝ. *Какво означава това за брака ни, щом трябва да отида до офиса му, за да го намеря?*

Когато се приближи до сградата на ВХН, тя забеляза черен мерцедес S класа до тротоара. Струйка бял дим излизаше от ауспуха му.

Пол Вон имаше такава лимузина. Когато мина покрай колата, тя бързо погледна в купето ѝ.

Отзад седеше някаква жена... Беше трудно да сбърка платиненорусата ѝ коса. Беше Сюзан, съпругата на Вон. Тя се взираше в нея.

Не ѝ кимна, нито показва някакъв признак на разпознаване. Но това не беше изненадващо, защото се бяха срещнали само веднъж, а и тогава Сюзан се държеше хладно...

Тя вероятно чакаше съпруга си да излезе от сградата на ВХН. С бонусите, които той неизменно получаваше през последните няколко години, нямаше да има никаква промяна в начина им на живот, каквото и да станеше със сливането.

С небрежното си облекло се почувства като Пепеляшка, когато влезе между подобните на каньон стени от мрамор и стъкло в приемната на ВХН, но не ѝ пукаше.

Мястото беше проектирано да изглежда като царството на парите и да вдъхва страхопочитание на посетителите. Наоколо витаеше тишина, нарушавана само от потропване на токчета. Голямо лъскаво златно лого заемаше отсрещната стена. Долови натрапчивия мирис на банкноти, на кожа и сладникава политура за мрамор.

Нареди се на една от опашките пред рецепцията като обикновен клиент. Пред нея чакаха петима китайски бизнесмени.

Те говореха тихо помежду си. Изглеждаха преуспели в скъпите си костюми. Охранителите от двете страни на рецепцията имаха вид на горили.

Зад плота на приемната стояха четири рецепционистки, приличащи на манекенки, всички с черни униформи и с прически като от телевизионна реклама. Сигурно прекарваха половината си свободно време да поддържат във форма изящните си фигури...

Дойде нейният ред.

Момичето зад бюрото се усмихна и повдигна нарисуваните си вежди, изненадана от облеклото на Изабел: протрити дънки и леко поизносено велурено яке. Ала беше твърде любезна, за да ѝ го каже.

— Може ли да повикате съпруга ми Шон Раян, моля?

Изабел ѝ се усмихна с равностойно лицемерие. Беше подчертала думата *съпруг*. Знаеше, че за много от тези рецепционистки върхът на щастие е да се омъжат за някой от банкерите, които преминаваха покрай тях всеки ден, без да ги удостоят с поглед.

— Разбира се, госпожо Раян. Моля, изчакайте...

Рецепционистката посочи към кожените дивани от дясната ѝ страна. Не бяха най-добрата позиция във фойето, но Изабел се отпрати натам е притеснено изражение.

Трябва да се овладеея, повтори си мислено тя.

Наблюдаваше асансьорите. Ако Шон се появеше с напрегната усмивка, тя щеше да се изкуши да го прегърне. Но можеше и да избухне... Той си го заслужаваше. Всеки път, когато някоя от вратите на асансьорите се отваряше, тя се надигаше от мястото си, но веднага присядаше разочарована, с присвито сърце. Видя няколко колеги на мъжа ѝ, които познаваше от приема по случай обявяването началото на неговия проект. Ала никой от тях не я погледна втори път.

Пейджърът, който ѝ дадоха на рецепцията, оформен подобно на дебела кредитна карта, издаваше звуци в ръката ѝ.

Тя се изправи и се вгледа в една непозната служителка, която казваше нещо на рецепционистката. Изабел забърза към тях.

— Съжалявам, госпожо Раян — рече непознатата, — проверихме, но съпругът ви не е тук.

Усмивката ѝ беше сладка, като целувка за сбогом...

Хенри Моулъм затвори документа, който разглеждаше. Протегна се и поразкърши схванатите си рамене. Файловете, които беше изтеглил от лаптопа на Шон Раян, предизвикаха по-малък интерес, отколкото се надяваше. Описанието на случилото се с Шон и Изабел в Йерусалим беше проверил по-рано.

Вече беше наясно с последствията от проекта за лицево разпознаване. Въпросът бе обсъден подробно в неговата секция. Проектът повдигаше много тревожни въпроси... Възможността една банка, службите за сигурност, службите по приходите и полицейските служби на определена държава да знаят кой какви суми е депозирал и къде по целия свят даваше безпрецедентна власт за надзор на всеки, който има достъп до тази информация.

Чрез сравняване на бази данни кой контролира индивидуални банкови сметки можеха да се открият недекларирани доходи, съмнителни парични потоци и съвпадащи сметки на алтернативни имена за хора с множество паспорти и самоличности. Охранителните камери с висока дефиниция, които биха могли да идентифицират личности от половин миля, означаваха премахване на възможностите за укриване на богатство или незаконни доходи.

Данните за лицево разпознаване, съпоставени с глобални отчети за банкови сметки, биха дали на чужди сили достъп до информация за богатството на физически лица, регулатори, бизнесмени и дори политици, когато пристигнат в дадена страна.

Такива данни биха предоставили разнообразни възможности за оказване на натиск върху необяснимо богатите и смущаващо бедните.

Но все още не бяха достигнали тази точка. За щастие. Софтуерът засега се прилагаше изпитателно само на няколко места във *ВХН*. Ала Хенри повече се тревожеше от нещо друго: той не знаеше къде е Шон Раян.

Човекът, който отговаря за най-чувствителния проект за информационни технологии в Обединеното кралство, вероятно и в

Западния свят, беше изчезнал. Сякаш се беше разтопил в нищото...

Това го безпокоеше, ала не беше и единственото му притеснение за Шон. Въпросите без отговор около него и *ВХН* нарастваха с тревожна скорост.

Чувстваше се като театрален зрител, който гледа актьорите да се блъскат силно в завесата, докато се движат невидими зад нея. Ставаше нещо, а той можеше да зърне само част от него.

Това, което знаеше със сигурност, беше, че имаше връзка между убийството в Сохо и Раян. Връзката не беше достатъчно ясна, но беше реална. Книгата, която Шон беше намерил в Истанбул, съдържаеше пришити страници за гнусни молитвени практики от най-ранните дни на християнството. Изброяваха се молитви, изискващи проливане и пиене на истинска кръв, огнени ритуали, кастриране на извършители на престъпления и убийството на еретици и вероотстъпници, включително рязане на парчета от кожата на жертвите.

Най-отвратителният ритуал включваше убийството на четирима души за двадесет и четири часа, по все по-садистичен начин.

Целта на този ритуал беше посочена в латинска фраза над редица дребни нарисувани изображения на това как трябва да се извърши всяко убийство.

Фразата беше: *Quattuor Invocare Unum*.

Беше преведена като *Четирима призовават Единствения*. Хенри поклати глава. Кое то и да беше откаченото копеле, убило онова нещастно момиче, поне той не беше започнал ритуала, според който четирима души щяха да умрат. Изобщо никога не би искал да види някой да бъде убит по начина, показан на онези рисунки.

Защото те бяха най-жестокото нещо, което беше виждал от дълго време насам...

Изабел се хвана за ръба на бюрото, за да не падне. Будалкаха я. Ставаше нещо, за което не ѝ казваха. Усещаше го, въпреки че не можеше да го докаже.

Все още.

— Тук ли е мениджърът по сигурността? — попита тя колкото можеше по-спокойно, обръщайки се към рецепционистката.

Жената я погледна изненадано, ала изражението ѝ бързо се смени. Маската на усмихнат професионалист отново цъфна на лицето ѝ.

— Разбира се, госпожо Раян. Ако искате, почакайте на същото място, ще видя дали е тук.

Изабел седна на крайчеца на един от диваните, от които беше станала преди минути. Изучаваше всеки преминаващ. Беше ли все още твърде рано да се обади в полицията? Дали във *ВХН* щяха да бъдат малко по-сговорчиви, ако я придружаваше полицай или ако ги предупредеше, че ще се оплаче...

Тя погледна часовника си. Все още бяха минали само осем или девет часа, откакто той трябваше да се прибере у дома, а не двадесет и четири. Тя си пое бавно дъх, преброи до десет. Светът около нея продължаваше да съществува в реално време: изглеждащи преуспели хора излизаха за обедната си почивка. Въпреки че много от тях бяха с мрачни лица, други се усмихваха, сякаш нямаше за какво да се притесняват и историите по всички медии за *ВХН* бяха лъжи.

Пейджърът в ръката ѝ отново зазвъня. Тя се обърна. До рецепционистката стоеше дребна, късо подстригана жена с широки рамене. Нямаше да има размяна на приятелски усмивки с тази дама...

— Вие ли сте мениджърът по сигурността? — бяха първите думи на Изабел.

— Съпругът ви не е тук, госпожо Раян. — Тонът ѝ беше категоричен като удар с юмрук. — Колата му наистина е на паркинга, но е там от снощи. Правилата на тази сграда са съвсем ясни. На никой

служител не е позволено да оставя превозното си средство през нощта. Когато видите съпруга си, го помолете да я махне... — Тя погледна към Изабел, сякаш ѝ беше подчинена.

— Мога ли да говоря с Джордж Донован?

— Ще трябва да му се обадите по-късно. Той е навън.

— Ясно. И от това няма смисъл...

Жената се отдръпна, като че ли Изабел я беше плеснала по лицето.

— Това е всичко, което мога да предложа, госпожо Раян.

Изабел ѝ благодари за помощта, прекоси фойето и се загърна по-добре, когато излезе от сградата.

Черният мерцедес все още стоеше със запален мотор до бордюра.

Тогава ѝ хрумна нещо. Може би прекрасната госпожа Вон знаеше какво се е случило снощи. Вероятно съпругът ѝ е бил с Шон.

Тя се отправи към колата и почука силно по прозореца. Госпожа Вон се втренчи в нея с широко отворени очи, сякаш видя просякиня. Изабел почука отново, този път по-силно.

Прозорецът се отвори по-малко от сантиметър.

— Госпожо Вон, запознахме се през миналото лято. Аз съм Изабел Раян. Съпругът ми работи с Пол.

— О, Изабел! — извика развълнувано госпожа Вон, сякаш намери приятел, изгубен от десетилетия. Вратата щракна и се отвори.

Госпожата се наведе напред. Изглеждаше така, сякаш отчаяно чакаше нещо. Приличаше на подранил алкохолик пред затворен бар. Веждите ѝ бяха повдигнати. Кожата ѝ беше бледа, бузите — хлътнали, челото ѝ — набръчкано.

Изабел влезе вътре и затвори вратата, която щракна с перфектен успокояващ звук. Шофьорът отпред стоеше зад стена от дебело стъкло. Той дори не обърна глава, когато Изабел влезе.

— Трябва да ви кажа — рече госпожа Вон, — че замалко нямаше да отворя прозореца. — Звучеше сякаш беше изумена от себе си, че го е направила.

— Благодаря. Навън е ужасно студено... — Изабел потрепери. — Искам да ви попитам нещо. Вие винаги сте осведомена... — Повечето от другите съпруги във *ВХН* искаха да бъдат на мястото на тази жена.

Госпожа Вон се усмихна като сямска котка, наслаждаваща се, че я галят.

— Моля те, наричай ме Сузи. — Тя сложи ръка на рамото на Изабел. Кожата ѝ изглеждаше прозрачна, сякаш направена от скъп порцелан.

— Горкичката, та ти си мокра. — Тя подаде кърпичка на Изабел.

— Добре съм. — Изабел потри ръце.

Госпожа Вон се облегна назад и преценяващо я огледа.

— Знаеш ли, радвам се, че дойде. Наистина мразя да седя тук. Ще ти призная, че отидоха твърде далеч този път. — Звучеше ядосано.

— Кой е отишъл твърде далеч?

Вон вдигна *Ивнинг Стандарт*, вестникът лежеше на пода до краката ѝ. Беше прегънат на вътрешна страница. Тя го побутна към Изабел, сякаш имаше лоша миризма. После бързо се овладя, личеше си, че не иска гостенката ѝ да забележи колко е неспокойна.

— Няколко души от *ВХН* са били на някакво ужасно място снощи.

Под водещото заглавие на страницата имаше снимка на полицейска лента, ограждаща предната част на нещо, което приличаше на долнопробен ресторант. На балдахина над вратата се различаваше част от дума: *Магнол*. Пулсът на Изабел се ускори...

Заглавието над снимката гласеше: „Убита танцьорка“.

Почувства, че кожата ѝ настръхна.

— Хора от *ВХН* са ходили там?

Госпожа Вон я погледна така, сякаш Изабел падаше от небето.

— Те са били там, когато бедното момиче е било убито.

Шон не може да има нищо общо с това, нали? Той е работил до късно снощи.

Моля те, Господи, направи така, че той да не е замесен...

— Какво искаше да ме питаш, Изабел?

Тя преглътна.

— Шон е изчезнал. — Гласът ѝ пресекваше. — Искан да разбера дали знаете къде са били снощи.

Вон я изгледа с любопитство.

— И откога е изчезнал? — Звучеше почти щастлива от новината.

— Цяла нощ го чаках, но не се появи до сутринта...

Госпожа Вон пое дъх през стиснатите си устни.

— Пол също не се прибра — каза тя ядосано. — В едно и също положение сме, скъпа.

Постави ръка върху рамото на Изабел. Това беше приятелски жест, но Изабел се изкушаваше да каже, че нейният мъж не е като господин Вон. Шон ѝ беше доверил, че Вон обичал да се сприятелява с много жени в банката...

— Трябва да знаеш — заканително изрече госпожа Вон, — ако разбере, че има друга жена или че той има нещо общо с това, което се е случило с тази танцьорка, лично ще му отрежа екипировката. Тогава няма да бъде голяма люлееща се пишка. — Звучеше убедително, сякаш го мислеше. Вон притисна с ръка бледото си чело. Беше образец на ощетената богата съпруга в своите обувки от Джими Чу и стоманеносива рокля от Агнес Б. Тя вероятно току-що се връщаше от някоя от нейните благотворителни сбирки, които организираше сутрин на кафе и с които беше известна.

— Какво ще кажеш за мъжа си? Имаш ли някаква представа защо той... — Гласът ѝ заглъхна. Нарисуваните ѝ вежди се повдигнаха още по-високо.

Изабел се поколеба... Дали Шон ѝ изневеряваше? Тя беше отблъсквала тази мисъл цяла сутрин, ала не можеше да го прави постоянно. Той никога не е закъснявал. Това беше стандартният ѝ отговор на всяка приятелка, която предполагаше, че той може да се отклонява от правия път. Ала сега дори не можеше да каже това... Тя задърпа ръкава си, като че ли там имаше някаква власинка.

— Не знам какво да кажа... — Знаеше, че звучи несигурно.

Госпожа Вон я погледна и се усмихна. Зъбите ѝ бяха перфектни. Повечето от съпругите на топ мениджърите в банката демонстрираха високомерно изражение със стиснати устни. Те все още имаха личен масажист, треньор и терапевт, които ги глезеха всеки ден. Обикновено се опитваха да скрият превъзходството си над останалата част от човечеството, но не много успешно.

Самодоволството бликаше от тях като миризмата на разложен труп. Но Вон беше различна. Нейната усмивка бе истинска.

— Всички мъже са копелета — каза тя.

— Имам доверие на Шон — упорито повтори Изабел. Но тонът ѝ беше неуверен, сякаш не вярваше на думите си.

Тя поклати глава и погледна през прозореца към хората, излизащи от банката.

— Сигурна съм, че си права за Шон — едва доловимо се усмихна Вон. — Вероятно това, че е изчезнал, е просто лошо съвпадение...

Изабел се обърна към нея. Имаше нещо тъжно в очите на госпожа Вон — цялата напрегната, като струна, готова да се скъса. Изведнъж ѝ стана жал за нея.

— Говорихте ли с Пол за всичко това? — Тя посочи *Ивнинг Стандарт*.

Ако служители от банката са били в онзи долнопробен клуб, когато танцъорката е била убита, това определено беше лоша новина за банката. Тяхната репутация ще се срине. Но защо Изабел трябваше да се тревожи? Шон може да не е бил там. Със сигурност той не би направил нищо глупаво...

— Не, не съм. Все още... Но няма да си тръгна оттук, докато не го направя.

Изабел посегна към дръжката на вратата. Дъждовните капки трополяха по стъклото. Страхотно, дори времето участваше в заговор срещу нея.

— Трябва да тръгвам.

Госпожа Вон стисна ръката ѝ и я задържа.

После се покашля и се наведе напред. Тогава Изабел зърна шията ѝ, набраздена от бръчки. Тя изглеждаше по-стара, отколкото Изабел си бе представяла. Има някои неща, които дори ботоксът и пластичната хирургия не можеха да скрият.

— Изабел, от тук насетне медиите ще бъдат навсякъде около нас... — Повдигна вежди. Очите ѝ бяха вперени в Изабел, сякаш преценяваше дали можеше да ѝ се довери. Със стиснати устни се взря навън, сякаш се опасяваше, че някой би могъл да ги подслушва.

— Съпругът ти ръководи проекта за лицевото разпознаване, нали?

— Да. Има ли някакъв проблем в това?

— Има проблем с всичко в момента, Изабел. Само се надявам, че мъжът ти е в състояние да издържи стреса.

Тя изглеждаше угрижена.

— Тръгвам... — Изабел отвори вратата. Стремехът ѝ да се махне оттук ставаше все по-силен с всяка изминала секунда.

Тя трябваше да намери Шон. На всяка цена. Излезе от колата и не погледна назад.

Ледените стрели на дъжда я пронизаха.

Тя хукна към входа на метрото...

Адар слезе от таксито. Отправи се към кафенето с изглед към Банк Стрийт. Можеше да вижда предния и страничния вход на *VXH* от една от масите до прозорците.

Сложи раницата си на пода и седна на празния стол срещу по-възрастен мъж в сив костюм, който говореше тихо по телефона си. Той изгледа Адар с изненада и подозрение. Минута по-късно се изправи и излезе от кафенето.

Притесни го може би начинът, по който Адар се бе втренчил в него, без да мига. Или може би качулката му, която той държеше смъкната до нивото на веждите си.

Беше я свалил само веднъж, докато вървеше през корпоративния имиграционен терминал на летище „Сити“ преди двадесет и четири часа. Имиграционните служители искаха пътниците да им се усмихват и да виждат кого допускат в Обединеното кралство.

Той им направи това удоволствие.

Самолетът „Глобал 5000“, с който беше пристигнал, щеше да бъде готов за полет обратно към „Ла Гуардия“ в Лонг Айленд, щата Ню Йорк, след няколко часа. Това беше най-бързият частен самолет за далечни разстояния. Лизинговата компания, от която го бяха наели, позволи на лорд Бидонър да използва собствения си екипаж.

Летателният стаж на Адар беше много над броя на часовете, необходими за превозване на пасажери на дълги разстояния, а на „Ла Гуардия“ бяха свикнали със странните разпореждания на елита, отправящ се към именията си в Голд Коуст на Лонг Айленд.

Той постави пред себе си предплатения еднодневен телефон и погледна едно запазено съобщение в папка „Чернови“.

„Червено“ — гласеше то.

Той добави думата „зелено“ към съобщението, след това го запази. Това беше достатъчно. Лорд Бидонър щеше да види, че той е на път да пристъпи към действие.

Адар изтегли приложението *Instagram* и се регистрира под договорената самоличност. Следващото му съобщение ще бъде снимка на черно лондонско такси. Това би означавало, че е изпълнил задачата и е на път обратно с пакета. Той погледна към входа на *ВХН*, като прибра телефона.

Не искаше да го изпусне. Имаше съобщение за Джордж Донован. Единственото, което трябваше да направи, беше да открие как да му го предаде...

Ситуацията вече ставаше нелепа: Шон не би отишъл в стриптийз клуб, това не беше в стила му. Но пък би обяснило нощните закъснения. Мисълта, че е ходил в онзи клуб, ужаси Изабел. Уикендът в Париж вече нямаше значение. Шон беше най-хубавото нещо в живота ѝ, откакто се бяха върнали от Истанбул. Тя почти усещаше ръцете му около себе си, когато мислеше за него.

Щом таксито се изкачи по улицата, Изабел видя полицейска кола пред къщата на съседите. Тъмен форд беше паркиран на втора линия пред дома им. Тя слезе от таксито до полицейската кола и надникна в нея. Какво очакваше — Шон да бъде на задната седалка с белезници ли?

Не беше. Тя бръкна за ключовете си. В матовото стъкло на входната им врата видя отражението на движеща се зад нея фигура. Обърна се.

Беше една от съседките. Носеше плетена шапка с помпон. Тя погледна към Изабел, ала отвърна очи, докато отминаваше, сякаш подозираше, че полицейската кола има нещо общо с нея. Но на Изабел не ѝ пукаше от това. Тя искаше обратно стария си живот.

Сега, веднага.

Извади ключовете си. Ръката ѝ трепереше, докато опитваше да отключи.

Но в този миг някой отвътре отвори вратата, като едва не прискрипа пръстите ѝ. Плещеста полицайка със суров поглед я гледаше така, сякаш беше престъпник.

Изабел усети, че ѝ прималява. Нозете ѝ се подкосиха.

Полицията беше в нейния дом.

— Какво става? Къде е съпругът ми? — разтревожи се тя.

— Вие ли сте Изабел Раян? — попита полицайката. Тя беше толкова едра, че можеше да я вземат в отбор по хоккей на лед от съветската епоха.

— Да, аз съм...

Полицайката я погледна. Сърцето на Изабел се сви, сякаш очакваше да чуе, че Шон е мъртъв.

След това се появи друг мъж в цивилни дрехи и каза нещо, което Изабел не разбра. Полицайката отстъпи в страни.

— Аз съм инспектор Кърби — повтори мъжът. Акцентът му беше от северната част на Англия. Беше висок, с масивна челюст. Стоеше в дъното на стълбите, сякаш току-що бе слязъл долу.

Какво ставаше?

— Не се тревожете, госпожо Раян. Вашата чистачка ни пусна вътре. Имаме заповед за обиск. — Той потупа джоба на самото си.

Тя не искаше да я вижда, нямаше какво да крие.

— Шон добре ли е? — попита притеснено Изабел.

— Мислехме, че вие можете да ни кажете това, госпожо Раян.

Нозете ѝ отново се разтрепериха. Тя протегна ръка и се подпря на стената. Полицайката посегна да я подкрепи, но Изабел ѝ направи знак да се отстрани, изправи се и погледна към инспектора.

— Защо, по дяволите, сте в къщата ми? — Знаеше, че звучи ядосано, но в момента това не я интересуваше.

— Разследваме някои сериозни въпроси, госпожо Раян. — Гласът му звучеше тихо, а погледът му бе твърд. — В заповедта за обиск ни се разрешава да изземем цялото компютърно оборудване в дома ви и всякакви документи или други предмети, свързани по някакъв начин с разследването. Тези правомощия се дават съгласно разпореденията, съдържащи се в Закона за финансовите услуги и пазари от 2000 година...

Заливаше я с набор от думи, които той беше свикнал да изрича.

— Чистачката ни показва кабинета на мъжа ви.

— Съжалявам, госпожо Раян. Нищо не можех да направя — долетя слаб глас от дъното на коридора. Главата на Сабрина надникна зад инспектор Кърби.

— Всичко е наред, Сабрина. Това е във връзка с банката...

Изабел затвори очи за миг. Трябваше да се съсредоточи.

— Опитвате ли се да намерите мъжа ми? — Тя потърка челото си, по което бяха избили капчици пот.

— Да — отговори кратко инспекторът. От тона му стана ясно, че тук той ще задава въпросите.

— Трябва да тръгвам, госпожо Раян... — измърмори Сабрина. Промъкна се покрай инспектора, леко се усмихна на Изабел и я потупа по ръката, минавайки край нея. Когато отвори вратата, леденият вятър нахлу вътре. Полицайката побърза да затвори след нея.

— Трябва да ви зададем някои въпроси, госпожо Раян. Къде можем да направим това? — Инспектор Кърби изглеждаше така, сякаш е видял всичко, с което светът може да изуми един полицай.

— Вероятно вече познавате дома ни толкова добре, колкото и аз, инспекторе. Къде бихте предложили?

— В кухнята.

Тя тръгна пред него. Стените сякаш се затваряха около нея, докато вървеше по коридора, като че ли къщата внезапно беше станала по-малка.

— Имате хубав дом — отбеляза инспекторът.

Тонът му беше хладен, официален, но тя долови намек за нещо друго: питаше я как можеха да си позволят такава голяма къща.

Изабел влезе в кухнята и се загледа в детските рисунки на Алек по стената. Бяха рамкирани от Шон с черно дърво с дебел бял кант. Очите ѝ се замъглиха...

Беше ли направил нещо глупаво?

Защо полицията ще бъде тук, ако той е невинен?

Чувстваше пръстите си ледени. Не усещаше студа, докато беше навън, сигурно заради адреналина, но сега, в топлата къща, ги почувства премръзнали.

На корковата дъска за бележки на стената на кухнята имаше нейна снимка от времето преди раждането на Алек. Изглеждаше бледа, с несигурна усмивка. Шон беше толкова грижовен към нея тогава.

Тя се отпусна на зеления плетен стол в края на масата. Беше огромна, като тези, каквито имаше в кухните на големите стари английски къщи в провинцията.

Инспектор Кърби седна и се наведе над бележника си. Изабел подпря разтрепераните си ръце на масата. Вероятно изглеждаше глупаво. Но не я беше грижа. Не ѝ бяха казали, че е направил нещо нередно, поне засега.

Затаи дъх...

21

Пасторът лежеше с разперени ръце и крака на стоманеното легло. В устата му имаше парцал. Беше чисто гол. Очите му бяха широко отворени. От часове беше в това положение.

Зина отново го беше убедила да ѝ позволи да му сложи белезници, но сега той определено съжаляваше. Тя отдавна не беше в стаята. Не беше го оставяла така първия път, когато го направиха. Лорд Бидонър му беше споменал тогава, че тя е бонус за него, но ситуацията започваше да не му харесва.

Ако това беше някаква нейна техника, не му действаше.

Кое ли време беше, запита се той. Марта щеше да полудее. Той не ѝ беше казал къде отива и какво ще прави.

Опита се пак да счупи белезниците, дръпна ги силно, но те бяха прекалено здрави.

Огледа се разтревожено, ледени тръпки пробягаха по кожата му. Трябваше да вземе лекарството си, преди да излезе. Цялото това вълнение не беше добро за него.

Помисли да извика лорд Бидонър, но реши да изчака още малко. Тя трябваше да се върне скоро, за да го освободи. Имаше да свърши работа в Ню Йорк.

Отново потръпна. Може би не трябваше да споделя с лорда, че е обсъждал с Марта каквото и да било от това, което правеха заедно. Нали го беше чувал да беснее, след като разбра какво се беше случило в Йерусалим?

Пасторът се ослуша. Какъв беше този шум?

Вратата на стаята се отвори. Влезе Зина. Стивсън започна да сумти. Не можеше да говори нормално заради парцала, но беше ясно, че молеше да го освободи.

И тогава очите му се отвориха по-широко. Тя беше гола. А татуираната змия около бедрото ѝ се движеше, докато вървеше към него. Отново ставаше интересно.

Какво щеше да направи тя?

Зина се наведе към него и опря ръка на големия му бял корем.
— *Secunda quattuor invocare Unum* — прошепна тя.
Тогава той усети нещо студено и остро да докосва кожата му...

— За какво става дума, инспекторе? — Изабел опита да звучи спокойно, ала колебанието в гласа ѝ издаваше тревога.

Инспектор Кърби държеше сребърната писалка, сякаш беше палка, с която щеше да дирижира оркестър.

— Не искаме да ви плашим, госпожо Раян, но трябва да говорим със съпруга ви... Спешно.

— Значи, станахме двама, които искат да говорят с него. Най-малко.

Той се усмихна.

— Направил ли е нещо нередно? — попита Изабел и отдръпна тялото си леко назад, сякаш очакваше удар.

Инспекторът уклончиво вдигна рамене.

— Не знам, госпожо Раян. Смятаме, че той има информация, която може да ни помогне при нашите разследвания.

Тя въздъхна.

— Какви разследвания?

— Аз работя за Звеното за финансови престъпления в Лондонското Сити. Разследваме дейностите на *ВХН*.

— Какви дейности?

— Нямам правото да обсъждам това. Нека просто кажем, че нашите разследвания след кризата в еврозоната вече обхващат управлението и надзора на всички финансови институции.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Аз не съм тук, за да защитавам или да обяснявам нашите разследвания, госпожо Раян. Но ние имаме правомощията да ги провеждаме. Обществеността очаква здрав контрол и това е, което осигуряваме.

Звучеше като успокояващ отговор, който бе научил наизуст. Тя навлажни пресъхналите си устни. Поне не беше заявил, че го разследват за убийство.

— Можете ли да ми кажете кога за последен път видяхте съпруга си?

— Вчера сутринта, преди да тръгне за работа. Не сме говорили оттогава. Той ми изпрати съобщение, че ще закъснее миналата нощ. Но изобщо не се появи.

— Звъняхте ли на мобилния му телефон?

— Много пъти. Или е изключен, или му е паднала батерията.

— Това необичайно ли е за него?

— Да, напълно.

— Съпругът ви обсъжда ли работата си с вас, споделя ли ви нещо за това какво се случва във *ВХН*?

Дали съпругите на други мъже, с които бе разговарял, са му казали всичко, което знаят само защото той ги беше попитал така учтиво?

— Не. — Тя поклати глава, вдигна ръце от масата и докосна слепоочията си.

Изражението на инспектора сякаш казваше: „Радвам се, че не съм на ваше място“.

— Защо обискирате дома ми?

— Налага се, заради разследването... — Той сви рамене, сякаш нямаше нищо общо с това.

Тя почувства хлад, идващ от коридора.

Той се обърна и погледна назад, след това се изправи.

— Изчакайте тук, моля.

Изабел остана послушно на място.

Чу гласовете на други полицаи, звука на скърцащите дъски на пода на горния етаж. Стана, отново седна. Част от нея искаше да се бори с тях, да ги помоли да напуснат, да им се разкрещи. Но знаеше, че няма никакъв смисъл. Потърка ръцете си, опитвайки се да ги затопли.

Полицайката влезе в кухнята. Тя изпълни стаята, усмихна се на Изабел и седна. Беше неин ред да задава въпроси.

Започна с разпит на Изабел за връзката ѝ с Шон и дали той е изчезвал преди. Изабел ѝ обясни какво се беше случило преди няколко седмици. Полицайката си водеше бележки. После попита Изабел дали Шон ѝ е разказвал за работата си.

— Не, той не споменава нищо, което се отнася до *ВХН*. Казах на колежата ви. — Тя се наведе напред. — Защо не се тревожите за

неговата безопасност? Всичко може да му се е случило.

Полицайката не изрази съчувствие.

— Ние сме загрижени за съпруга ви, госпожо Раян. Обявен е за изчезнал. Ако разберем какво се е случило с него, ще бъдете уведомена.

— Какво правите, когато някой е обявен за изчезнал?

— Проверяваме всички вероятни места — болници, полицейски участъци, речна полиция, хората, отговарящи за сигурността по местоработата му.

— Речна полиция?

Полицайката я погледна, сякаш я преценяваше.

— В случай че се е самоубил. — Изражението ѝ малко омекна.

Изабел преглътна. Самоубийство... Стисна силно ръба на масата.

— Добре ли сте, госпожо Раян?

Тя кимна.

Полицайката продължи, като се наведе към нея:

— Имахте ли някакви семейни проблеми с господин Раян? — Тя наблегна на думата „семейни“.

— Не. — Изабел я погледна в очите.

— Как реагира обикновено съпругът ви на стреса? — Тя напомняше на Изабел котка, която си играе с мишка.

— Нищо не го трогва. Просто продължава, отскача от нещата. Така се изразява той. — Тя потръпна при спомена за гласа му.

Полицайката ѝ се усмихна, сякаш не ѝ вярваше.

— Трябваше утре да се срещнем с чичото и лелята на Шон. Те са на почивка в Париж. — Обзе я внезапен пристъп на вина. Преди няколко години бяха поставили диагноза болестта на Хънтингтън^[1] на чичото на Шон. Последното нещо, което му трябваше, беше синът на починалия му брат, за когото бе обещал да се грижи, да изчезне и полицията да го разследва.

Как щеше да им каже?

— Съпругът ви ли организира тази ваканция? — Полицайката повдигна вежди.

— Не, аз.

— Имаше ли конкретна причина да изберете точно този уикенд? Не са ли доста заети във *ВХН* в момента?

— Отиваме да се срещнем с най-близките роднини на Шон. По това време те идват в Европа. И ние имаме нужда от почивка. Шон работеше много усилно. — Изабел опита да се усмихне.

— Имате ли някакво основание да вярвате, че съпругът ви може да е с друга жена? — Полицайката се приведе напред.

— Не.

Тя записа нещо в бележника си.

— Никога дори не съм го подозирала в нещо подобно... — Изабел вече не се усмихваше.

— Просто се опитваме да разберем къде може да бъде.

Лицето на полицайката имаше упорито изражение, сякаш изобщо не беше убедена, че Шон не се забавляваше някъде с любовница.

— Открихме паспорти на горния етаж, но не и този на съпруга ви, госпожо Раян. Дали той го държи някъде другаде?

— Мислех, че всички са там... — Дали Шон го е взел със себе си? Ръцете ѝ отново изстинаха. Тя чак сега забеляза на масата червените ябълки и крушите, които беше купила предишния ден за закуска. Почувства глад.

— Какво сте учили в колежа, госпожо Раян?

Изабел не отговори веднага. Изведнъж я порази мисълта, че и тя също може да бъде заподозряна, тъй като беше станала консултант по IT сигурност, защото искаше да използва опита си в областта на сигурността, когато работеше за Форин Офис.

— Учих биология — отвърна Изабел.

Когато влезе в Лондонския университет, тя си представяше, че курсът по биология ще ѝ даде много възможности за нови срещи. Ала се оказа, че повечето студенти бяха или болезнено срамежливи, за да заговорят едно момиче, или се държаха като надменни зубрачи.

— Разбирам — поклати глава полицайката. Настъпи тишина, докато тя записваше нещо.

— А някога да сте работили за ВХН?

— Не — поясни Изабел. — Работила съм във Форин Офис допреди няколко години. Но вие сте наясно, че не ми е позволено да говоря за работата си там. — Те трябваше да знаят Закона за служебната тайна.

От любопитния израз на полицайката Изабел остана с впечатлението, че я подозира, че премълчава нещо.

— Съпругът ми работи по един проект за *ВХН*. Това е всичко.

Полицайката кимна.

— Мъжът ви държи ли нещо от кабинета си някъде другаде в къщата?

— Не. — Изабел поклати глава.

Тогава забеляза, че всички чекмеджета на кухненския шкаф — от онези старите, с рафтове за нареждане на чинии и кани, бяха леко отворени. Дали полицията вече беше прегледала всеки ъгъл на къщата им?

— Кога ще приключите с обиска?

Полицайката я контрира:

— Имате ли нещо против да ми покажете вещите на съпруга ви?

Докато се изкачваха към втория етаж, Изабел видя цивилен служител да излиза навън, носейки една от онези яркосини пластмасови кутии за съхранение.

В кабинета на Шон завариха инспектор Кърби да вади книги от библиотеката. Разглеждаше ги една по една и ги слагаше обратно безразборно. Мъжът ѝ би полудял, ако го видеше.

— Това е единственото място, където Шон държеше някои неща от работата си. Ако е донесъл нещо, то ще бъде в тази стая. А този лаптоп е мой. — Изабел посочи своя лъскав черен „Тошиба“. Той беше до вратата в един куп с лаптопа на Шон и някакви документи.

— Опасявам се, че ще трябва да вземем и него. — Тонът на инспектора беше остър.

Той погледна към полицайката. Те комуникираха на някакъв свой език.

Изабел не се впечатли от думите му, тъй като беше съхранила отделно всеки файл от лаптопа си. Нищо от това, което правеха, нямаше значение. Единственото нещо, което искаше, беше отново да види Шон.

Тя наблюдаваше безучастно как инспекторът извади и прегледа последната от книгите на най-долния ред на библиотеката. След като свърши, той се изправи и огледа стаята.

Цивилният служител, когото бе видяла да изнася синята кутия, влезе в стаята. Сега носеше една празна кутия.

— Само още една, Том — каза той. Наведе се, сложи двата лаптопа в кутията. Пусна ги вътре, сякаш бяха много по-здрави, отколкото предполагаше.

— Внимавайте — извика Изабел.

— Благодаря ви за съдействието, госпожо Раян. Ние свършихме, засега.

— Тръгвате ли си? — облекчено попита тя.

— Да, госпожо. Ще ви уведомим, ако разберем къде е съпругът ви. И моля, не забравяйте, обадете ни се, ако той се свърже с вас или разберете къде е в момента. Не бихме искали да ви безпокоим отново. Опитваме се да бъдем коректни, доколкото можем.

Думите му прозвучаха като заплаха.

Той извади визитката си и ѝ я подаде.

Когато всички си тръгнаха, тя седна трепереща на стълбите. Чувстваше се незащитена, уязвима. Бяха ровили във всеки ъгъл на къщата, в личните им вещи.

Часовникът ѝ показваше 16:20. Почувства се така, сякаш е остаряла с десет години през последните няколко часа.

[1] Невродегенеративно генетично заболяване, което води до спад в умствените възможности и деменция. — Б.пр. ↑

Мръсният бял микробус с надпис ACE PLUMBING се разклати леко, когато полицейската кола мина покрай него. Двамата мъже вътре не реагираха. Те бяха в задната част на микробуса и без да се помръднат, можеха да видят входната врата на къщата, от която излязоха полицаите. А самите те бяха незабележими зад затъмнените стъкла.

Всеки от мъжете се беше запасил с две пластмасови бутилки. От едната пиеше вода, а в другата се облекчаваше. Нощта можеше да се окаже дълга...

Инструкциите, които им даде Хенри Моулъм, бяха ясни. Да докладват движението на обекта, да снимат всеки, с когото се среща. Да внимават по-специално дали някой друг не се интересува от Изабел Раян или от къщата ѝ. Беше необичайно за Хенри да поиска живо наблюдение, но когато го правеше, винаги имаше основателна причина.

По-едрият от двамата мъже се размърда на мястото си, пресегна се и нагласи кобура, закопчан над глезена му. Беше малко вероятно да използва оръжието, но той винаги го носеше. Никога не се знаеше как би могла да се развие подобна ситуация. Неотдавна имаше едно убийство в Лондон, свързано с жената, която наблюдаваха.

Той дръпна крачола си надолу и попита:

— Подозираш ли кой е убиецът на онази танцьорка?

— Който го е направил, е абсолютен злодей. Не е като обикновените убийци, които следим. Само гледай да останеш буден по време на наблюдението. Не искам да последвам съдбата на танцьорката...

Дали полицаите намериха това, от което се интересуваха? — запита се Изабел. Дали на лаптопа на Шон имаше нещо, за което тя не знаеше?

Извади телефона си, отново неволно беше натиснала копчето да звъни тихо. Ядоса се на себе си.

Дали той се беше обаждал? Провери, но никой не беше звънял.

Пред нея, на пода в антрето, изпод тъмночервената завеска, която висеше от едната страна на входната врата, се подаваше малка купчина писма. Тя ги вдигна по навик. Още не можеше да овладее треперенето на ръцете си.

Отиде в кухнята и ги отвори. Имаше подранила коледна картичка от Роуз, писмо от газовата компания, молба за парична помощ от „Спасете децата“ и фактура от техния мобилен оператор. Беше на път да ги постави всички в шкафа на обичайното място, ала ѝ хрумна нещо.

Преди няколко месеца, когато планираха да сменят телефонната компания, тя беше прегледала една от тези фактури за телефонни разговори. Тогава се запита кой има нужда от всички тези подробности, от всички тези изписани страници...

Но може би точно това ѝ трябваше сега — всички телефонни номера, на които се беше обаждал Шон. Кошмарът, че той се среща с друга жена, отново я връхлетя. Ако това беше така, то нейният номер трябваше да фигурира във фактурата.

Ръката ѝ колебливо запрелиства страниците. Не обичаше да проявява любопитство.

Щеше ли тя да се почувства по-спокойна, ако разбере, че той е с друга, а не се е забъркал в нещо опасно?

Изабел притвори за миг очи и потърка челото си. Не беше избор, който би искала да направи.

Разгледа фактурата. Провери телефонните номера на всяка страница. Някои от тях ѝ бяха познати. Домашният им телефон,

нейният мобилен номер, служебният му номер. След това имаше куп други номера, някои се повтаряха...

И изведнъж ентусиазмът я напусна. Как би могла изобщо да разбере дали мъжът ѝ е звънил на друга жена? Нямахме начин да разбере това, освен ако не позвъни на всички тези номера. Ако пък го направи, какво щеше да каже? Извинете, вие ли сте любовницата на съпруга ми? Той при вас ли се спотайва? Тя се усмихна горчиво.

И тогава забеляза нещо.

Точно накрая имаше серия от разговори с един и същ номер. Шон се беше обаждал десет пъти в един ден на този номер, пет пъти — на следващия ден. След това разговорите спираха. Това е било преди две седмици.

На кого беше звънял десет пъти?

Защо беше престанал?

Дишането ѝ се ускори... Тя си представи как се обажда на този номер, как отсреща се чува гласът на някаква жена. Следва смях и затваряне при въпроса ѝ дали Шон е там. Щеше ли да чуе гласа му до нея? Дали жената би казала нещо за мъжа ѝ? Тя се изправи и сграбчи облегалката на стола. Беше наясно какво трябва да направи.

В този миг проехтя звънецът на входната врата. Шон ли беше? Надежда изгря за секунда, преди да чуе непознат глас:

— Такси.

Беше таксито, което поръча да ги закара до гарата.

Бързо отвори, на прага стоеше шофьорът. Нямахме представа какво си помисли той, но предполагаше, че банкнотата от двадесет лири, която му даде, помогна.

После набра номера, на който се бе обаждал Шон. Забеляза отражението си в огледалото в коридора. Изглеждаше ужасно...

Обхвана я желание да затвори, сякаш беше тийнейджърка, която звъни на момче за първи път. Притисна по-силно слушалката до ухото си.

— Ало. — Тя се стресна, когато разпозна гласа. Беше Джордж. Това беше номерът на мобилния му телефон. Замълча объркано, не знаеше какво да каже. Обхвана я паника.

Той щеше да затвори, ако тя не проговореше.

— Джордж, извинявай, че те безпокоя.

— Кой се обажда? — Тя чу шум около него, смях, звън на чаши. Беше в бар или на парти.

— Аз съм Изабел, Джордж. Извинявай, искам само да те попитам нещо.

— Изабел? — Той не звучеше доволен.

— Виждаш ли си Шон днес?

— Не — хладно отговори той, сякаш искаше да прекъсне.

Това нямаше да бъде лесно.

— Джордж, имам нужда от помощта ти... — Изабел говореше бързо. — Шон изчезна. Не знам какво му се е случило, може да е в беда... Кога го видя за последен път? — Тя се опита да овладее притеснения си глас.

— Съжалявам, не мога да помогна. Защо не позвъниш в офиса? — Той млькна за миг. — Или в полицията... — Искаше да приключи разговора.

— Чуй ме, Джордж — умолително продължи тя. — Шон ти е звънял много пъти на този номер, видях го във фактурата... А след това изведнъж е престанал. Какво се е случило, какво става?

Той не бързаше да отговори.

Тя дочу вик на момиче: „Джорджи, тук!“. После я стресна някакво кликване, сякаш той затвори.

— Не мога да ти помогна. — Тонът му беше сериозен. — Но ще ти кажа нещо. Предупредих го. Може би трябваше да ме послуша. Сега се налага да тръгвам. Нищо друго не мога да ти обясня...

Линията прекъсна.

Изабел притисна слушалката към лицето си. Замисли се, после натисна копчето за повторно набиране. Той нямаше да се измъкне толкова лесно. Когато чу гласа му, тя заговори, преди той да успее да каже нещо:

— За какво го предупреди, Джордж?

Можеше да чуе дишането му.

— Не трябва да говоря с теб. Съпругът ти вече не е от нашия отбор.

Нещо я прониза. Ако Шон вече не е от отбора, дали договорът вече е прекратен? Това ли се беше случило?

— Джордж, ще полудея, ако не ми обясниш какво става... — Чувстваше се така, сякаш ѝ бяха изтръгнали от ръцете спасително

въже. Беше очевидно, че той знае повече, отколкото казва. — Вече говорих с полицията. Бяха в къщата ни. Търсят го, Джордж. Аз не мога... — Тя едва преглътна сълзите си.

— Той ще се появи — рече хладно Джордж.

— Знам, че нещо не е наред... Ала ако не ми кажеш какво става, кълна се в бога, каквото и да се случи, ще е по твоя вина. Нека просто да дойда да поговоря с теб, моля те! За няколко минути.

— Сериозно ли искаш да дойдеш до Северен Лондон? — Той изсумтя, сякаш мислеше, че това е извън възможностите ѝ.

— Познавам Северен Лондон. Къде си? — Тя погледна часовника си. Беше 16:42. Можеше да остави бележка в антрето, както беше правила много пъти преди. Ако Шон се върне, ще ѝ се обади. Но имаше чувството, че той няма да се появи поне през следващите няколко часа. Нещо се беше случило. Нещо, което беше свързано с банката.

— Аз съм в „Бялата роза“ в Мейда Вейл. Знаеш ли къде е това? — Той сякаш изпитваше удоволствие, че тя няма никаква представа къде се намира.

Но грешеше. Споменът от първата ѝ година в колежа, преди да срещне Шон, нахлу в съзнанието ѝ. Тя познаваше добре „Бялата роза“.

Това беше голяма стара викторианска кръчма и беше пълна с готи^[1] и нюейджъри^[2] последния път, когато бе ходила там. Беше едно от онези места, които никога не би искала да види отново.

— Ще бъда при теб след половин час.

— Побързай, защото няма да вися тук дълго. — Линията прекъсна.

[1] Привърженици на готик субкултурата, зародила се във Великобритания в началото на 80-те години на ХХ век под влиянието на готик музиката и като част от пънка. — Б.пр. ↑

[2] Привърженици на Ню Ейдж — социално и духовно движение, търсещо универсалната истина и постигането на по-висш личен, човешки потенциал чрез индивидуален подход към духовни практики и философии, отхвърляйки религиозните доктрини и догми. — Б.пр. ↑

Хенри Моулъм се взираше в екрана на компютъра си. Майор Финч стоеше зад него.

— Патологът има ли становище защо кожата е била отстранена? — попита той.

Не беше чел целия доклад от пет страници на екрана си, само резюмето, което заемаше половината от първата страница.

— Не. Тя казва, че няма да гадае — поясни Финч и се приведе надолу. Той усети нейния душ гел, лъхна го сладък меден мирис.

— Значи, мислиш, че е нещо повече от съвпадение някой да изреже кожата на жертвата, щом в доклада за ръкописа от Истанбул се говори за използване на човешка кожа?

Хенри се обърна с лице към нея. По-рано тя не проявяваше голям интерес към ръкописа от Истанбул, но сега беше ясно, че поне беше прочела последния доклад за него.

— Имало е всякакви странни секти, които мислели, че писането върху човешка кожа придава повече сила на текста... — Той разпери ръце. — В древни времена цели книги са били направени от човешка кожа.

— Каква гнусотия... — присви устни майор Финч.

— Една от групите, правила тези неща наскоро, е от някаква американска секта. Властите там били притеснени, че се насочват към масово самоубийство. Мислели, че приближава краят на света.

— Надявам се, че няма да се занимаваме с нещо подобно тук.

— Хората са използвали човешки тела за религиозни цели през дълъг период от време — обясни той и сложи ръце зад главата си. — Направих малко проучване във връзка с това, след като прочетох доклада. Една секта в Германия през Викторианската епоха използвала кожата на убити девизи, изсушена и запазена като пергамент, при някаква извратена защитна молитва.

— Чудничко...

— Същото правели и някои нацисти.

— Те са вярвали в много извратени неща... Но все още не си разбрал защо е изчезнал Шон Раян — тихо му напомни Финч.

— Не съм. — Хенри поклати глава.

Финч въздъхна.

— Ако той е убил онова момиче, ще трябва да се върнем към случилото се в Истанбул и Йерусалим. Наясно си с това, нали?

Хенри отново кимна. Нямаше да е за пръв път, когато ще трябва изцяло да промени мнението си за някого.

Това беше един от рисковете, свързани с професията му.

— Добре ли си, Хенри? — попита майор Финч.

— Да, добре съм. Просто не мога да изхвърля от ума си четирите начина, по които би трябвало да бъдат убити хората за една от онези ужасни молитви.

— Видях го. Наистина е перверзно. Как, по дяволите, нещо подобно може да бъде свързано с християнството?

— Око за око и зъб за зъб. Предполагам, че всичко идва от това.

— По-лошо е...

На Изабел ѝ трябваша тридесет и пет минути, за да стигне до „Бялата роза“. Имаше късмет. Фулъм Роуд беше задръстен в посока към града и шофьорът на таксито я остави на гара „Саут Кенсингтън“. Когато пресичаше „Елгин авеню“, я обзе тревога, а хладният вятър духаше в тила ѝ. Обзеха я спомени за живота ѝ преди Шон, преди да започне работа във Форин Офис.

Полазиха я тръпки...

Тя не искаше да си спомня онова време. Не искаше да се сеца колко самотна се чувстваше. Желаше само да бъде с Шон на път за влака Евростар за Париж. Тя погледна часовника си. Беше 17:30.

Влакът бавно потегляше точно сега, пълен с развълнувани хора, пазаруващи за Коледа, всички на топло и уютно, отпратили се към удоволствията на Париж...

Тя тръсна глава, мъчейки да се освободи от тези мисли, и се обърна с лице към вятъра. Студът беше почти като наркотик, вцепеняваше я. Леденият порив я накара да наведе брадичката си и да поеме по-бързо напред.

Отвън можеше да види оживлението в „Бялата роза“. Високите прозорци с изкусно изработени стъклописи светеха в яркожълто. Тя отвори вратата точно когато телефонът ѝ иззвъня. Извади го от джоба на якето си и се върна навън, за да отговори.

— Не мога да те чакам повече, Изабел. Сигурен съм, че не съм ти нужен, за да намериш съпруга си.

— Аз съм тук, Джордж! — изкрещя тя.

Линията прекъсна.

Отново влезе в кръчмата, но не можеше да го види сред множеството тела.

Копеле.

Беше я накарал да дойде чак дотук.

Видя отворената врата в далечния край, върна се навън, след това заобиколи сградата. Той вървеше сам бавно нагоре по улицата, с

наведена срещу вятъра глава. Трябва да беше излязъл от бара само преди минута.

Изабел се затича след него колкото можеше по-бързо. Бузите ѝ горяха от студа. Леденият въздух раздираше гърлото ѝ. Не можеше да го остави да изчезне в някоя от пететажните червени тухлени къщи от двете страни на улицата.

Той чу забързаните ѝ стъпки и се обърна. Беше пиян. Червената му вратовръзка беше изкривена на една страна. Косата му беше разрошена. Страните му бяха зачервени. Яката на черния му костюм беше вдигната срещу ледения вятър, който сега яростно фучеше по улицата. Тя също вдигна яката на велуреното си яке, когато спря пред него. Трябваше да се наведе напред, за да си поеме дъх.

— Здравей, госпожо Раян. Мислех, че си се изгубила. — В гласа му звучеше вбесяваща снизходителна интонация. После ѝ се усмихна, сякаш тя беше гаджетото му, от което се опитваше да избяга.

Тя се взря в неравните му зъби. Два от тях стърчаха встрани от другите, имаше дупка между тях.

Джордж беше от типа мъже, които Изабел изобщо не харесваше. Напомняше ѝ на флиртаджиите, чиято цел беше само да използват жените.

Акцентът му също звучеше неприятно. Беше шотландски, но примесен със севернолондонски гърлен говор, който изглеждаше изкуствен. Шон ѝ беше казал, че Джордж е служил два пъти в Ирак, както и в Афганистан. Ала никога не споменава и дума за това...

— Можеше да ме изчакаш. — Тя все още се задъхваше. Парата от устата ѝ се виеше между тях.

— Госпожо Раян, казах всичко, което можех. Много е просто. — Той силно удължи думата *много*.

— Кога го видя за последен път, Джордж?

— Вече отговорих на този въпрос. — Той се олюля. Преминаваща индийска двойка се втренчи в него. Заобиколиха ги, сякаш бяха заразни.

— Защо не искаш да ми помогнеш, Джордж? Мислех, че двамата с Шон се разбирате. — Изабел искаше да му крещи, да направи нещо, за да пробие упоритата му съпротива. Той можеше да ѝ помогне. Тя просто го знаеше.

— Послушай ме, госпожо Раян. С Шон сме работили заедно и това е всичко. А ако той се е забъркал в неприятности, вината е негова. Казах ти, че го предупредих.

— В какви неприятности?

Той я погледна с отегчение.

— Не мога да ти кажа нищо за *ВХН*. Знаеш това. Най-добре е да разпиташ другаде. — Мъжът се обърна и тръгна нагоре по улицата.

Тя гледаше гърба му. Сакото му бе смачкано, сякаш беше спал с него. Клатушкаше се, като че ли беше на носа на яхта по време на буря. Щеше ли да чуе нещо полезно от него в това състояние?

Когато се отдалечи на десетина метра, той спря и посегна към покрива на червено БМВ, един от последните модели с нисък профил. Започна да рови в джоба си. Нима щеше да шофира?

Тя го настигна.

— Джордж, не можеш да караш, пиян си...

— Какво те е грижа? — Той бе намерил ключовете и неумело ги въртеше, опитвайки се да открие бутона, за да отвори вратите на колата.

Тя посегна да ги вземе. Не знаеше защо. Бог ѝ беше свидетел, имайки предвид какво се случи по-късно, че трябваше да го остави да катастрофира.

— Дай на мен.

Той я погледна с помътнели очи и ѝ ги подаде. Тя натисна десния бутон.

— Къде отиваш?

— Не съм глупак, госпожо Раян. Живея на пет минути оттук. Мога да карам дотам със затворени очи.

— Това е нещо, което не бих искала да видя. — Тя въздъхна. — Нека аз да шофирам. Ако е толкова близо, няма да отнеме много време.

— Не, иди да чакаш мъжа си. Остави ме на мира. Желая ти късмет.

Тя потърси телефона си. Все още беше в предния джоб на джинсите ѝ.

— Джордж, не си в състояние да караш. Просто по пътя ми кажи имаш ли някаква представа къде е Шон. Недей да спориш. — Тя го избута от другата страна на колата към седалката до шофьора. Ако

това беше нужно, за да разбере нещо полезно от него, така да бъде. — Да потегляме — рече Изабел и се настани зад волана.

Той се олюля, тръшвайки се до нея.

— Това кола на *ВХН* ли е?

Той кимна.

— Ти си пълен откачалник, Джордж. Знаеш го, нали? Сега накъде?

Той изсумтя и посочи надолу по пътя. Тя запали и подкара. Слава Богу, колата имаше силен климатик и купето веднага се затопли.

Защо беше толкова пиян?

— Изчезването на Шон има ли нещо общо с *ВХН*, Джордж?

Той изсумтя по-силно.

— Хайде, Джордж. — Тя се опита да прозвучи безгрижно.

— Трябва да имаш представа. Просто ме насочи в някаква посока. Не те карам да издаваш никоя от малките мръсни тайни на *ВХН*.

— Остави това, госпожо Раян. Прибирай се... — Тонът му беше още по-твърд, сякаш това, че бяха сами в колата, му даваше право да повиши глас.

— Не ми казвай какво да правя.

— Боже, ти си разстроена. За какво се притесняваш толкова? Мислиш, че ще загубиш оскъдната си прехрана, така ли?

— Винаги ли си толкова противен, или само когато си пиян?

— Трезвен съм по-зъл...

След два завоя, на следващия светофар, Джордж й каза да завие надясно. Минаха покрай редица от магазини и ресторант. Тогава тя видя полицаите. Само това й трябваше. Беше твърде късно да обърне. Опита да се усмихне.

Джордж мълчеше.

Полицаят вдигна ръка и ги спря...

Лорд Бидонър слезе от таксито пред сградата на *UBSC* на Парк авеню. Беше пладне. Леден вятър фучеше из Манхатън, но снегът беше спрял. Зина го последва, облечена в тъмен раиран костюм, подобен на неговия.

Небостъргачът от черна стомана и блестящо стъкло, издигащ се толкова високо, че човек трябваше да отметне неудобно назад глава, за да види горните му етажи, грееше в светлини. Във фоайето имаше десетметрово златно лого на *UBSC* зад дългото кремаво бюро на рецепцията. Навсякъде се забелязваха елегантно облечени мъже. Двама от тях обслужваха рецепцията.

Лорд Бидонър влезе в сградата и извади телефона си. Набра някакъв номер.

— Юрген, ние сме тук. Благодаря за поканите.

Той пхна телефона обратно в джоба си. След минута бледен млад мъж със сериозен вид се приближи до тях. Носеше златист плик.

— Лорд Бидонър? — попита той. Акцентът му беше средноевропейски.

— Да.

Младият мъж се поклони и му подаде плика. Бидонър го взе и го пхна в ръката на Зина.

— Мястото на проявата е в съседство, милорд.

Лорд Бидонър не си направи труда да отговори. Те излязоха навън в ледения въздух. Няколко минути по-късно бяха в дълга конферентна зала с маси с бели ленени покривки и малък подиум в дъното ѝ. Намираха се на четвъртия етаж на съседната сграда в стил арт деко, шедьовъра на Манхатън.

Тежък стъклен полилей висеше над тях. На всяка маса беше поставена гарафа с вода, а около нея седяха по трима финансисти, облечени в тъмни костюми. Повечето бяха мъже. Те слушаха внимателно, предаността към професията беше изписана по лицата им.

Лорд Бидонър се огледа. Бяха двадесет и петима и слушаха един от вицепрезидентите на *UBSC*, който развълнувано говореше за възможностите на валутната търговия. Лордът се обърна към Зина:

— Трябва да излезем оттук след час, когато тази беседа завърши.

Зина се изправи и се измъкна от залата. Отиде до асансьора и натисна бутона за дванадесетия етаж.

Докато вървеше по синия килим в коридора, тя докосна перуката си от права черна коса и вдигна ръка към челото си, щом мина покрай охранителната камера.

После извади картата за стаята от джоба на сакото си. Пасторът беше невнимателен и държеше картата и пропуска за стаята си заедно, но най-вероятно не беше очаквал да загине в този ден.

Вместо да използва пропуска, когато стигна до стаята, тя просто почука на вратата. Беше преметнала бяла салфетка на ръката си и я държеше пред себе си като истинска сервитьорка.

— Кой е? — долетя слаб глас.

— Обслужване по стаите. — Тонът на Зина беше равен. Ако имаше някой в стаята при съпругата на пастора, можеше да се извини и да се върне след това.

Но когато Марта отвори вратата, Зина веднага разбра, че тя най-вероятно беше сама. Жената на пастора беше облечена в черен халат, а на поднос върху масичката за кафе пред вградения в стената телевизор имаше остатъци от храна.

Личеше си, че е разтревожена от отсъствието на мъжа си, но не беше паникьосана. Засега...

— Не съм се обаждала на обслужване по стаите — каза Марта.

— Бихме искали бързо да съберем нещата. — Зина мина покрай нея и отиде до масичката за кафе. Не можеше да види в банята, тъй като вратата беше затворена. — Само ще проверя банята — каза тя тихо.

Жената на пастора изглеждаше изненадана. Не беше нормално персоналът от обслужване по стаите да проверява банята в стаята на гостите. Там нямаше никой.

Зина извади ножа от тънкия калъф, закрепен от вътрешната страна на бедрото ѝ. Сложи също черните медицински ръкавици, които издърпа от джоба на панталоните си. Държеше ножа зад гърба си, когато излезе от банята.

Жената на пастора седеше на леглото близо до телефона. Изражението ѝ беше озадачено, но спокойно.

Ала в миг се промени и ръката ѝ се вдигна с изненадваща бързина, когато Зина проговори:

— Не викай и може да те оставя да живееш. Ако се разквичиш, ще те убия.

Стон на изненада излезе от устата на Марта, но не беше достатъчно силен, та някой да му обърне внимание. Във всеки случай тя би трябвало да крещи с всички сили дълго време, ако искаше да я чуят от съседните стаи.

— Обърни се! Легни! — заповяда Зина.

Лицето на Марта беше бяло като платно. Тя имаше тънки устни, лющеща се кожа и проклет вид.

Но направи каквото ѝ беше казано. Вероятно предполагаше, че ще бъде ограбена и нейното портмоне и ценности ще изчезнат заедно с натрапницата след минути.

Със сигурност не очакваше Зина да се стовари върху гърба ѝ.

Тя дръпна ръцете на жената настрани и ги притисна болезнено, като ги изви назад и нагоре от раменете ѝ. После захапа ножа между зъбите си.

Огледа се бързо наоколо.

— *Tertium quattuor invocare Unum* — прошепна тя.

След това притисна силно главата на Марта към възглавницата. Приглушени викове изпълниха стаята. После отекнаха ужасени хрипове, когато въздухът на жената свърши и сърцето ѝ заби бързо.

Може би, ако беше десетина години по-млада, щеше да е в състояние да отхвърли нападателката от себе си. Зина плъзна ножа под гърлото на Марта и го дръпна настрани.

Чу се силно бълбукане и тялото на старицата се разтресе, докато кръвта попиваше в чаршафа.

Зина беше преживявала и преди подобни моменти. Приглушеното бълбукане продължи около две минути. По-дълго, отколкото беше очаквала. В един момент предсмъртните гърчове на жертвата едва не я събориха от леглото.

Когато най-сетне тялото ѝ притихна, Зина пусна главата ѝ. После се ослуша. В далечината се чуваше телевизор.

Тя се изправи. Усети мокрото легло под коленете си. Марта се беше изпуснала.

Зина извади ножа между зъбите си и го заби силно отстриани в жената. Ако се преструваше на мъртва, щеше да трепне.

Марта не трепна.

Зина се изправи. Изчака дишането ѝ да се нормализира. Трябваше бързо да довърши работата си. Истинските служители, обслужващи стаите, биха могли да дойдат всеки момент.

Тя извади дългата сребърна кутия за образци от вътрешния джоб на костюма си.

Сложи я на нощното шкафче и обърна Марта по гръб. Устата и очите ѝ бяха широко отворени. Кръв бликаше от шията ѝ. Зина нахлузи ръкавица, бръкна в устата на жертвата и стисна хлъзгавия ѝ език. Той беше подут от задушаването, но излезе достатъчно, когато Зина силно го дръпна. Отрязва го наполовина. Кръв бликна от кървавия розов остатък, изпълни устата на мъртвата жена и започна да се стича по бузата ѝ.

Зина сложи езика в кутията и я пъхна обратно в джоба на сакото си.

След като изми ръцете си и избърса всичко, което беше докосвала, тя се отправи към аварийните стълби.

Два етажа по-надолу тя се върна по коридора и извика асансьора. Излезе от него без перука. В залата я чакаше лорд Бидонър, ала тя само погледна натам и се отправи към улицата. Лордът я последва след няколко минути. Те взеха отделни таксите до Сентръл Парк и се смесиха с туристите при обелиска.

Докато след това пътуваха заедно обратно към центъра, той я попита:

— У тебе ли е?

В отговор Зина само потупа джоба на сакото си...

Младият полицай във флуоресцентно жълто яке погледна стикера на предното стъкло, втренчи се в Изабел за няколко секунди, след това ги пропусна с кимване. Тя притеснено стискаше волана.

— Заради твоето шофиране ни спряха — укори я Джордж. — За последен път се возя с теб. — Той се засмя ехидно, обърна се на седалката и се загледа през задния прозорец.

Лъхна я дъх на алкохол.

Знаеше, че едва ли ще научи нещо полезно от него. Той я насочи към паркинга на една тясна улица с пет и шестетажни червени тухлени къщи от всяка страна. Мястото беше доста далеч от сградата, в която той посочи, че е апартаментът му, но това си беше негов проблем.

— Жените шофьори сте безполезни — каза той.

Достатъчно беше слушала глупостите му.

— Що за откачено копеле си? — Тя не го изчака да отговори. — Работите с Шон, но не ти пука какво се случва с него. Е, надявам се да си получиш заслуженото. Ти не си човек...

Той се отдръпна и я разгледа.

— Мислиш, че си ми направила услуга, така ли? — Тонът му беше предизвикателен. — Тези ченгета не търсеха пияници, скъпа. Търсеха наркопласьори, сводници, въоръжени с полуавтоматични пушки. Не си била в Килбърн скоро, нали? Обзалагам се, че дори не забеляза бронираната жилетка, която носеше полицаят.

Тя се втренчи в него. Вятърът свистеше зад прозорците на колата. Над тях се носеха огромни сиви облаци. Всеки момент щеше да завали отново.

— Мислиш, че заслужаваш помощ заради хубавото си личице, така ли? Ами нареди се на опашката, скъпа.

Той отвори вратата и излезе.

Тя не можеше да се предаде.

Тръгна след него.

— Това е последният ти шанс да бъдеш достоен човек, Джордж. Полицията на Лондонското Сити беше у дома. По-добре ми обясни какво става или аз ще им се обадя да им кажа, че си затънал до шията в онова, което разследват. И първият журналист, който се изпречи пред вратата ми, когато всичко това се разчуе, ще получи твоя адрес и телефонен номер и всички детайли за това колко пъти ти се е обаждал Шон. — Пръстът ѝ трепереше, когато го насочи към него.

— Боже, колко си избухлива...

— Какво се случва във *ВХН*, Джордж?

— Не гледаш ли телевизия?

— Възможно най-малко.

— Срамота. Изпускаш много добри програми.

— Какво става със сливането, Джордж? Застрашено ли е?

Той се усмихна, след това присви очи.

— Защо се срива цената на акциите на *ВХН*? — Тя се наклони напред.

— Всичко е въпрос на пари, скъпа.

— Това ли е? Ами Шон? Той не се занимава с нищо задкулисно. Той е изключително честен човек. Знаеш го.

— Понякога праволинейните и точните прегазват хората. Като валяк...

— Какво намекваш?

— Точно това, което казах.

Той определено криеше нещо.

— Джордж, спри с твоите игрички. Как се нарича онзи клуб, от който беше убитото момиче?

Той я погледна неразбиращо.

— Знаеш ли мястото, за което говоря. Госпожа Вон ми призна, че някои от тях са ходили там миналата нощ. Името му вероятно е в *Ивнинг Стандарт*. Това не е държавна тайна.

Джордж се поколеба. Когато заговори, тонът му беше по-сговорчив:

— „Магнолия“.

— Що за клуб е „Магнолия“, Джордж?

— Това е мръсен клуб за еротични танци. От онези, където бутилка шампанско струва петстотин лири. Той е за банкерчета,

получили твърде много пари, увлечени да правят глупави неща, за да докажат колко са важни.

— Кога отварят?

Очите му блеснаха.

— Не знам. Да не планираш да ходиш там, а? — Той се изкиска.

Тя щеше да разбере какво се е случило.

— Какво искаше да кажеш с това, че праволинейните и точните прегазват хората, Джордж?

Той я погледна съчувствено.

— Ще трябва да те убия, ако ти кажа...

Лорд Бидонър затвори с прищракване малкия лабораторен хладилник. Приблужи се до големите прозорци на апартамента. Далече долу по Пето авеню трафикът беше натоварен, колите сякаш бяха броня до броня. Дъждът беше преминал в сняг и снежинките танцуваха зад стъклото. На няколко сантиметра от лицето му светът беше негостоприемен и студен. Ала там, където стоеше той, беше топло и тихо. Лордът се усмихна на себе си.

После се обърна назад и се загледа в екрана на лаптопа в далечния край на стаята. На него бавно се превърташе златното изображение на символа на квадрат и стрела, обсебил живота му през последните четири години. Откакто беше научил, че е бил в ръкописа, съдържащ запис на съдебния процес срещу Исус, че е бил посочен изрично в документа от процеса, той искаше само това: тайната на символа да бъде разкрита и тъмните молитви, които той съдържа, да бъдат задействани.

Защото символът криеше тайна, която щеше да им помогне да намерят най-важната ДНК проба в историята.

Доказваха го безспорно изображенията от ръкописа, които бяха получили от д-р Хънтър, която беше натоварена с превода, преди да бъде подпален домът ѝ. Ръкописът беше намерен от Шон и Изабел Раян, които имаха таланта да се забъркват във всяка каша. Най-вероятно Хънтър изобщо не беше разбрала, че са направени копия.

Лордът се приближи към картината над камината, в която пламтеше перфектен фалшив огън. Това беше добър момент. Последните новини за Шон Раян бяха положителни. Глупостта на този мъж, истинският му характер скоро ще бъдат очевидни за всички. Лорд Бидонър държеше врага си наблизо и ситуацията щеше да се реши сама за себе си. Той не би могъл да мечтае за по-добър резултат.

Странно как се решаваха нещата, мислеше си лордът. Точно когато неговото проучване за това какво се крие зад символа достигна

успешен край, проблемът с човека, който го беше намерил, щеше да бъде решен.

Лорд Бидонър заслужаваше малко късмет след всичко, което беше инвестирал в този проект.

Леко почукване на входната врата на апартамента прекъсна мислите му. Той прекоси мекия сив килим и попита:

— Кой е?

— Джим Грийн — чу се глас. Търговският директор на „Абаносов дракон“ беше подранил, но това най-вероятно само показваше нетърпението му.

Лордът посегна към бутона, който отключваше вратата...

30

— Казах ти, че този клуб няма да е отворил толкова рано — заяви Джордж.

Те вървяха обратно по алеята, която водеше от Джермин Стрийт към редицата пететажни къщи с бели гипсови орнаменти в стил Едуард, сгушени зад универсален магазин. Клуб „Магнолия“, изглежда, заемаше сутерените поне на две от тях.

— Ще отворят вероятно към осем. Можем да се върнем тогава. — Гласът му звучеше така, сякаш се опитваше да я ободри.

Имаше светлина над вратата на клуба, но никой не отвори, когато те почукаха.

— Това е само след половин час.

Бяха взели такси. Джордж не отрони пред Изабел нито дума за това, което знаеше, но беше настоял да дойде с нея в клуба.

Изглеждаше така, сякаш се чувстваше виновен. Тя не спори с него. Не искаше да си го признае, но решението му да я придружи имаше някои плюсове. Не на последно място щеше да има повече време да го обработи, особено ако той продължи да пие.

Вятърът фучеше по Джермин Стрийт и хапеше лицата им, сякаш бяха в Арктика.

— Хайде да отидем да пийнем — предложи Джордж, присвил рамене от студа. — Знам добро място от другата страна на Пикадили.

Тя не се съмняваше, че той знае много добри места. Джордж се наведе към нея.

— Нямаш представа с какво се занимаваше Шон, нали? — Самодоволното му изражение казваше: „Знам много неща, които ти не знаеш“. Какво, по дяволите, му даваше правото да разговаря толкова снизходително с нея? Прииска й се да го зашлеви. Но вместо това силно стисна ръката му.

— Хайде да ти поръчам нещо за пиене. След това можеш да ми признаеш с какво се е занимавал.

Той й намигна. Тя отмести поглед.

Докато чакаха в долната част на Риджънт Стрийт светофара да се смени, Изабел усети блъсканица зад тях. Много хора се тълпяха на кръстовището, колите летяха опасно бързо само на няколко метра от тях. Изведнъж тълпата се раздвижи, разлюля се, като че ли някой се буташе през нея. Изабел се огледа.

И точно тогава се случи...

Червен двуетажен автобус „Рутмастър“ се зададе срещу тях като препускащ червен слон. Джордж изсумтя шумно и залитна напред. Прилив на адреналин я заля, устата ѝ зейна от изумление...

Тя протегна ръка.

Времето сякаш забави ход.

Тя усети грубата тъкан на палтото му да се изхлъзва през пръстите ѝ. Дъхът ѝ секна. Бронята на автобуса го удари с тъп звук.

Джордж се завъртя.

Имаше чувството, че сънува.

И тогава изведнъж се чу оглушителното проскърцване на спирачки, силен писък, вик на мъж... После и останалите автомобили започнаха да набиват спирачки.

Джордж отскочи от автобуса като парцалена кукла. Тялото му прелетя пред нея, сякаш беше в сюрреалистичен филм...

Изабел се наведе напред, вместо инстинктивно да се отдръпне. Това беше опасно и погрешно движение.

Някой я сграбчи за рамото и в този миг автобусът спря точно пред нея. От двигателя му излизаше пара, вътре пътниците крещяха, към прозореца гротескно се притискаха лица...

Тя погледна надолу и надясно.

Тялото на Джордж беше проснато в пространството между парапетите и автобуса.

Изабел разблъска с лакти тълпата и притича към него.

Чу зад себе си пронизителен клаксон, някой ѝ извика:

— Не го местете, не пипайте пострадалия!

Тя коленичи до Джордж, взря се в лицето му. Миризма на дизел я задуши.

Очите му бяха затворени.

По дясната страна на лицето му се стичаше струйка кръв. Помисли си къде ли беше Шон в този момент... За него ли се разплака

така безутешно, или от вината, че беше довела Джордж тук? Та той пострада заради нея...

— Не умирай, Джордж — прошепна Изабел.

Зад нея прозвуча авторитетен глас с английски акцент точно като на Майкъл Кейн:

— Отдръпнете се, госпожице...

Тя погали леко ръката на Джордж, прошепна нещо като молитва. Тръпка премина през тялото ѝ. Какво, по дяволите, ставаше? Първо изчезна Шон, сега я връхлетя и това нещастие...

Така ли трябваше да загине един мъж, борил се за родината си? Проснат на улицата, блъснат от автобус... И то в петъчна вечер, когато всички се готвеха за уикенда.

— Отдалечете се, госпожице! — повтори някой зад нея. Един мъж в жълта жилетка приклепна до Джордж.

Тя се изправи и отстъпи назад.

Шофьорът на автобуса се беше навел от вратата на кабината, притиснал ръка към устата си.

— Отдръпнете се още, госпожице! — каза появилият се отнякъде полицаи.

Тя се отдръпна още малко.

Втори мъж в жълта жилетка мина покрай нея. Тя остана втренчена, прикована на място. Положиха Джордж върху сгъваема носилка. Около врата му бяха поставили някакво приспособление като дебела бяла скоба.

Тя не можеше да повярва на случилото се. Имаше нещо толкова странно във всичко това. Лош късмет ли преследваше Джордж? Тя се огледа наоколо. Или пък някой го беше бутнал? Или падна, защото беше пиян? Тя се насили да си спомни какво точно стана в мига, преди да връхлети автобусът...

Студът я вцепеняваше, пръстите на ръцете ѝ се вледеняваха, лицето ѝ замръзваше. Имаше чувството, че е в чуждо тяло.

Отиде до задната част на линейката, която чакаше наблизко с мигащи светлини, изпълвайки въздуха с противно синьо сияние. Все още не знаеше дали Джордж беше жив или мъртъв.

— С него ли беше, миличка? — попита я един от парамедиците, докато другият затваряше задната врата.

Изабел погледна към Джордж. Лицето му беше бяло под кислородната маска. Зелено одеяло небрежно беше метнато върху него.

Наблизо забеляза полицаите, които пишеха приведени над една тетрадка.

— Мога ли да дойда с вас? — интересува се тя.

— Роднина ли сте му?

Изабел поклати глава.

— Може да ни последвате, госпожице. Ще го закараме до Университетската болница. Знаете ли къде е?

Тя кимна. Юстън Роуд не беше далече.

— А вие пострадахте ли? — попита загрижено единият полицай.

— Не. Той ще се оправи ли?

— Жив е. Това е всичко, което мога да кажа. Доколко го познавате?

— Той ми е приятел. Бях с него, когато преди минути... — Гласът ѝ секна.

— Как му е името?

— Джордж.

Той го записа. Тя обясни къде живее, макар че не можеше да си спомни номера на къщата. Полицаят повдигна вежди, сякаш казваше: „Значи не сте толкова близки?“.

И беше прав. После те си тръгнаха, а друг полицай с островърха каска и обемисто яке в черно и жълто се появи до нея. Изабел му каза името си и даде адреса си, обясни му какво се е случило.

— Преживели сте ужасен шок — изрече съчувстващо той. — Трябва да се приберете вкъщи. Ще ви потърсим, ако се наложи.

Ала тя не искаше да се прибере вкъщи...

31

Вратата зад Джим Грийн се затвори с прищракване. Той влезе в централната стая на апартамента. Тътенът от трафика по Пето авеню и пищящите клаксони не се чуваха тук, на двадесет и петия етаж.

— Как мога да ти помогна? — попита хладно лорд Бидонър.

Джим Грийн се огледа. Изглеждаше поуспокоен, че бяха сами. Махна с ръка.

— Притеснявам се, сър.

— Затова ти плащам, г-н Грийн. За да се тревожиш, да загубиш съня си. И да ми печелиш пари. — Тонът на Бидонър беше остър. — Но направи ми удоволствието, кажи ми какво става. Сигурен съм, че не би дошъл тук, ако нямаше основателна причина.

По челото на Джим Грийн избиха капчици пот.

— Мой колега задържа някои от нашите резерви, сър. И той очаква да се съглася с това. — Гласът му леко трепереше. Очевидно искаше да предаде своя колега, но осъзнаваше последствията от това.

Зина избра точно този момент, за да се появи в стаята. Тя сложи небрежно големия нож на масичката за кафе, после седна до нея. Не каза нищо, но следеше всяко движение на Джим Грийн.

Лорд Бидонър застана пред него, поглеждайки го изпод вежди.

— Наистина ли си готов да смажеш враговете си, господин Грийн?

— Разбира се — с готовност изрече той.

— Предан ли си на идеята, Грийн?

Мъжът кимна.

Лорд Бидонър извади телефона си от джоба, отвори приложението за съхранение на криптирани файлове и прегледа някои от тях. Спря се на един и обърна телефона към Джим.

Видеото показваше едно малко момиче, тичащо с розова раничка на гърба си. То се хвърли в ръцете на една жена, която без съмнение беше майка му. Зад тях имаше и други деца. Очевидно момиченцето току-що излизаше от училище.

От телефона долитаха и други весели гласчета.

— Откъде, по дяволите, взехте това? — Грийн повиши глас. Отдръпна се, лицето му преbledня.

Бидонър прибра телефона в джоба си.

— Просто искам да разбереш, че ние очакваме сто процента лоялност. Жена ти и дъщеря ти са прекрасни. Казаха ми, че дълго време сте се опитвали да имате дете. Вярно ли е това?

Грийн кимна и седна. Изражението му издаваше страх.

— Знам какво трябва да направя, сър. И ще го сторя. Нямаме никакъв проблем е предаността ми.

— Добре. — Бидонър се надвеси над него и строго попита: — Помниш ли клетвата, която даде, когато се присъедини към нас?

— Да, помня я. Заклех се да изпълнявам каквито и да било дадени указания, без да задавам въпроси.

— Хубаво... Защото Бог прощава, но ние — не. — Той млъкна и после заговори бавно, така че думите му да проникнат в съзнанието на Грийн: — И скоро ще бъдем още по-могъщи. Зина, изпрати нашия приятел до вратата.

Когато Грийн застана на прага, тя се приближи до него. Погледна го в очите, след това потърка панталоните му отпред. На лицето ѝ цъфна усмивка, която преля в театрално смръщване, когато отдръпна ръката си.

— Не се притеснявай. Моята приятелка просто обича да преценява размера на мъжете. И не забравяй, информирай ме за всичко, което предприема колегата ти.

— Да, сър.

— И помни, че няма място за провал, господин Грийн.

Оживеното кръстовище на Риджънт Стрийт и Пикадили Съркъз сякаш опустя, след като тълпата се разотиде, а линейката и полицаите изчезнаха. Изабел стоеше точно там, където с Джордж бяха чакали да пресекат улицата, но сега той беше на път към болницата, а тя беше сама и беззащитна...

Инстинктивно пое обратно към клуба, просто за да прави нещо и да се постопли.

Докато чакаше да пресече Пикадили, отправяйки се към алеята, водеща към Джермин Стрийт, тя застана доста назад от улицата и се огледа да види дали близо до нея нямаше някой подозрителен. След това тя се обърна назад към Пикадили Съркъз. Пред банкомата на клон на *ВХН* имаше дълга опашка от тридесетина души, които чакаха. Бог знаеше какво говореха за *ВХН* по новините. Когато една банка изпадне в беда, всичко може да се случи. Тя бързо подмина опашката.

Трябваше ли да отиде до болницата, за да види дали Джордж е добре? Тя погледна часовника си. Бяха го откарали само преди двадесет минути.

Помисли да се обади на Роуз, но се отказа. Тя можеше да я помоли да си вземе Алек, ако чуеше, че няма да заминава. Това беше последното нещо, което ѝ трябваше. Да търси Шон с Алек би било невъзможно.

Изабел реши да позвъни на лелята и чичото на Шон. Трябваше да им каже, че няма да пристигнат. Какво точно щеше да им обясни?

Лелята на Шон, Карън, беше мила, но излъчваше някаква твърдост и жилавост. Такова беше нейното поколение. Всеки трябваше да стои на собствените си крака. Чичото на Шон, Франк, беше по-дружелюбен. Но страдеше от болестта на Хънтингтън. И нямаше нужда тя да му се обажда паникьосана, за да му обяснява в каква каша се е забъркал любимият му племенник...

Докато звънеше на Карън, беше обхваната от разочарование. Не за нея, а за тях. Те очакваха с нетърпение да видят нея и Шон. Сега тя

се чувстваше виновна, сякаш заради нея не пътуваха към Париж.

— Карън е на телефона.

Обхвана я желание да затвори, но устоя.

— Здравей, аз съм Изабел.

Последва пауза.

— Къде сте, скъпа? — Тонът ѝ беше радостен, но в него се долавяше нотка на притеснение. Безпокойство, което Изабел би трябвало да уталожил.

Устата ѝ беше пресъхнала.

— Аз съм в Лондон, Карън. Съжалявам, ала... Шон изчезна. — По-добре да го каже направо.

Чу се сподавен стон.

— Изчезнал ли е?! Ама как така... — Гласът на Карън затрепери.

— Той не се прибра снощи.

— Провери ли на работата му? — заговори бързо Карън.

— Бях във *ВХН*. Той не е там.

— Деца, да не сте се скарали?

— Не, не е това. — Изабел погледна назад. Младо момче с късо подстригана коса се беше втреничило в нея. Побиха я тръпки.

— Обади ли се в болниците, в полицията?

Изабел навлажни пресъхналите си устни. Не можеше да ѝ каже, че обискираха дома им.

— От полицията знаят, че той е изчезнал. Сигурна съм, че щяха да ми се обадят досега, ако е в болница.

— Е, това все пак е утеха...

Долови някаква дистанцираност в тона ѝ, сякаш мислеше за нещо друго.

— Какво става с голямото сливане? Имаше купища новини за *ВХН* по телевизията, преди да тръгнем. Франк смята, че те имат нужда точно от това.

— Не знам какво се случва, Карън. Наясно съм само, че Шон би трябвало да е празнувал снощи.

— Да празнува ли? — изсумтя Карън изумена. — Често ли изчезва след нощни купони?

— Не, за пръв път го прави... — успокои я Изабел.

— Някои от колегите му знаят ли къде е?

Карън се опитваше да ѝ помогне, но разваляше всичко със снизходителния си тон. Винаги ставаше така.

— Трябва да затворя, Карън. — Изабел не искаше да навлиза в повече подробности.

— Обади ни се веднага щом разбереш къде е той. И кажи, ако има нещо, с което можем да помогнем...

— Ще го направя, обещавам. Ще ви се обадя. — Тя прекъсна разговора.

И отново се огледа.

Късо подстриганото момче беше изчезнало...

Хенри Моулъм постави чаша шардоне на малката дървена маса пред майор Финч. Тя се беше отпуснала в червено кресло. Бяха извън офиса вече цял час.

Кръчмата „Чандос“, близо до площад „Трафалгар“, беше достатъчно далеч от контролната зала в Уайтхол, където бяха прекарали деня, та да не трябва да се притесняват, че ще ги разпознае всеки втори човек.

Бяха на по две питиета. Масата им в ъгъла беше заобиколена от хора, наслаждаващи се на свободната си вечер. Монотонното бръмчене от разговорите беше като звукоизолираща преграда, която гарантираше, че собственият им разговор не се чува.

— Реши ли вече? — Хенри се взря в очите на Финч. Бяха сини и големи. А ако се замислеше малко повече, бяха и много привлекателни. Финч приглади ръба на дългата си до коляното черна пола от „Марк и Спенсър“. Беше кръстосала нозе.

Тя отпусна глава на облегалката и затвори очи.

— Не се отказваш, нали, Хенри?

Той остави халбата с бира „Олд Брюъри“ и погледна към групата от двадесетина италиански туристи на съседната маса. Нито един от тях не гледаше към тях.

— Обвиняваш ли ме? — Той отново отпи от халбата. Техните петъчни вечери на по няколко питиета след работа бяха едно от малкото удоволствия в живота му след като се разведе.

— Едва ли съм единственият офицер на седмо ниво, когото познаваш, Хенри.

— Не, но ти си единствената, която познавам добре и която вероятно знае отговора на въпроса ми, без да се замисля.

Майор Финч се усмихна закачливо.

— Може би си мислиш, че като съм изпила няколко питиета, можеш да получиш това, което искаш?

— Надявам се... — Той също се усмихна и отново отпи от халбата. Помисли си дали не насилваше късмета си с Финч, след като получи документите за приключване на развода си.

— Не можеш да получиш каквито и да било повече ресурси за наблюдение на Изабел Раян, Хенри. И няма да променя мнението си само защото ме почерпи с едно питие.

— Дори и след това, което се случи току-що?

— Да. Ние така или иначе правим повече от това, което би трябвало. Осигуряваме наблюдение, а не лична защита.

Хенри въздъхна и погледна встрани.

Финч се наведе към него и прошепна в ухото му:

— Ще ти кажа само това, Хенри. Символът, за който непрекъснато питаш, безпокои хората в Столичното управление, в Министерството на вътрешните работи, в МИ-5 и в *GCHQ*^[1]. Това не е малко. — Тя се облегна назад.

Той остави сянката от усмивката му да се задържи само за секунди на устните му. Очевидно щеше да се наложи да измъкна от нея това, което искаше.

— Защо? Трябва да ми обясниш.

Очите им се срещнаха.

— Някои хора не обичат ритуалните убийства на тяхна територия. Твоето предположение за убийството на горкото момиче разбуди духовете...

— Не обичам съвпаденията — прекъсна я Хенри.

— Смяташ ли, че ще има още подобни смъртни случаи?

— Кристалната ми топка се нуждае от почистване, но ако бях гадател, бих казал, че има реална възможност. Хората са умирали по този начин по време на Инквизицията, когато са ги измъчвали. Изтръгвали са езиците им, подлагали са ги на невероятни мъчения... Имало е инквизитори и в Константинопол, когато са го владели католиците. Нямаме представа в какво са вярвали, че трябва да направят, за да спасят града.

— Притеснява ме това, в което вярва този, който е убил онова момиче.

— Смятам, че онзи символ на гърба на книгата е ключът към всичко.

— А какво би си помислил, че представлява този символ, ако го видиш на улицата? — Тя поклати глава. Беше разпуснала косата си, а деколтето на бялата ѝ блуза беше отворено малко повече от приличното...

— Бих си помислил, че е пътен знак. „Върви напред!“ — ако сочи нагоре. „Върви надясно или наляво!“ — ако сочи натам.

— Точно така — кимна тя.

— Ала това не ми говори нищо. — Той изпи остатъка от питието си и се запита дали тя ще поиска още по едно.

— Точно за това става въпрос, Хенри. Проклетият символ е пътен знак. Той сочи нанякъде.

— Страхотно, ти си истински гений. Още утре ще се обърна към Нобеловия комитет. — Той се усмихна иронично. — И накъде сочи този знак?

Тя въздъхна.

— Ще ти кажа само това и нищо повече. Символът от книгата не сочи директно на север.

— Тогава накъде? Някой открил ли е това?

— Не. Но някои хора мислят, че са наблизно.

— Цветовете, тези двуглави орли, те са улики, нали?

— Само на теория.

— По дяволите, какво е това място, към което сочат? Някакво съкровище ли? — Това би било интересно, помисли си той. Едно византийско съкровище сега ще бъде безценно...

— Това е тази част, на която няма да повярваш. — Усмивката ѝ стана по-широка.

— Опитай.

Финч допи виното си и остави чашата.

— Ще го направя. — Отново се наведе към него. — Готов ли си? — Тя кимна към вратата. Този път Хенри не се опита да скрие усмивката си...

[1] Правителствен комуникационен център на Великобритания.
— Б.пр. ↑

Изабел вървеше по Риджънт Стрийт. Вече не усещаше нито пръстите си, нито краката си. В шок ли беше? Искеше да си е вкъщи с Шон и Алек, седнали около масата в кухнята с любимия на детето им ябълков пай пред тях, обгърнати от топлината на стаята. Почти можеше да го помирише.

Тя извади телефона си и набра дома на Роуз. Никой не отговори. Пръстите ѝ удряха по клавишите. Набра мобилния на Роуз.

Той беше изключен.

Погледна часовника си. Дали Роуз беше завела Алек на кино, както обеща? Вероятно беше така. Пое дълбоко дъх. Ако имаше нещо, което трябваше да направи, то беше да запази спокойствие. Роуз беше най-надеждният човек, на когото можеше да повериш деца.

Тя никога нямаше да я разочарова.

Въздъхна дълбоко и затвори очи. Последното нещо, което ѝ трябваше, беше да рухне. Група младежи мина покрай нея. Едно момче я блъсна, вероятно неволно. Тя се огледа стреснато. Възможно ли е някой да я преследва? Спря пред витрината на един магазин и се взря в отминаващата група в отражението на стъклото. Разгледа всеки, който се навърташе наоколо, но не забеляза нищо подозрително. Микробус с надпис ACE PLUMBING беше спрял от другата страна на улицата, ала в него не се виждаха хора...

Никой не я наблюдаваше.

Какво трябваше да направи?

Само ако можеше да се върне двадесет и четири часа назад, да намери Шон, да го убеди да не отива в този клуб.

Тя въздъхна. Трябва да започне да обикаля болниците. Нали точно това правеха хората, ако някой от близките им не се прибере у дома? Може би Шон беше загубил портфейла си, личната си карта, паметта си? Но откъде да започне?

Университетската болница на Юстън Роуд, разбира се.

Там бяха закарали Джордж. И ако нещо се беше случило в Уест Енд с Шон миналата нощ, това беше мястото, където щяха да отведат и него.

Тя се поколеба. Дали изобщо щяха да я пуснат в болницата в този час? А и видът ѝ беше ужасен: изглеждаше раздърпана, джинсите ѝ бяха мокри, прилепени към прасците... Но не ѝ пукаше. Спря първото свободно черно такси.

— Спешното отделение ли търсите, госпожице? — Шофьорът спря пред болницата.

Многоетажната сграда беше осветена като корпоративен щаб.

— Тук ще сляза.

Тя му плати и влезе през главния вход. Болницата все още беше оживена, въпреки късния час. Часовникът зад рецепцията показваше 23:05. Тя я приближи. Две жени, облечени в бели ризи със синьото лого на Националната здравна служба, седяха зад бюрото.

— Трябва да разбере дали при вас е бил приет един мъж — попита тя усмихната жената на рецепцията, която най-последно се обърна към нея.

— Как е името му? — погледна към компютъра.

— Шон Раян.

Жената се взря в екрана, затрака по клавиатурата.

— Съжалявам, но няма човек с такова име.

Изабел си пое дъх облекчено. После попита колебливо:

— Ако намерят някого... — Думите засядаха в гърлото ѝ. — ... мъртъв или без никаква идентификация, какво правят?

— Елате отново утре сутрин, мила. Някой ще ви помогне тогава. Аз мога да ви кажа само имената на хората, които са регистрирани.

Припомни си Джордж.

— Джордж Донован приет ли е тук?

Жената погледна към Изабел над дебелите си черни очила.

— Почакайте. — Отново затрака по клавиатурата.

— Той е в интензивното отделение. Роднина ли сте му?

Тя премигна и кимна. Дали щеше да мине лъжата ѝ?

— Аз съм му сестра. — В преносен смисъл, разбира се, но тя не каза това.

— Идете на първия етаж, оттук. — Жената посочи зад себе си към стълби, водещи нагоре.

Докато се качваше, Изабел провери портфейла си. Щяха ли да поискат личната ѝ карта? Тя се почувства като престъпник. Можеше да им каже, че моминското ѝ име е Донован. Нямахше да усложнява нещата, щеше да разбере дали той е добре. След това може да се прибере вкъщи. Тръгна по светъл, чист коридор. Голяма стрелка сочеше да завие наляво.

Когато отвори вратата на отделението, един санитар мина покрай нея. Влезе в малка приемна с нови черни кожени столове. Мъж в синя риза без яка се взираше в нея зад бюро точно насреща.

— Мога ли да ви помогна? — попита той. Тонът му изразяваше леко безпокойство. Беше късно, разбира се. Времето за посещения вероятно отдавна беше минало.

— Търся Джордж Донован. — Тя облегна лактите си на високия лъскав пластмасов плот на рецепцията.

— Имате ли лична карта?

Изабел му показва шофьорската си книжка. Той погледна снимката, после нея, сякаш се чудеше дали не използва чужда самоличност. Добре че свидетелствата за управление не посочваха моминското име.

— Благодаря, трябва да проверяваме всички тези дни — каза той с извинителен тон. — Влезте. Той е в кабинка в далечния край. Някоя от медицинските сестри ще ви насочи.

Изабел премина през двойна врата в оживен коридор. Един мъж с голи бледи гърди беше на количка, а някаква сестра беше наведена над него. Други пациенти се взираха в нея от високите си легла. Дразнещо бръмчене се носеше от тавана. Остра специфична миризма изпълваше въздуха. Отделението беше оживено като за петък вечер.

Тя продължи напред. В нея се взираха жадно очи, сякаш тя би могла да има някаква особена новина за тях. Навсякъде бръмчеше и мигаше апаратура. Миризмата на антисептик стана по-силна. Табелка я упътваше да почисти ръцете си. Тя спря и изстиска някакъв специален гел върху тях. Когато свърши, пълничка черна медицинска сестра дойде към нея.

— За Джордж Донован ли сте?

— Да. А той добре ли е? Бях с него, когато пострада.

— Има вътрешен кръвоизлив, фрактура на черепа. Искате ли да го видите?

Изабел кимна.

Сестрата я отведе до една врата вдясно и я отвори.

— Той е упоен. По-добре да не го безпокоим. Не можете да останете дълго, само няколко минути...

Джордж лежеше под бял чаршаф, заобиколен в полукръг от медицинска апаратура. Тихо бръмчене изпълваше въздуха. Бяха му прикачили няколко системи. Главата му беше превързана с бяла марля. Изабел усети, че ѝ прилошава. Беше с този човек само преди няколко часа. Той се бе опитал да ѝ помогне. Очите ѝ се насълзиха. Положи усилия да се овладее...

— Една колежа от работата му беше тук по-рано. Симпатична жена.

— Как се казва?

— Не разбрах името ѝ. — Гласът ѝ прозвуча раздражено. Вероятно не обичаше да ѝ задават излишни въпроси.

— А как изглеждаше?

Сестрата я погледна странно и извърна глава настрани, но Изабел не я беше грижа какво си мисли тя.

— Съжалявам, не мога да ви помогна. Много хора минават оттук... — Изражението ѝ стана строго.

Беше време да смени темата:

— Джордж ще се оправи ли?

— Не мога да кажа. Ще знаем повече утре. — Сега тя гледаше смачканите ѝ дрехи. — Съжалявам. Ще трябва да тръгвате.

Жената се взря в очите на Изабел. Имаше ли отблясък на подозрение, или тя си въобразяваше?

Изабел се отправи обратно към рецепцията. Усети ненадейна умора и седна на един от кожените столове. Имаше нужда от няколко секунди спокойствие. А и трябваше да се обади на Роуз.

Звъня ѝ десетина пъти. Изабел вече се канеше да затвори, да се втурне към дома ѝ, да започне да чука на вратата, за да разбере къде беше Алек, когато гласът на Роуз се чу в слушалката. Звучеше странно...

Зина втри малко зехтин върху къносания квадрат в горната част на ръката си.

— Задържахме се тук прекалено дълго — отбеляза тя.

— Щом свършим с последното жертвоприношение и получим това, което искаме, ще заминем — обеща лорд Бидонър.

Зина протегна ръката си към него, показвайки му татуировката.

— Прави ли са линиите? — попита тя.

— Идеални са — каза той.

— Баба ми ме научи. Тя беше от Тиграй^[1]. Тя е от рода на царете на Аксум^[2]. Добре ме обучи.

Екранът на лаптопа на масичката за кафе в апартамента на лорд Бидонър присветна. Той откъсна очи от нея и погледна към монитора. Забеляза шест прозореца, показващи линейни графики. Всяка една от тях сочеше надолу.

Под всяка графика бяха инициалите *ВХН*, наред с категорията на книгата и името на фондовата борса, където са листвани акциите.

Имената включваха Лондонската фондова борса, Хонконгската, Юронекст в Париж, Франкфуртската фондова борса и борсите в Ню Йорк и Виена.

— Всичко ли е наред? — интересува се Зина.

Той се обърна към нея и погали голата ѝ ръка.

— Повече от добре. Цената на акциите на *ВХН* направо се срина. Определят го като най-големия банков разгром след „Лемън Брадърс“^[3].

Той превключи прозорците в брауъра си. Във *Файненшъл Таймс* имаше водеща статия за акциите на *ВХН*, които бяха в състояние на свободно падане по целия свят.

— И никой не знае какво си направил ти... — учуди се Зина.

Тя погали крака му и силно разтри с ръка бедрото му.

Лорд Бидонър се обърна към нея. Сивата му коса бе оредяла отпред, но сините му очи бяха вперени в Зина и усмивка се изписа на

устните му.

— Готова ли е стаята за следващия посетител?

Зина кимна.

— Ще изпиташ удоволствие този път — каза той.

Тя сви рамене.

— Правя само това, което сториха на мен или на семейството ми. Не изпитвам голямо удоволствие. Не като някои други... — Очите ѝ проблеснаха, отклонявайки се от лицето му, сякаш си спомни нещо.

Лорд Бидонър се втренчи в нея. Трудно беше да се намери някой толкова предан, колкото Зина.

В много отношения те си приличаха като две капки вода. Тя беше преживяла грубо обрязване, а семейството ѝ, двамата братя и майка ѝ бяха измъчвани до смърт в Еритрейско-етиопската война.

Разказваше му как била взета в сиропиталище, управлявано от монахини, където я пребивали безмилостно за най-малкото нарушение.

Повечето момичета, страдали като нея, или прекъсваха контакта си с хората, или се самонараняваха по един или друг начин, но тя беше превърнала болката в готовност да направи това, което другите не можеха.

Което беше точно това, което и той беше направил.

Майка му беше загинала при освобождението на Виена през 1945 година. Тя била изнасилена и малтретирана от партизаните, действащи заедно с руснаците. Баба му го беше прибрала, когато бил на няколко месеца. Възрастната жена беше добра към него, но когато стана по-голям, го наказваше сурово, биеше го за всяко неподчинение.

И двамата със Зина бяха отгледани с разкази за това, което им е било отнето със сила.

И двамата бяха понасяли ударите на озлобени мъчители.

Докато не бяха започнали да отвръщат...

— Следващият ще бъде по-интересен, отколкото предишните — обеща той.

Тя му се изплези.

[1] Регион в Етиопия. — Б.пр. ↑

[2] Аксум е определян за най-свещения град в Етиопия. От I до VII век е столица на царство Аксум. — Б.пр. ↑

[3] Четвъртата най-голяма инвестиционна банка в САЩ (след
Голдман Сакс, Морган Стенли и Мерил Линч), обявила банкрут през
2008 г. — Б.пр. ↑

— Ало?

— Роуз, аз съм. Звънях ти сто пъти... Как е Алек?

Последва дълго мълчание. Изабел притисна силно телефона до ухото си.

— Алек е страхотен. Той спи в момента. — Гласът ѝ звучеше странно. Вероятно беше уморена или сънена.

— Опитах да се обадя по-рано. Ходихте ли на онзи филм?

— Не. Всички гледахме дивидита.

— Чудесно. Благодаря ти отново, че се грижиш за него. Ще се видим в понеделник вечерта...

— До скоро. — Линията прекъсна.

Разговорът продължи само една минута, но поне се поуспокои.

След секунди телефонът ѝ звънна тихо. Беше пропуснато повикване. Тя погледна списъка на входящите повиквания. Някой я беше търсил преди пет минути. Номерът беше от САЩ. Натисна за обратно обаждане.

— Ало? Вие ли сте звънели на този номер преди малко?

— Изабел, Карън е.

— О, здравей... — сконфузено отговори тя. Не беше познала номера ѝ.

— Проверих в интернет — каза Карън. После замълча, сякаш имаше да каже още нещо, но се колебаеше.

— И какво стана? — Изабел потръпна от лошо предчувствие.

— Снимката на Шон е на първа страница на уеб сайта на *Дейли Мейл*. — Карън редеше бързо думите. — Пишат, че полицията го търси. Има издадена заповед за издирването му... Не мога да повярвам!

За един дълъг момент Изабел не възприе какво ѝ говореше тя. След това сякаш земята пропадна под нозете ѝ. Полазиха я ледени тръпки, пот изби по челото ѝ. После през нея премина топла вълна, заля ръцете и лицето ѝ... Не я интересуваше срамът, че той е на сайта

на някакъв вестник. Безпокоеше я фактът, че полицията го преследва. Бяха я заблудили, че просто искат да говорят с него.

А и тя се самозаблуждаваше, че ситуацията не е твърде сериозна.

Стана от стола и мъчително преглътна. Нямахше да се предаде...

Нямаше.

— И какво точно пишат за Шон на този сайт?

— Полицията го търси, Изабел — повтори загрижено Карън.

Краката ѝ започнаха странно да треперят. Опита да се овладее. Представи си Шон, заобиколен от полицаи, как му щракват белезниците...

— Толкова съжалявам. — Карън звучеше разстроена, сякаш плачеше.

Чуваше звука на телевизор до нея.

— Всичко ще бъде наред — увери я Изабел. Гласът ѝ беше твърд, уверен, но ръката ѝ, с която държеше телефона, трепереше.

— Франк смята... — започна Карън, но млъкна покрусено. След малко угриженият ѝ глас прозвуча отново: — Той смята, че изчезването на Шон е свързано с това, което се случва във ВХН. Дочувал е много странни приказки.

— Какво искаш да кажеш?

— Това е всичко, което той знае. Просто бъди внимателна...

— Ще бъда.

Карън се покашля и продължи:

— Мислех си, че той може да се обади на нас, но не го направи.

Изабел забеляза, че до нея е застанала същата медицинска сестра, която я беше завела до стаята на Джордж.

— Трябва да тръгвам. Благодаря за обаждането, Карън.

Тя затвори.

— Радвам се, че още сте тук — каза сестрата. — Господин Донован се събуди... и попита за вас.

Изабел я изгледа шокирана.

— Така ли? — Почувства се глупаво.

Сестрата ѝ кимна да я последва.

Когато отидоха при Джордж, очите му отново бяха затворени.

— Беше се събудил преди минути — каза сестрата, сякаш се извиняваше. — Може скоро пак да отвори очи. Ще изчакате ли?

Изабел кимна. Сестрата излезе от стаята.

Тя стоеше до леглото му, чудейки се дали трябва да каже нещо, да се опита да го събуди. Изкашля се...

Клепачите му потрепнаха. Един от електронните уреди над него иззвъня. Тя зачака. Минутите ѝ се сториха цяла вечност...

Усети напрежението от последното денонощие да я притиска. Добрата новина бе, че Джордж се беше събудил. Щеше да оцелее...

Тя закрочи около леглото му.

Снопчета коса се подаваха изпод бяла марлена превръзка, увита около челото му. Отстрани на лицето му имаше лилава синина, продължаваща под превръзката. Беше покрит с тънък чаршаф.

Някаква апаратура отново иззвъня.

Колко дълго трябваше да чака?

Тя се наведе над него.

— Ще се справиш, Джордж.

Клепачите му потрепнаха.

— Да... — Гласът му звучеше така, сякаш идваше от дълбок кладенец.

— Не искам да те безпокоя, Джордж. Съжалявам, аз съм виновна... По-добре да си вървя. Просто исках да проверя дали си добре. — Тя протегна ръка и стисна пръстите му.

Джордж се раздвижи, раменете му потръпнаха. Някои от кабелите, свързани към тялото му, се разлюляха.

— Джордж, недей.

— Изабел... — Гласът му беше ясен.

Тя се наведе по-близо до лицето му. Все още дъхаше на алкохол.

Той се помъчи да надигне глава, но бързо я отпусна обратно върху тънката синя възглавница и изстена, сякаш беше използвал цялата си енергия.

— Видя ли ги?

— Кои, Джордж? — попита тя.

Той бавно поклати глава, сякаш се опитваше да проясни мислите си. После се втренчи в очите ѝ.

— Аз... бях блъснат... — произнесе отчетливо всяка дума.

— Боже мой! Каза ли на полицията? Аз не видях нищо подобно... — Изабел усети студ, като че ли температурата в помещението внезапно падна.

Той мълчеше.

— Защо някой би го направил? Може така да ти се е сторило...

— От коридора долетя някакъв вик. Вниманието му се насочи към вратата. Тя също погледна нагам.

— Ти не знаеш, нали? — Гласът му отново се проясни.

— Какво да знам?

Клепачите му потрепнаха.

— За *ВХН*... — тихо отрони той.

Тя едва можеше да го чуе.

— Те имат един куп тайни, Изабел. Знаеш, че някога са били най-голямата банка на търговците на опиум, нали?

— Това е било много отдавна. — Тя поклати глава. Дали злополуката му се беше отразила?

Той навлажни напуканите си устни.

— Ти не ме слушаш... — Гласът му затихна. Очите му отново се затвориха. — Върви си вкъщи — каза. — Чакай го. Представа нямаш в какво се забъркваш. — Той изстена тихо. — Помниш ли онова момиче, което беше убито преди шест месеца? Журналистката...

— Каква журналистка?

— Шон не ти ли спомена?

Изабел поклати глава.

— Тя разследваше *ВХН*.

— Какво точно разследваше?

— Много неща, Изабел. Много неща... — Джордж отново притвори очи. Ръката му се вдигна.

— Шон е в Ню Йорк.

— Какво? — заля я прилив на гняв. Едва се овладя, за да не избухне. Знаел ли е това през цялото време?

Той се втренчи в нея.

— Защо не ми каза, по дяволите? — настръхна Изабел.

Той погледна встрани.

— Отлетяха за Ню Йорк със самолета на компанията тази сутрин. Шон беше с тях. Съжалявам... — Гласът му заглъхна.

Искаше й се да закрепци. Тя се наведе към него.

— Но полицията дойде да го търси вкъщи! Нима не са отишли до банката, за да разберат къде е? — Отвън силно писукаше аларма.

— Полицията дойде във *VXH* в четири часа следобед. Самолетът вече беше кацнал в Ню Йорк. Честно казано, мислех, че той ще ти се обади. — Джордж млъкна изтощен. Пак притвори очи. — Щях да ти кажа за всичко това, но по-късно...

Тя го гледаше невярващо.

— Но какво прави Шон в Ню Йорк?

— Утре ще има пресконференция в банката в Манхатън. Ще обявят нещо важно.

Тя присви юмруци и притвори очи. Как може той да бъде толкова копеле? Тя проверяваше болници, клубове, разпитваше полицаите, а той релаксираше в Манхатън!

— Има и нещо друго... — продължи тихо Джордж.

— Какво?

Той въздъхна.

— Ако те разберат, че съм ти казал това, ще бъда уволнен и съден. Моля те, не споменавай и дума пред други... — Очите му помръкнаха.

— Няма. Обещавам.

— Те ще почистят офиса на Шон тази вечер... — призна той с отпаднал глас.

— Но защо?

— Събират нещата му в кашони. Помниш ли доносника миналата година? Те направиха същото с него.

Този път тя си спомни. Един възрастен банкер, малко преди да бъде пенсиониран, се беше обърнал към Финансовия регулатор на Великобритания, а след това беше проговорил пред вестниците. Той твърдеше, че банката укрива приходи от инвестиционни фондове, подправяйки майсторски документацията. Веднага беше уволнен. След това беше разпространен слухът, че банкерът не бил повишен и търсел отмъщение. Трудно беше да се разбере каква точно е истината. Така беше казал Шон.

Изабел обърна глава към сестрата, която нахлу в стаята.

— Ще трябва да си тръгнете — каза тя. — Той е твърде изтощен за дълги посещения.

Изабел стисна ръката на Джордж. Беше права, когато го подозираше, че знае много повече, отколкото признаваше. И излезе от стаята.

Навън улиците бяха оживени. Тя се чувстваше така, сякаш я бяха отвели на друга планета. Все още се мъчеше да осмисли думите на Джордж. И все повече се изумяваше.

Но вече беше решила.

Отиваше в Ню Йорк...

Стаята в мазето в Сохо беше почти празна. Беше място, където хората биха могли да се скрият или да ги държат против волята им за дълъг период от време.

Роуз и Алек лежаха върху огромен мръсен матрак. Наблизо имаше еднолитрова синя пластмасова бутилка с вода и опаковки от четири евтини сандвичи.

Пред заключената метална врата отвън стоеше един мъж. Роуз го знаеше, защото той беше влязъл бързо в стаята и ѝ беше казал да отговори по телефона, че всичко е наред, когато Изабел бе позвънила. Той я беше принудил да изпрати съобщение и на съпруга си, че е срещнала една стара приятелка и ще се прибере късно.

Алек спеше в ръцете ѝ. Беше неудобно, но това беше най-малкото, което можеше да направи за него. Чувстваше се виновна. Ако този следобед не го беше извела на разходка, нямаше да бъде набутана в микробуса от тези две копелета.

Шокът от случилото се я срина. В продължение на двадесет минути едва дишаше, но сега разумът ѝ се проясняваше...

Беше чула телефонен разговор от затворената кабина на микробуса. От малкото, което долови, разбра, че докладваха на някого за отвлечането им. Тревожеше се, понеже не знаеше защо се случва това. Дали беше заради Шон и Изабел? Или са ги сбъркали с други? Не ѝ беше дадено обяснение.

Обзеха я спомени от филми за отвлечени хора. Вече всичко беше възможно. Тя го знаеше. Усети колко са безжалостни и брутални още в мига, когато ги набутаха тук. Очите им бяха хладни като стомана.

Тя се опита да заспи. Но тогава вратата се отвори. Алек не се събуди, само се размърда. Беше друг мъж, не този, който ги охраняваше. Беше висок, строен, с фигура на войник. Излъчваше нещо заплашително.

Той се наведе към Роуз.

— Ти оставаш тук. Момчето ще дойде с нас. Ще бъдеш освободена след четиридесет и осем часа. Полицията ще проследи телефона ти дотогава, може би дори по-рано. Не създавай никакви проблеми и ще бъдеш все още жива, когато те намерят. Сега дай на детето да изпие това.

Той подаде на Роуз малка бутилка от вода с някаква бистра течност на дъното.

Тя бавно поклати глава, отворила широко очи.

— Това няма да го убие. Просто ще продължи да спи.

Той разтвори сакото си — под мишницата му имаше нож в калъф.

— Ако предпочиташ, ще ти прережа гърлото и ще свърша с теб. — Очите му бяха най-жестоките, които някога бе виждала. Блестяха като стъклени топчета.

Тя взе бутилката с трепереща ръка.

— Не хитрувай, за да не види детето как изтича кръвта ти.

Роуз побутна Алек, докато го събуди. Той погледна стреснат към едрия мъж до нея.

Тя опита да му се усмихне и го накара да изпие течността. Минута по-късно главата му клюмна върху гърдите. Мъжът щракна с пръсти. Другият мъж влезе в стаята и взе момчето.

Роуз се втренчи в него, но не каза нищо.

Тогава тя забеляза паспортите в джоба на панталона му. Виждаше се само един ъгъл от тях, но не можеха да бъдат объркани с нещо друго...

Рано на следващата сутрин Изабел пристигна на терминал 5 на летище „Хийтроу“. Постоянно мислеше за Шон. На моменти я изпълваше неописуем гняв към него, после гневът ѝ се сменяше с тревога. Лицето му от снимката на пропуска му за банката беше на първа страница на повечето вестници. Видя я още в първия магазин, в който влезе. И едва не припадна... Замръзна, не посмя да помръдне. Знаеше, че го отразяват в медиите, но изобщо не си беше представяла, че ще вижда лицето му, накъдето и да се обърне.

Грабна един вестник, плати и напусна магазина, макар че искаше да си вземе някое списание за из път. Имаше чувството, че светът се беше нахвърлил срещу нея. Реши да не чете какво пише за него, докато не се качи в самолета. Тръгна към гишето за чекиране.

Там имаше по-малко шумни типове от Ситито, отколкото последния път, когато бяха пътували до Щатите.

Тогава бяха в първа класа. Банката плащаше за всичко. Сега се радваше, че го беше придружила, защото вече знаеше точно къде се намира седалището на банката в центъра на Манхатън и къде е голямата зала за пресконференции: на петдесетия етаж, близо до върха на сградата.

Беше я завел там.

Тя се олюляваше от изтощение. Беше успяла да подремне за няколко часа, но се радваше, че изобщо можа да поспи.

След чекирането се запъти към изхода за самолета. По пътя изяде половин кроасан и изпи едно капучино, макар че нямаше апетит. Мястото ѝ беше до прозореца и веднага след като се настани, извади вестника със снимката на Шон на първа страница.

Трябваше да прочете статията два пъти, преди да се увери, че в нея не се казва нищо, което вече не знаеше. Зарадва се, че ѝ бяха дали място до прозореца, когато видя един от колегите на Шон от *VXN* да крачи по пътеката от първа класа към нея.

Тя се загледа навън, докато мъжът отмина. За щастие, не я разпозна. Не можеше да се сети за името му, но видът му ѝ припомни охолния живот, с който бяха свикнали висшите служители във *ВХН*, сякаш това беше тяхно свещено право. Нямаше значение, че почти всички останали банки в света орязваха бонуси и заплати. Елитът на *ВХН* винаги е вярвал на собствената си пропаганда.

Те се чувстваха като господари на вселената или поне желяеха да станат. Бяха способни да правят пари от нищото и по своя воля.

Само една мисъл я крепеше сега. Шон беше в Ню Йорк. И как щеше да се изненада, когато я види...

Той щеше да се върне в Лондон с нея със следващия полет, за да изчисти името си. След няколко дни и проблемите около *ВХН* щяха да бъдат само спомен.

Биха могли да съдят всички тези глупави вестници, че използваша снимката му и внушаваха, че е виновен. Това би било отлична идея...

Доброто ѝ настроение не трая дълго.

Тя усещаше, че се разкъсва от съмнения... Едва беше в състояние да седи мирна в самолета, докато мислеше за всичко това.

За щастие преминаването през летище „Дж. Ф. Кенеди“ беше по-бързо, отколкото последния път. Тя се качи в едно жълто такси на стоянката пред терминала. Докато пътуваше към Манхатън сред натоварения трафик в съботния следобед, се опита да си спомни с какво беше облечен Шон последния път, когато го видя. Искеше да си го представи по-образно, за да реши коя част от него щеше да откъсне първо.

Скоро след това таксито спря пред хотел „Хаят Гранд Сентрал“.

Беше си направила резервация за две нощувки, когато резервира и самолетния билет. Беше 15:20 часа по местното време и Ню Йорк беше мразовит, но оживен. Не валеше сняг, но имаше надвиснали блели облаци и температурата се доближаваше към нулата.

Когато излезе от таксито, я прониза леден вятър.

Фоайето на „Гранд Хаят“ беше огромно, на две просторни нива с асансьори, водещи до главната рецепция. И друга група от асансьори, поглъщащи гостите към стаите им по привидно безкрайните горни етажи. Тя искаше единствено да остави багажа си, да изпие едно кафе,

за да се ободри, и да се отпрати по Лексингтън авеню към 45-а улица, където след три пресечки беше седалището на *ВХН*.

От стаята си на петнадесетия етаж тя се загледа надолу към 42-ра улица. И изведнъж почувства ужасен глад. Отиде да хапне в лоби ресторанта. Изпи двойно еспreso с бургер Манхатън и изяде двойна порция пържени картопки. Тази храна ѝ действаше успокояващо, както някога в университета.

Планът ѝ беше да отиде на пресконференцията във *ВХН*, да излезе от тълпата и да се изправи срещу него. Ако той беше там, разбира се... Ако го нямаше, щеше да настоява пред колегите му, докато ѝ кажат къде можеше да бъде. Само вече да не е арестуван...

Тя остави шумно ножа и вилицата си върху квадратната зелена табла и излезе навън.

Минаваше четири следобед, когато таксито спря пред банката. Беше твърде студено, за да ходи пеша дори само няколко пресечки. А вятърът препускаше надолу по „Лексингтън“, сякаш глутница вълци от Аляска го гонеха...

Сградата на *ВХН* се издигаше върху гигантска основа от сив гранит. Редицата от колони на третия етаж ѝ придаваха вид на древен храм или мавзолей. А високо горе, почти в облаците, имаше корона от подобни розови колони. Беше по-висока от повечето от съседните небостъргачи и по-мрачна: с изцяло сива фасада и с по-малки прозорци от модерните здания...

Пощата Гранд Централ със своите сиви колони и неокласически врати изглеждаше миниатюрна до нея. Шон ѝ беше разказал историята на сградата на *ВХН*, когато я посетиха последния път. Била открита с голямо парти в началото на 1928-а — една добра година за партията в Ню Йорк.

Когато слезе от таксито, погледна нагоре, отметнала глава назад, опитвайки се да види върха на сградата на *ВХН*. Три пресечки по-нататък култовото здание на Крайслер, издържано в стил арт деко, със своите седемдесет и седем етажа беше единственият по-висок небостъргач наблизо. Заедно с по-малките небостъргачи, простиращи се в далечината, придаваха на „Лексингтън авеню“ усещането за бетонов каньон.

Изабел влезе през високите стъклени врати с лъскави месингови нитове около ръбовете и ажурни месингови панели. Фоайето имаше

висок, богато инкрустиран таван, редици розови мраморни колони и псевдоантични факли от мед и стъкло, изливащи светлина високо нагоре по стените му.

Сравнението с ултрамодерното седалище на *ВХН* в Лондон бе поразително. Зданието в Ню Йорк беше от онези места, където бяха управлявали дъвчеци пури банкери от старата школа, когато градът е бил столица на света. А сградата в Лондон сякаш беше взета от бъдещето, изцяло минималистична и анонимна. Тя спокойно можеше да се впише в Шанхай или в Делхи, или там, където щеше да се пръкне следващият икономически тигър...

Стъпките ѝ отекваха, докато прекосяваше гигантските черни и бели плочки на залата. Всичко беше лъскаво, отразяващо жълтата светлина на пламтящите високо горе факли. В другия край на фоайето редици дебели стъклени турникети, изглеждащи не на място, разделяха публичната зона на залата от асансьорите извън нея. Лъскавият абаносов плот на рецепцията доминираше във фоайето. Зад него стояха двама мъже — черен и бял, и двамата — гиганти.

Те се взираха в Изабел с отнесен израз, докато се приближаваше към тях. Тя знаеше, че тесните ѝ тъмни дънки и закопчаното с цип черно велурено яке не подхождаха на обстановката тук, но така или иначе им се усмихна, когато се приближи, и отметна косата от лицето си.

— Можем ли да ви помогнем, госпожо? — попита я единият от огромните мъжаги. Бялата му риза се издуваше, пагоните му бяха със златни ширити. Но усмивката му към нея все пак беше истинска.

— Здравейте, по кое време е пресконференцията?

— Коя пресконференция, госпожо? — Колегата му, облегнат назад, я гледаше предпазливо, сякаш се чудеше дали не я е виждал някъде преди.

— Пресконференцията на *ВХН* за сливането.

— Тя е в седем, госпожо. Искате ли да ви запазя място?

Изабел не можеше да повярва, че всичко се нарежда толкова лесно.

— Разбира се. — Тя му се усмихна по-широко.

— Може ли да видя прес картата ви, госпожо?

Усмивката ѝ повехна. Тя потупа джобовете си, сякаш я търсеше. Последното нещо, което искаше, беше Шон да разбере, че тя е тук, и

да не се появи.

— Забравила съм я, но ще я нося със себе си в седем.

— Направете го, госпожо. Това събитие е само за пресата. — На лицето му се изписа лека усмивка. Нямаше да бъде лесно да мине покрай този човек.

— Ще се видим по-късно — каза тя.

Те не отговориха.

Изабел понечи да тръгне, но се поколеба. После отново се обърна към тях:

— Може ли да влезе всеки журналист?

— Не, госпожо — каза другият охранител. — Трябва да бъдете в списъка, за да ви допуснем...

Ли щракна бутона на кодиращия софтуер на скайпа. Щяха да минат тридесет секунди, преди връзката с Пекин да бъде активирана. Той избърса една троха от масата в псевдостил Луи XVI и огледа стаята.

„Карлайл“ беше най-великолепният от петзвездните хотели в Манхатън. Апартаментът „Чърчил“, в който беше настанен, беше най-добрият в сградата от ерата на шестдесетте години, която доминираше над „Медисън авеню“. Ала все пак той не беше щастлив. Причината не беше в апартаментата. Мраморната му баня, оригиналните произведения на изкуството и свързаните една с друга стаи, застлани с дебел килим, бяха напълно приемливи. Тревожеше го повикването, получено с есемес.

Съобщението с мандарински йероглифи беше категорично в своята лаконичност: ОБАДИ СЕ НЕЗАБАВНО.

Дори само личността на подателя му причиняваше безпокойство. Този, който го беше изпратил, обикновено никога не би прибегнал до текстови съобщения. Генералният секретар на Комитета за финансови реформи на Китайската комунистическа партия не беше човек, когото ще караш да чака.

Екранът на скайпа бе заменен от малка видеовръзка. Показа се изображение от ултрамодерен апартамент на Лианг Ма Киао Роуд, в квартала на висшата класа Чаоянг в Пекин. Ли познаваше апартаментата. Той бе преминал лична проверка там.

— Аз съм тук — каза тихо Ли.

Изображението все още показваше стената с оригиналната литография на Ротко и ръба на плъзгащата се стъклена врата към балкона, когато трепна и пламък. Запалена черна свещ беше поставена на бюрото пред камерата на лаптопа.

Ли бързо си пое дъх. Посланието беше ясно. Отекна гласът на генералния секретар:

— Когато свещта догори, ще бъде взето решение как да приключим въпроса за участието ни в този проект.

Тонът му беше твърд като тройния стъклопакет на вратите към балкона му с изглед към олимпийския стадион „Птичето гнездо“.

Ли чакаше. Когато нищо друго не беше казано още две минути и той си мислеше, че почти може да чуе звука на водния фонтан на балкона, проговори:

— Аз разчиствам камъните — каза Ли. — Ползите от това начинание си струват вашето търпение. Това, което ще открием, ще преобрази нашето положение.

От апартамента в Пекин прозвуча нещо като съскане.

— Стига обещания! — Гласът беше ядосан. — Минали са сто петдесет и пет години. Ние сме доволни да изчакаме още малко.

Този път Ли не отговори. Той се опитваше да разбере какво беше разгневило човека, за когото мислеше, че може да разчита. Споменаването на изгарянето на Летния дворец в Пекин по време на Опиумните войни беше ненужно напомняне за важността на мисията му, но фактът, че изобщо беше споменато, със сигурност означаваше, че върху приятеля му се упражнява натиск.

Може би изключително големите трансфери към клона в Лондон бяха повдигнали въпроси извън групата, на която вече беше платил. Това беше най-голямата му спекулация досега. Но той нямаше друг избор. Лорд Бидонър бе настоял парите да бъдат прехвърлени към неговия хедж фонд.

— Не ме търси отново, докато предметът не е в ръцете ти — каза гласът.

Последното, което Ли видя, беше горящият пламък. После екранът угасна. Той въздъхна. Чувство на неудовлетвореност изкриви лицето му и той удари с ръка по масата.

Плотът се разтърси.

Ли нямаше много време. Черната дълготрайна свещ щеше да изгори за двадесет и четири часа. Ако дотогава не получише нужното, скоро щеше да бъде мъртвец.

Той затвори капака на лаптопа, после вдигна юмрук към устните си. Отдавна забравен спомен се върна в паметта му. Той все още почти усещаше мириса на кръвта и чувстваше треперенето на мъжа, когато острието се врязва в плътта му. Това беше преди десет години.

Идваше ли неговият ред?
Той отново удари с ръка по масата.
Това не можеше да се случи.
Щеше да направи всичко необходимо, за да го гарантира...

Изабел излезе на улицата пред банката и се отправи към друг, по-малък вход към сградата на *ВХН*, зад ъгъла на „Лексингтън“. Той изглеждаше така, сякаш беше постоянно заключен.

Имаше и вход за паркинг със спусната червена стоманена решетка и падаща рампа, което вероятно означаваше, че някои от персонала можеха да влизат с кола в банката. Спомни си нещо, което Шон ѝ беше казал за лимузините, возещи топ мениджърите на *ВХН* до Уолстрийт и обратно. Това тук трябва да беше входът, от който те влизаха и излизаха направо на „Лексингтън“, след което бързо потегляха към центъра.

Тя се отправи към една закусвалня, наречена „Луиджи“, от другата страна на улицата. Вътре сякаш попадна във филм за Ню Йорк. Имаше пластмасови столове, пластмасови менюта и избор на храни, които можеха да прибавят няколко сантиметра към талията ви само при едно сядане.

Изабел си поръча поничка и кафе и погледна часовника си. Беше пет без десет.

Мъжът, който я обслужи, беше с огромно шкембе. Черната му коса беше зализана назад. Той я изгледа с широка усмивка зад бара. Над главата му се въртеше жълт вентилатор. Тя намери една маса до прозореца.

Имаше ли някакъв начин да влезе на пресконференцията? Познаваше ли някакви журналисти? Кой беше онзи редактор, с когото се беше запознала преди няколко години?

Единственият проблем беше, че *Бирмингам Уикли* вероятно не отразяваше финансовите събития в Ню Йорк Сити.

Тя се огледа. Това наистина беше старият Ню Йорк, такова място би се харесало на лелята и чичото на Шон. С тях бяха обядвали в подобно заведение скоро след като Шон им я представи за първи път.

Изведнъж се досети, че чичото на Шон беше работил в една голяма банка. Може би познаваше някои от журналистите в списъка,

които биха ѝ помогнали... Струваше си да опита.

Тя извади телефона от джоба си. Колко ли беше часът в Париж? Вероятно около десет вечерта. Докато звънеше на Карън, Изабел се наведе настрани, така че да може да вижда входа на гаража под банката. Кога ли ще започнат да пристигат, може би час преди пресконференцията? Или всички бяха вече там?

Изабел погледна нагоре към сградата на *ВХН*. Светлини блестяха на различни етажи. Една четвърт от зданието беше осветено — от страната, която тя можеше да види. Нямаше представа дали това означаваше, че имаше много хора, които работеха там горе. Може би мястото изглеждаше както всеки съботен следобед през зимата.

— Изабел — чу гласа на Карън. — Радвам се, че се обади. Опитах се да ти позвъня у дома. Мислех, че телефонът ви се е развалил. Какво става? Намери ли Шон?

Обхвана я вълнение. За миг не можеше да говори. Тя отдалечи телефона от себе си и притисна кокалчетата на ръката към устните си. *Не позволявай това да те засегне.*

— Не — отвърна Изабел. — Ала знам къде се намира.

— И още не ти се е обадил?

— Не.

— Това е ужасно. Не мога да повярвам, че не се е свързал с теб. — Тя говореше бързо. В тона ѝ имаше и упрек, сякаш се готвеше да защити Шон.

— Мога ли да говоря с Франк?

Изабел чу въздишка, шумолене.

Франк взе телефона.

— Добре ли си, скъпа? — бяха първите му думи. Типично за него. Толкова порядъчен. Беше смятала, че Шон е точно като чичо си.

— Не мога да повярвам какво се случва, Франк.

— Къде си?

— Аз съм в Ню Йорк, близо до централата на *ВХН*. Казаха ми, че Шон е тук. Той ще бъде на някаква пресконференция във *ВХН* след няколко часа.

— За обявяване на сливането ли? И той не ти се е обадил да ти обясни какво става?

— Не. Избягва ме. Дошъл е тук, а дори не ми каза. Не мога да повярвам, че го прави...

Тя не би признала това на Карън, но пред Франк можеше да се отпусне. Знаеше, че той ще възприеме правилно всичко.

— Исусе Христе!

Изабел не отговори. Не искаше да му каже, че полицията търси племенника му. Не искаше да го разбие съвсем.

— Боже мой... Има ли нещо, което бих могъл да направя за теб? Каквото и да е... — Тя можеше да чуе дишането му, леко затруднено.

— Това, което се случва, вероятно е пълно недоразумение, Франк. Но може да си ми от помощ...

— Разбира се, само кажи... Предупреждавах Шон, че работи твърде много.

Тя потърка с ръка ръба на пластмасовата маса.

— Познаваш ли все още някои журналисти от времето, когато работеше в банката? Или хора от финансовите среди тук, в Ню Йорк? Някой, който би могъл да е в списъка на поканените на тази пресконференция? Искам да вляза на нея, Франк. Трябва да го видя.

Тя чу как той внезапно си пое дъх. След това настъпи мълчание.

— Няма да направя сцена. Просто искам да го изненадам. Ще седна отзад, за да разбера какво го държи далеч от семейството му. — Гласът ѝ пресекна и малко затрепери, но тя бързо се овладя.

— Божичко, не знам, скъпа. Шон може... — Франк се поколеба.

— Моля те, Франк. Аз дойдох в Ню Йорк, за да го видя. Ако не попадна на тази пресконференция, за да разбера защо той ме избягва, съвсем ще откача. — Осъзна, че повишава тон, и трябваше да спре, за да не се разкрещи.

Тя се огледа, за да види дали някой я наблюдава. Мъжът зад бара се вираше в нея с широко отворени очи. Една жена през две маси се обърна и я погледна възмутено.

— Ще видя какво мога да измисля. Разрешаваш ли да им дам този номер?

— Да. Накарай ги да ми се обадят веднага? Пресконференцията е след няколко часа. — Изпълни я надежда.

— Добре, скъпа. Сега се пази. — Линията прекъсна.

Тя остави телефона на масата до чашата си с кафе и се втренчи в него, сякаш искаше да му внуши да позвъни скоро.

Какво трябваше да направи, ако Франк не познаваше никого? Помисли дали да се обърне към нюйоркската полиция, да ги накара да

разследват, да търсят Шон... Заблуждаваше ли се, че тя може да го намери в цялата тази каша. Телефонът ѝ звънна!

— Ало. — Надежда отново покълна в нея.

— Здравей, Изабел, аз съм Джени, съседката... Просто искам да разбера дали си добре?

Умората я обхвана още щом чу гласа ѝ. С нея бяха близки преди година, но не се виждаха много напоследък. Не знаеше защо.

— Здравсти, Джени. Слушай, всичко е наред. Мога ли да ти се обадя после? Просто чакам едно позвъняване. Ще те потърся, обещавам. — Настъпи неловко мълчание.

— Добре, Изабел. — Тя звучеше обидено. Линията прекъсна.

Може би постъпи невъзпитано, но в никакъв случай не искаше да разговаря, докато Франк се опитваше да се свърже с нея. Щеше да има време да оправи нещата с Джени по-късно.

Би трябвало. Тя отпи от кафето. Поне в едно нещо можеше да бъде сигурна. Алек беше в безопасност.

Над Атлантическия океан бомбардировачът „Глобал 5000“ следваше края на нощта. Назад беше Европа, тъмнина и примигващи звезди. Напред бяха снежната буря, късното следобедно небе на Лонг Айлънд и континентът зад него.

Облакът под тях беше като нагънато парцаливо одеяло, през чиито пролуки се виждаха пластове на нещо тъмно и бушуващо...

Над тях светеха съзвездията. Млечният път беше като пътека от блестящ натрошен мрамор.

Адар се съгласи с дългия маршрут, когато въздушният контрол Шануик му го предложи. Това означаваше, че трябваше да поемат по най-северното трансатлантическо трасе, което щеше да ги отведе дълбоко във вътрешността над Нюфаундленд, но това го устройваше. Летяха под максималната скорост на бомбардировача — с 8000 км/ч. Промененият, по-бавен план на полета бе съгласуван минути преди заминаването. Той трябваше да е сигурен, че ще пристигне на „Ла Гуардия“, когато любимият му старши офицер от имиграционната служба е на смяна.

Човекът щеше усърдно да провери всички паспорти и да ги пусне през IT системите за сигурност на Министерството на вътрешните работи, за да се убеди, че не са в някой списък за наблюдение. Ала беше готов да го направи за не повече от две минути в кабината на бомбардировача, за да гарантира, че няма пътници без билет или явна контрабанда. И въпреки че щеше да провери багажното помещение както трябва, Адар нямаше от какво да се страхува там...

Момчето щеше отново да спи замаяно, когато щяха да кацнат след няколко часа.

Той се обърна и огледа дългата тясна кабина. Колегата му седеше с момчето в кожените седалки, обърнати към телевизионния екран. Даваха филм за Спайдърмен. Бяха казали на малкия, когато се беше събудил, че го водят да се срещне с баща си. След това му дадоха сладкиши и напитки. Полагаха много усилия, за да гарантират, че ще

го вкарат в Щатите без затруднения, но Адар действаше според инструкциите.

Когато лорд Бидонър искаше да се направи нещо, винаги имаше сериозно основание. И ако някои хора трябваше да загинат при акцията, се смяташе просто за съпътстваща загуба.

Когато беше нает, Адар знаеше, че някоя от възложените му задачи ще изисква да извърши и убийство. Ала след четири години като наемник в Чечения, затривайки всеки, който се изпречи на пътя му, идеята не беше неприятна. Той бе застрелвал цели семейства, малки деца като това момче пред техните родители, за да ги накара да говорят. Вършеше всичко, което беше необходимо.

И беше станал добър в занаята.

А сега нямаше връщане назад. В съзнанието му нямаше място за колебание. Поддадеше ли му се, щеше да заплати със собствения си живот.

Затова се беше наел. И парите в банковата сметка на семейството му в Ливан, които бяха въпрос на живот и смърт за много негови роднини, бяха достатъчно обезщетение...

Така трябваше да бъде.

А лорд Бидонър беше обещал голям бонус след приключването на тази работа. Кое то означаваше, че без значение колко хора искаше мъртви, всичко щеше да се изпълни.

Той отново се замисли за момчето в кабината зад него. Поклати глава.

Вероятно след това ще може да се пенсионира. Най-сетне щеше да има достатъчно пари за онази вила на хълмовете над Триполи.

Погледна надолу.

Червената лампичка на конзолата мигаше. Беше получено още едно предупреждение за времето. Той погледна към радарния екран със зеленикав оттенък с бавно движещи се светлини и плавно движеща се стрелка. Бурята се насочваше към вътрешността, на юг от Манхатън.

Стига да не се обърнеш на север през следващите няколко часа, всичко щеше да бъде наред. Момчето имаше уговорена среща за предстоящата вечер. А шефът му нямаше да е доволен, ако я пропуснеше.

Лорд Бидонър не приемаше провал. Никога. Адар докосна ръчката на газта, премести я напред. После погледна назад към кабината.

Беше чул момчето да говори.

Нежният му глас беше същият като на собствения му син. Това го върна към един спомен, когато беше посетил жена си последния път, а момчето беше в друга стая и играеше с децата на сестра й...

Усети как през тялото му премина тръпка. Хвана ръчката за газта. Каквото и да планираха за това момче, то нямаше да бъде приятно.

Потърка с длан челото си.

Ако имаше малко късмет, нямаше да бъде там, когато щяха да го направят. И колкото по-скоро приключи с този договор, толкова по-добре...

— Още кафе, госпожице? — Мъжът зад бара със зализана назад коса стоеше пред нея.

— Да, благодаря.

Той напълни чашата ѝ. Тя погледна към прозореца.

— В банката ли работите?

Тя поклати глава.

— Не, но ще отида там по-късно.

— Значи станахте двама — каза той и посочи към съседната маса. — Онзи там също чака да отиде за нещо във *VXH*.

Изабел огледа непознатия. Беше млад мъж, облечен с черно яке за ски с обточена с кожа качулка. Седеше до прозореца. С отпуснатите си рамене очила с метални рамки и войнишка прическа той имаше сърдит вид.

— Тук е много преди вас.

Сервитьорът се отдалечи, подсвирквайки си.

Мъжът със скиорското яке се огледа неспокойно, сякаш беше усетил, че говорят за него. След това отново се втренчи през прозореца. Ако Франк не можеше да я вкара на пресконференцията, трябваше да опита да се справи сама. Поколеба се дали да не заговори непознатия със скиорското яке... Изправи се и отиде при него. Усецаше как капчици пот избиват по челото ѝ.

— Здравейте, и вие ли сте за пресконференцията? — Тя застана до масата му и плахо се усмихна, взирайки се към празния стол срещу него.

Той я погледна, сякаш току-що му бе казала, че стаята е пълна със зомбита. Очите му се разшириха, лицето му порозовя...

— Кой ти каза това? — Гласът му беше силен и писклив. Хората, седящи наблизко, ги изгледаха с любопитство.

Този човек нямаше да ѝ помогне.

— Сервитьорът — измънка тя.

— Този човек ли? Той не знае нищо. — Мъжът се втренчи свирепо в лицето ѝ.

— Грешката е моя. — Тя се обърна и тръгна обратно към мястото, където седеше.

Да върви по дяволите, мътните да го взели, говореше си наум.

Седна, отметна косата си назад и затвори очи.

— Добре ли си?

Изабел едва не подскочи. Мъжът със скиорското яке седеше на стола срещу нея.

— Да. — Тя се наведе напред. Очите му се сведоха надолу към гърдите ѝ. Предсказуемо поведение. После отново се стрелнаха нагоре.

Тя го дари с усмивка.

— Аз съм Изабел, а ти?

— Тими, Тими Уилсън. Ще ходиш ли на пресконференцията, Изабел?

Тя кимна.

— Не ми изглеждаш като редовна СМИ.

— Моля?

— Средства за масова информация, нали знаеш, така наричат журналистите.

— Аз не съм от пресата. А ти откъде си, Тими? — Тя се наведе напред, сякаш наистина се интересуваше от отговора му.

— От Алабама. Хънтсвил. Имам бързо растящ блог. Имаме читатели във всеки щат. Долетях специално за тази пресконференция. — Той изглеждаше доволен от себе си.

— Защо те интересува толкова?

Мъжът опря лакти на масата.

— Първо ми кажи ти защо ще ходиш там — заяви той. — Имам предвид, че ти ме заговори.

Изглеждаше като човек, който има много проблеми с намирането на гадже. Бялата му като брашно кожа се лющеше. Вероятно прекарваше твърде много време пред сайтове, които майка му не би одобрила.

— Аз просто искам да разбера какво се случва във *ВХН* — каза тя. Щеше ли това да бъде достатъчно? Дали не трябваше да измисли някоя друга история?

Последва дълго мълчание. Тими я предизвикваше да остане спокойна. Изабел започна да обмисля какво още да каже, когато той проговори:

— Значи, ставаме двама.

— А ти какво искаш да разбереш?

— Знаеш ли, че тези типове от *ВХН* заради ипотеки поставят под възбрана бизнеса навсякъде?

Тя кимна. Той продължи ентузиазирано, сякаш зачекваше любимата си тема:

— Някой трябва да провери какво смятат да правят тези момчета. Затова дойдох тук. Всички вестници в цялата страна просто отпечатват проклетите прессъобщения на големите банки, без дори да редактират написаното. — Той изсумтя, после продължи: — Те са това, което аз наричам журналисти работи. Нали знаеш, пускаш прессъобщение в единия край и от другия край излиза вестникарска статия само с една промяна — думата „прессъобщение“ е махната. — Той се усмихна.

— Роботи, така ли? Звучи добре.

— Знаеш ли още нещо? — Той се приведе напред.

Изабел поклати глава.

— Виждала ли си проклетото им лого?

Тя примигна. Логото на *ВХН* ли?

— То е един от онези алхимически символи.

— Какво намекваш?

— Да, видях ги в една стара книга със загадки. Смятам, че те всички там се занимават с черна магия. — Той погледна към прозореца, после наоколо, сякаш някои поклонници на дявола можеха да го подслушат.

— Леле, това е невероятно — тихо възкликна тя. — Имаш ли пропуск за тяхната пресконференция?

Той я дари с широка усмивка. Зъбите му бяха оцветени от никотина. Изглеждаше по-добре, когато не се усмихваше. Тя задържа погледа му.

— Може би, а ти? Защо не ми разкажеш твоята история? Ти си англичанка, нали? — Очите му отново се плъзнаха към гърдите ѝ. Този път се задържаха една секунда по-дълго.

— Аз се интересувам какво се случва във *VXH* — това е всичко. Баща ми беше поставен под възбрана от тях в Лондон — излъга Изабел.

Едната му вежда потрепна.

— Да, често правят това. Знаеш ли, че взеха един трилион долара по федералния план за санация, само за да си плащат тлъстите бонуси. — Той отново погледна през рамо.

Защо, по дяволите, беше толкова параноичен? Да не мисли, че горилите на банката бяха тръгнали да търсят блогъри?

— В колко часа ще ходиш там? — Тя не си направи труда да му каже, че бяха получили сто милиарда, а не трилион долара.

— Започва в седем, така чух.

— Как включи името си в списъка на журналистите?

Той поклати глава. Веждите му се свиха.

— Защо искаш да знаеш?

— Остави... Ти сам ли си, Тими?

Той стисна устни и замълча.

— Господи, ти си параноик. Аз не те записвам... — Тя отвори широко якето си и се обърна на стола си, така че той можеше да види джинсите ѝ отзад.

— Не мислех, че го правиш. — Гласът му отново беше спокоен. Той я изгледа с крива усмивка.

Искаше ѝ се да избяга от това място.

— Знаеш ли, Тими, аз се надявах някой като теб да се появи и да ме вкара на тази пресконференция. Да ти кажа истината, затова те заговорих...

Бузите му пламнаха.

— Може да се срещнем след това. Ще ти разкажа какво е станало.

— Искам да видя тези момчета лично.

Той се наведе към нея. Лицата им бяха на сантиметри едно от друго. Тя долови миризмата на застояли пържени картофи и тютюн от дъха му.

— Искаш да видиш бялото на очите им, така ли? Да разбереш дали всички те са гущери, нали? — Той оголи зъбите си. Беше прекрасна гледка. — Наблюдавам за черни хеликоптери. — Той посочи към небето.

— Видя ли такива?

— Все още не — каза той. — Но смятам, че не след дълго ще долетят...

Тими започна да се увлича. Вероятно не твърде много жени проявяваха интерес към него.

— А какво ще кажеш за сливането? Какво е всичко това? — любопитства тя.

— Това не е сливане. Това е поглъщане. Онези проклети китайци искат голямо парче от САЩ. *ВХН* ще ни продаде на група комунисти. Знаеш ли, половината от големите фирми в тази страна ще станат собственост на проклетата Китайска комунистическа партия, ако не бъдем внимателни. — Той изрече думата „комунист“ така, сякаш изплю развалена храна, и поклати глава.

Тя му се усмихна.

— Е, можеш ли да ме вкараш? Можем ли да отидем там заедно?

Тими изведнъж се натъжи. Осъзна, че ще изпусне нещо, ако ѝ откаже.

— Имам само един пропуск — прошепна той. След това се ухили, показвайки отново прекрасните си зъби. — Но ще се срещнем след това, ако искаш. Знаеш ли, можем да се видим в моя хотел. Ще ти разкажа какви са наистина. Имам бутилка „Джим Бийм“ в стаята си. — Той ѝ намигна.

Това беше пределът за нея.

— Трябва да тръгвам. Ще намеря някой, който да ме вкара вътре.

Тя се изправи, вдигна ципа на якето си. Ако той знаеше как да я вкара, това беше шансът му да го разкрие.

— Бъди внимателен — каза тя.

Хенри Моулъм погледна текстовото съобщение. В Лондон беше събота вечер и той планираше да си легне рано. Апартаментът му в Кентиш Таун беше малък, но чист.

Имаше и други дежурни, които биха могли да се справят със случващото се през уикенда. Но съобщението, което получи, го накара да си потърси сакото.

Джордж Донован беше старши мениджър по сигурността в британския клон на *ВХН* до вчера. След това бил ударен от автобус на „Пикадили Съркз“. После имал дузина посетители в болницата. А след няколко часа бил намерен мъртъв.

Бил е удушен.

Потвърждаването на причината за смъртта му бе забавило предаването на съобщението до него. Хенри трябваше да бъде уведомяван за всякаква дейност, свързана с *ВХН*. Ала този трагичен случай предизвикваше подозрение.

Нямаше начин убийството на висш член на персонала за сигурност на *ВХН* в този момент да бъде нещо случайно. Било е направено професионално и Хенри предполагаше, че се води война за контрола над тази банка.

Половин дузина държавни ведомства и полусамостоятелни неправителствени структури биха искали да имат думата по това как те се справяха със ситуацията.

Майор Финч беше права. Имаха нужда да поговорят.

Втората новина го разтревожи повече, отколкото първата.

Изабел Раян беше заминала за Ню Йорк. Хенри бе поискал сътрудничеството на ФБР за контрол над нея. Най-малкото нейният мобилен телефон трябваше да бъде локализиран на всеки пет минути, а разговорите ѝ — прихващани. В допълнение местният офис на ФБР в Манхатън, където си беше запазила стая, трябваше да бъде уведомен, а записите от охранителните камери в хотела ѝ да му бъдат предоставяни.

Отговорът от офиса на ФБР беше повече от незадоволителен. Молбата ще бъде разгледана в рамките на двадесет и четири часа.

Усети позната ярост да нараства в него. В Манхатън ставаше нещо и той нямаше представа какво, но имаше лошо предчувствие.

Можеше ли майор Финч да използва служебното си положение и да накара янките да им сътрудничат? Ако в Манхатън станеше нещо, защото те просто не са реагирали достатъчно бързо, обвиненията щяха да бъдат ужасни...

Изабел се надяваше Тими да тръгне след нея, да ѝ предложи да опита да я вкара на пресконференцията. Тя поспря близо до вратата за миг и погледна телефона си. Нямаше обаждания. Излезе на улицата. Тими ѝ махна с ръка, докато преминаваше пред прозореца, както че ли бяха приятели. Тя не му отговори на жеста.

Задник.

Реши да обиколи около сградата на *ВХН* за да види дали може да намери някой друг, който чака да отиде на пресконференцията. Нямаше изгледи за успех, но беше по-добре, отколкото просто да се върне в хотела си.

Една чайка се спусна пред нея с огромните си крила. Издаде пронизителен звук, кълвейки някакъв боклук, сякаш я предупреждаваше да се махне от нейната територия.

Изабел прекоси улицата и тръгна успоредно на старата сграда на Сентрал Пост Офис в посока нагоре към 45-а улица. Сградата на *ВХН* се извисяваше над нея като в един стар филм с Фред Астер, създаден през тридесетте години, когато елитът пристигал в ресторантите в смокинги, докато обикновените хора в дрипи гледали от другата страна на улицата.

Някакъв скитник идваше към нея. Беше навлечен с нещо като десетина палта, твърде големи за него. Около краката му или може би около обувките му бяха увити вестници. Тя не можеше да види точно.

Изабел се отдръпна инстинктивно от стената на банката. Той изглеждаше безобиден, но беше чувала прекалено много предупреждения всеки път, когато идваше в Манхатън. Един автобус я задмина, полюлявайки се. Скитникът се насочи към нея. Каква игра, по дяволите, играеше той? Да уплаши дамата ли?

— Дайте ми един долар?

Той все още бе на няколко крачки от нея. После препречи пътя ѝ. Тя видя очите му. Бяха кървясали. Вдигна ръцете си, сякаш щеше да посегне, за да я сграбчи.

Тя отстъпи встрани обратно към банката. Щеше да мине край него след секунда.

Дясната му ръка се протегна и Изабел долови мирис на пот и някакъв кисел дъх, на урина.

Ръката му я докосна, когато тя забърза и го подмина.

Той изсумтя шумно. Изабел погледна назад. Беше паднал на една страна и държеше главата си.

— Аз ще ви съдя, госпожо. Това си беше проклето нападение! — изкрещя той и я заплаши с мърлявия си юмрук.

Изабел продължи да върви. Това беше един от онези трикове, които използват, за да те накарат да спреш. Тя ускори ход, сякаш скитникът я преследваше по петите. Виковете му позагълхнаха. Щеше ли да я догони? Едно такси изсвири с клаксона си и намали, завивайки към нея. Тя вдигна ръка.

— „Гранд Хаят“. — Беше време да се махне оттук. Можеше да се върне по-късно.

Облегна се на задната седалка. Топлината в таксито беше задушшаваща. След секунди пот изби по челото ѝ. Спряха на един светофар. Тя погледна назад. Скитникът все още беше на земята. Сочеше към нея, сякаш тя беше престъпник, който щеше да се измъкне. Разиграваше майсторски театър.

— Как сте? — попита шофьорът.

— Много луди имате в този град — каза тя.

— Тоя не е нищо — кимна шофьорът. — Почакайте да видите тълпата, която ще се появи там след няколко часа. Екстремистите ще излязат тази вечер.

— Тълпа ли?

— Не четете ли вестници? — Той я погледна в огледалото за обратно виждане. Очите му бяха огромни, сякаш ги принуждаваше да стоят отворени от умора.

— Не и днес.

— Знаете, че тая банка *ВХН*, откъдето ви качих, държи спестяванията на много хора в онези трезори, а сега говорят, че някакви комунисти ще дойдат и ще я погълнат. Ала това не е правилно. Не, господа...

— Ще има ли демонстрация?

— Да, по дяволите, точно така. Те ще преименуват *ВХН* в Първата комунистическа банка на САЩ. Все още не сме имали такова чудо в Ню Йорк. — Махна с ръка и продължи да говори, докато тя не слезе.

В хотела Изабел се отправи към асансьорите. Мечтаеше за душ. Имаше нужда да се изкъпе. Имаше нужда да помисли. След това щеше да реши какво да прави по-нататък. Изглежда, нямаше много възможности за избор. Когато вратите на асансьора започнаха да се затварят, една британска двойка пристъпи вътре. Тя можеше да каже откъде са в момента, в който отвориха устата си.

— На кой етаж, скъпи?

— Двадесет и втори — отвърна той и обгърна с ръка жената.

Завистта бързо я обзе. Двамата с Шон трябваше да са в онзи изумителен хотел в Париж точно сега и да се отправят хванати за ръце към стаята си, точно като тези двамата. Трябваше да извърне поглед.

Защо не се беше свързал с нея?

Тя пусна струята от душа да тече продължително върху нея. Чувстваше се добре, докато горещата вода обливаше кожата ѝ. Остави я да отмие умората ѝ. Трябваше да се върне в банката, да се опита да влезе на пресконференцията, каквото и да се случи. Ще облече черните си панталони и черната си копринена риза и ще завърже косата си назад този път. С такава официална осанка всички врати се отварят, обичаше да казва Шон.

Изстиска шампоан върху косата си и чу глухо звънене. Телефонът ли беше това? Почти се хлъзна по пода на банята и удари коляното си срещу вратата, като изтърча гола и мокра да го търси.

Отне ѝ дълго време да го намери.

Беше сигурна, че телефонът е спрял да звъни, когато го вдигна.

Но не беше.

— Ало — каза тя, когато най-сетне го сложи до ухото си.

Затаи дъх, докато чакаше да чуе кой се обажда или вече е затворил. Можеше да е Шон. Следващите няколко секунди бяха пълно мълчание.

— Изабел, здрасти. Аз съм Лора Дженкинс. Моят стар приятел Франк ми каза, че имаш нужда от помощ.

Благодари на бога за Франк. Благодарил на бога за приятелския глас.

— Здравей, Лора.

— Къде си, момиче?

— Аз съм в „Хаят“, в Гранд Сентрал. — Хладка вода капеше от нея. Шампоанът се втвърдяваше в косата ѝ, но не ѝ пукаше.

— Безбожен, страхотен малък хотел. Искаш да отидеш на тази пресконференция, нали?

— Разбира се.

— Е, аз ще бъда във *ВХН* след пет минути, предполагам. И ми е разрешено да си водя фотограф. Така че, ако можеш да дойдеш там до пет-десет минути, ще те чакам във фоайето.

— Мислех, че започва в седем? — Какво трябваше да направи, да изскочи от стаята си гола?

— Да, аз също. Но после получих имейл, че ще започне по-рано. Искат да се опитат да свършат преди седем. Така че, ако избухне голяма демонстрация, да я пропуснат.

— Уплашени са от демонстрацията ли?

— Да, разбира се. *ВХН* привлича смахнати като умряло куче мухи. Това е, което се случва, когато се усеща миризма, нали? Ще се видим. Трябва да тръгна.

Линията прекъсна.

Беше сигурна, че все още има шампоан по косата си, когато жълтото такси я остави пред *ВХН*. Този път във фоайето се виждаха хора. Отвън пред сградата също беше оживено. Всички бяха навлекли дебели дрехи заради студа. Повечето от тях сновяха точно от другата страна срещу главния вход на 45-а улица, изглеждаха като че ли се шляят. Само че беше твърде студено за разходки. Някои от тях се втренчиха в нея, когато тя се отправи към входа на банката.

Няколко заможни на вид типове чакаха на рецепцията. Несъмнено журналисти от СМИ. Как щеше да познае Лора?

Не трябваше да се безпокои. Висока жена с черна коса, спускаща се като завеса до кръста ѝ, закрачи към нея. Носеше тесни черни панталони и дълъг черен жакет с яка тип „Мандарин“ и лилави копчета.

— Познах, че си ти. Франк ми описа големите ти кафяви очи.

Тя протегна ръката си. Изабел я разтърси. След бързия поздрав тя ѝ подаде чанта за фотоапарат, сякаш се бяха ръкували само за да може да ѝ я предаде.

— Нали знаеш как да натискаш бутона за обектива? — попита Лора.

Изабел кимна.

— Добре, с това приключихме обучението за встъпване в длъжност. Да вървим. Не бих искала капутите от *Уолстрийт Джърнъл* да заемат всички най-добри места. — Тя кимна към четиримата корпоративни типове в костюми на тънко райе.

Както мъжете, така и жените, които вече бяха преминали през проверката за сигурност, чакаха пред асансьорите.

Докато от охраната се взираха в прес картата и поканата на Лора, те едва погледнаха Изабел. Нямаше дори намек, че си спомнят, че я бяха виждали по-рано. Направиха две отметки в списъка, след това ги пропуснаха. Усещаше се така, сякаш влизаше с взлом на престижно частно парти. Беше ли вече вътре? Със сигурност изглеждаше така. И се чувстваше добре.

Щеше да изненада този задник Шон. Може би ще му изпрати въздушна целувка. Или ще го замери с обувка.

Те се качиха сами в асансьора — елегантна розова мраморна кутия със сребърен парапет, изкачваща се до петдесетия етаж. Изабел мислеше, че ще имат време да поговорят за няколко минути, преди да влязат на пресконференцията, ала всичко ставаше много бързо.

— Какво мислиш за сливането? — попита тя.

Лора сложи пръст на устните си и поклати рязко глава, сякаш Изабел бе предложила да покажат голите си задници на охранителите.

Фоайето на петдесетия етаж беше като това долу, но по-малко. То също беше с черен плот на рецепцията, с осветление от факли и розов мраморен под.

Пред лъскави черни врати в далечния край на помещението бяха наредени няколко маси със значки по тях. Пред масите имаше малка опашка, съставена от хората от *Уолстрайт Джърнъл*, които бяха видели на долния етаж, и няколко други, които най-вероятно бяха дошли преди тях.

Зад масата стояха двама охранители, имаше и въже, ограничаващо достъпа до няколко врати. Единият от пазачите беше

слаб чернокож мъж. Другият беше едър бял мъж с лъскава плешива глава. Чернокожият бавно и съзнателно вкарваше данни в джобно устройство, докато всички чакаха пред него.

Лора сложи ръка на рамото ѝ, когато двете се присъединиха към опашката.

— Съпругът ти е изчезнал, така ли? — прошепна загрижено тя.

— Той вероятно ще бъде тук. Затова искам да вляза.

— Нали знаеш, че над един милион души се обявяват за изчезнали в Америка всяка година? — Лора се взря в Изабел, сякаш ѝ беше ученичка, а тя — нейна учителка.

Изабел поклати глава.

— Един милион души ли?

— Да, повечето от тези, които не се върнат у дома след двадесет и четири часа, имат психични проблеми или проблеми с пристрастяване към наркотици, или и двете. Това обхваща деветдесет и пет на сто от тези, които все още липсват след първия ден. Невероятно, нали? — Тя погледна снизходително Изабел.

— Шон няма психични проблеми, нито се дрогира... — Изабел поклати глава. — Но може би ще има, след като си поговоря с него.

Лора я огледа от горе до долу, сякаш преценяваше да ѝ уреди среща с приятел.

— Двамата разбрахте ли се... знаеш какво искам да кажа?

Изабел кимна, но не прекалено решително. Тя ѝ задаваше правилните въпроси, ала не знаеше доколко е искрена.

Лора доближи устните си до ухото ѝ и прошепна:

— Аз ще говоря, когато стигнем отпред.

Хората пред тях преминаха.

Двете се озоваха до масата.

— Име?

— Лора Дженкинс от *Стейт Стрийт Таймс*. — Лора посочи към нея. — А тя е моят фотограф.

Охранителят погледна към Изабел, сякаш тя можеше да бъде терорист, който Лора се опитваше да вкара нелегално.

— Трябва да я проверя. — Той защрака по екрана си. — Не сме получили личните ѝ данни в нашата система. Имате ли лична карта със себе си? — обърна се той към Изабел.

Тя му даде паспорта си. Той го погледна и вдигна вежди, може би защото беше британски, но не каза нищо. Отново започна да пише по екрана си. После задържа паспорта разтворен пред устройството си за няколко секунди, преди да ѝ го върне.

И започна отново да пише. Изабел усети, че ѝ прималява. Обхвана я внезапна слабост. Представи си, че ще бъде изпратена обратно долу. А беше стигнала толкова близо. Тя се огледа.

Може би Шон беше тук. Един от bankerите зад тях — двуметров атлетичен мъж с кафява коса — ѝ се усмихна.

Тя се обърна, вдигна нагоре ципа на якето си. Погледна към охранителя, който държеше екран с размер колкото ръката му.

— Можете да влезете, госпожо — каза ѝ той.

Лора я дръпна за ръката.

— Да вървим.

Тя се взря в охранителите и изведнъж си спомни нещо.

— Къде са тоалетните?

Той посочи към противоположния ъгъл на залата. После погледът му се премести към хората зад тях.

— Боже, човек би си помислил, че се опитваме да влезем във Форт Нокс^[1] — промърмори Лора, докато се отдалечаваха.

— Трябва да вървя. Ще те намеря там. — Изабел кимна към вратите на залата.

— Добре ли си? — Безпокойство премина по лицето на Лора.

— Разбира се. Няма проблем. Ще се видим вътре.

Тоалетните също бяха почти изцяло от мрамор. Дори крановете бяха мраморни. Покрай стената имаше дебели железни радиатори, боядисани в розово. Въздухът в помещението беше задушавашо горещ.

Изабел имаше нужда да помисли, затова влезе в една от кабините. Всичко се натрупваше в нея — умора, безпокойство и гняв, който я беше довел тук от Лондон.

Започна бавно да масажира челото си. Замисли се за това, което трябваше да му каже, ако го види. Щеше ли да му прости глупостите, които натвори?

А ако Шон не се появи, може би тя трябва да накара всемогъщия господин Вон да отговори на няколко въпроса: да ѝ обясни какво се беше случило в четвъртък вечерта и къде точно се намираше Шон, когато той го беше видял за последен път. Тя затаи дъх. Започна да се

успокоява... Вратата към фойето се отвори и тя чу потропване на високи токчета върху мраморния под.

Потропването спря. След това започна отново.

Някой се разхождаше нетърпеливо.

— Сигурни ли сте, че Националната гвардия е отвън? — прозвуча нечий глас.

Приличаше на гласа на госпожа Вон.

Тя чу как изскърца вратата към фойето. Излезе от кабинката тъкмо навреме, за да види прав гръб, сребристоруса коса и чифт розови високи токчета, които приличаха на „Маноло“ да излизат от тоалетната.

Това беше госпожа Вон.

Какво правеше тя тук?

[1] Сградата на златния резерв на САЩ в щата Кентъки. — Б.пр.

↑

Коженият диван в апартамента на лорд Бидонър се простираше по протежение на задната стена на огромната стая. Той беше достатъчно дълбок и удобен, за да побере и двамата със Зина.

Тя се беше изтегнала върху него гола, с изключение на един колан, изработен от месингови пръстени, поставен високо на кръста ѝ. Зина протегна дългите си тънки ръце, сякаш доволна от последните им усилия.

Изглеждаше задоволена, макар лорд Бидонър да подозираше, че вероятно това беше преструвка. Той се обърна с гръб към нея, докато закопчаваше копчетата на ризата си, и се загледа в снежните вихри, блъскащи стъклата на прозорците. Лекото люлеене на сградата му показваше, че снежната буря отвън се засилваше. Беше се насочила на север, но с малко късмет техният гост щеше да кацне, преди тя да стигне до летище „Ла Гуардия“.

Той можеше да различи светлините на сградата отсреща, но почти нищо не можеше да се види ясно сега поради снежинките.

— Все още не мога да разбера защо Арап те нарече предателка, когато го срещна извън Йерусалим. — Той се обърна и се загледа в нея. Гола тя изглеждаше още по-слаба.

Зина се обърна на една страна, провлачвайки дългия си крак по ръба на дивана. Знаеше, че той я гледа. Синята татуировка на змия, навита около бедрото ѝ на мястото за жартиера, сякаш се раздвижи под меката светлина от гигантските лампи, поставени на маси с мраморни плотове в двата края на дивана.

— Каза ли му за доклада за Летния дворец в Пекин? — рече тихо тя.

Той се обърна, докато напъхваше светлосинята си риза в черните панталони.

— Не. А и доклада за Нюрнберг не съм му изпратил... — Лордът седна до нея и я погали по глезена. Там имаше белези, но кожата ѝ беше лъскава, а стъпалото ѝ — дълго и атлетично.

— Знам, че искаш да започнеш — каза той. — Но ние не можем да направим следващия си ход, докато не пристигне нашият посетител. — Погали я по прасеца. — Увери ли се, че в лабораторията са готови за ДНК пробата?

— Да — кимна Зина. — Лекарят ме чака да пристигна.

— Той познава ли пастора по име?

— Не, знае само за кого е работил.

Лорд Бидонър се изправи.

— Близо сме до финала...

Чу се меко щракване от телефона.

Тя го вдигна от пода, стана и му го подаде.

След това започна да се разтяга, сякаш се подготвяше да тича.

Той говореше, докато я наблюдаваше.

— Не го наранявайте — каза лордът.

Затвори телефона.

— Твоят приятел не проявява отзивчивост.

— Той ще стори всичко, което искам, когато му поднеса огъня.

Никой никога не издържа — отвърна тя и продължи да се разтяга.

— Имаш право. И изпитваш удоволствие да го правиш, нали?

Зина го погледна и се усмихна...

Залата за пресконференции беше застлана от стена до стена с пищен персийски килим с преплетени палмови листа в четиридесет нюанса на червено и кафяво. Стаята изглеждаше още по-екстравагантна, отколкото я помнеше. В далечния край имаше издигнат подиум с един ред столове зад дълга маса с червено и златно отпред. Тя приличаше на олтар. Пред нея имаше десет реда кървавочервени столове, обточени със злато по ръбовете. Никой не седеше на тях.

Едната стена на помещението представляваше гигантски прозорец. Снежни вихрушки се въртяха отвън, блъскайки се в стъклото. Снеговалежът се беше засилил.

Изабел се поколеба до вратата. Госпожа Вон седеше в предната част на залата. Може би не трябваше да привлича вниманието ѝ, докато не се появи Шон или не стане ясно, че няма да дойде. Тя можеше да го предупреди. Не искаше Шон да избяга, ако чуе, че тя е тук.

Но нямаше и да се крие.

Може би щеше просто да помахна на госпожа Вон, ако тя я разпознае. Нека други да се безпокоят, че е дошла, какво, по дяволите, я беше грижа? Те не си бяха направили труда да ѝ кажат, че Шон беше отлетял за Ню Йорк. А беше показала ясно на много хора в банката, че го търси.

Тя забеляза Лора, която седеше сама два реда зад глутницата журналисти. Говореше по телефона си, изглежда, го използваше като диктофон. Тя се усмихна на Изабел, когато седна до нея, после остави телефона си.

— Добре ли си, скъпа?

— Да.

— Видя ли кой е тук? — попита Лора.

Тя посочи с пръст към първия ред, където се беше настанила госпожа Вон. Изабел си пое дълбоко дъх и погледна натам. Дали

госпожа Вон беше по-известна, отколкото тя си мислеше?

— Познаваш ли я?

Лора я погледна с лека надменност.

— Тя е едва ли не най-големият поддръжник на благотворителността в Ню Йорк Сити. Нейната снимка е постоянно във вестниците. В последните няколко години не останаха много обществено приемливи филантропи от Пето авеню. Тя има също така и големи връзки в Министерството на финансите във Вашингтон. Някои хора казват, че затова мъжът ѝ е получил поста си.

Изабел забеляза кожата на Лора. Беше порцеланово бяла, безупречна. Наведе се към нея и прошепна:

— Чух я да казва по телефона, че Националната гвардия е отвън. Смяташ ли, че те очакват неприятности?

— Скъпа, миналия уикенд имаше размирици в този град. Не знаеш ли за това?

Тя поклати глава.

Един по-възрастен мъж с гъста бяла коса седна до госпожа Вон. Двата започнаха оживено да разговарят.

— Боже мой, толкова ли е топло тук, или само на мен ми е горещо?

— Топло е. — Лора разтвори сакото си, разкривайки прилепнал по тялото ѝ лилав пуловер.

Изабел погледна часовника си. Беше 6:30. Вече всеки момент можеше да види Шон. Имаше чувството, че натрупаното ѝ напрежение ще избухне...

Остани спокойна.

Тя обърна глава, огледа стаята. Тими седеше два реда зад нея. Той ѝ се ухили, но тя не му обърна внимание. Гръмна музика. Два големи, шестдесетинчови LCD екрана, поставени на стативи отляво и отдясно, оживяха. Дори не ги беше забелязала досега.

После загледаха един от онези лъскави корпоративни видеоклипове. Имаше електронна музика, гледки от хеликоптер към Манхатън, Лондон и Шанхай през нощта. Стъклени кули блестяха като купища кристали. Прелитаха снимки на мостове, болници, вятърни паркове, ултрабързи влакове. Това беше светът, който крупният финансов капитал изграждаше.

После картините се промениха. Снимки на семейства, църкви и храмове замениха кулите. Появи се лицето на изпълнителния директор на банката, Фред Пилмън, в ореол от други лица около него. Фред изглеждаше добре, с очертана квадратна челюст. Сякаш беше горд с лекия си тен от Бахамите, означаващ, че *ВХН* все още има възможности да отведе своите титани навсякъде, където искат, и на юг, когато се нуждаеха от почивка на слънце.

— Добре дошли във *ВХН*! Международната банка на Америка в двадесет и първи век. — Гласът на Фред прогърмя от високоговорителите.

— Която скоро ще бъде собственост на Китай — прошепна Лора в ухото ѝ. Изабел стисна юмруци в скута си. Тя отново се обърна и огледа всички наоколо. Знаеше, че всеки момент вратите в задната част на залата ще се отворят и тя ще види Шон...

След това видеоекранът угасна. Изглеждаше като че ли нещо се е объркало. Това не беше типично за *ВХН*. Те изчакаха малко. После в залата отекна звук от затръшната врата.

И сякаш бяха програмирани, всички в залата обърнаха глави към вратата, през която бяха влезли.

Към тях крачеше огромен мъж. Трябва да беше поне сто и двадесет килограма. Беше и доста висок. В ръцете си, свити на корема му, носеше дебел жълт бележник. Черният му костюм беше измачкан, като че ли бе работил постоянно с него. Кожата му беше бяла като тесто.

Той беше едно от онези същества, живеещи в недрата на някои офиси, които не излизат много, за да видят слънцето. Докато крачеше към горната част на залата, гигантът очевидно се наслаждаваше на всяка стъпка, без да поглежда наляво или надясно. Когато стигна до масата и седна в центъра ѝ, шумът от гласове като от оживен кошер се надигна от редовете на журналистите.

— Моето име е Адам Брукхаус-младши — каза той на висок глас, надвиквайки шума. Дали този човек изобщо имаше нужда от микрофон?

Залата притихна.

— Аз представлявам „Хардман, Вайс и Брукхаус“. — Акцентът му беше в резкия стар стил на Ню Йорк. Звучеше като човек, който

изяжда за закуска по трима просители наведнъж на стъпалата пред съда.

Жуженето в помещението отново се усили. Звучеше сякаш кошертът е нападнат.

Лора сръга силно Изабел и възкликна:

— Мили боже!

Само след още няколко думи от Адам тя разбра какво искаше да каже Лора.

— Аз съм водещият консултант по несъстоятелност за нашата фирма. — Челото му се набръчка, сякаш се опитваше да покаже на всички колко тежък е постът му.

Той бавно постави широко разперените си ръце на масата пред себе си. Изглеждаше така, сякаш с този жест завладяваше масата и всичко останало в сградата под него.

— Имам неприятното задължение да обявя, че *ВХН* ще подаде молба за фалит по глава 11 днес преди полунощ. — Той погледна часовника си. — След малко повече от пет часа. А добрата новина е, че всички търговски и бизнес клиенти на *ВХН* ще получат обратно депозитите си, съгласно съответните федерални схеми за гарантиране на депозитите.

— Г-н Брукхаус, г-н Брукхаус... — завикаха журналистите в един глас.

— Няма да отговарям на каквито и да било въпроси към този момент.

— Какво става със сливането?

— Какво ще кажете за федералния спасителен план? Нали го приложиха за *AIG*?

Господин Брукхаус се изправи, бутна назад стола си и пое към вратата. Хайка журналисти го последва. Други се събраха на малки групи, жестикулирайки. Изабел само гледеше втренчено.

Лора тропна с крак.

— Обзалагам се, че някои от най-висшите им служители теглят бонусите си точно в този момент. Те няма да са губещите. Редовният персонал ще загуби. Хиляди семейства няма да спят тази нощ. Видя ли госпожа Вон?

Изабел се огледа, но не можа да я забележи.

— Тя последва господин Лайнохаус навън — поклати глава Лора.

— Брукхаус — поправи я Изабел.

— Все едно. — Лора присви очи. — Сега *ВХН* може да се продаде набързо и адски неизгодно на безценица... И само бог знае какво ще означава това за този град. Това е шибан пълен разгром. Имат ли изобщо представа колко много хора и малки предприятия обезпечава *ВХН* в този град?

— Да не забравяме Лондон — каза Изабел. — В тамошния офис има десет хиляди служители на *ВХН*. — Тя мислеше за офисите на „Канари Уорф“, за всички хора в банката, които познаваше.

А какво да каже за себе си? Дали това обясняваше защо Шон не беше се прибрал у дома? Защото *ВХН* беше на път да банкрутира с гръм и трясък ли? Тя усети странна лекота и се замисли.

— Защо, по дяволите, правят това изявление сега? — Лора изглеждаше бледа, озадачена.

Изабел сви рамене. Усещаше, че лицето ѝ поруменя...

— Само бог знае какво е станало с Шон...

Лора я погледна съчувствено. Изведнъж Изабел си спомни, че тяхната основна банкова сметка е във *ВХН*. Това беше лудост. Спомни си, че Шон се тревожеше за това. Беше ѝ обещал, че ще направи нещо по въпроса. Но изобщо не знаеше дали е успял. Ако *ВХН* фалира, дали картите ѝ за банкоматите все още ще работят? Започна да проумява защо Шон може би се страхуваше да се прибере вкъщи.

Но къде беше той?

— Каква бъркотия — каза Изабел.

— Много хора ще бъдат прецакани, ако дръпнат шалтера на *ВХН*. Ала някой трябва да се намеси, скъпа. Вероятно там долу полагат неистови усилия за спасение. — Лора посочи към етажите под тях.

После пое сякаш в транс към вратите.

Изабел я последва. Когато излизаха, тя огледа за последно залата. Бяха останали само няколко души, които пишеха по телефоните си или се бяха отдали на оживени разговори.

Нямаше и охранители, които да се опитват да ги подканят да напуснат. Изглеждаше така, сякаш празненството внезапно е приключило.

Около асансьорите стоеше тълпа от хора. Една от вратите беше боядисана в златисто. Всички други асансьори имаха сребристи врати. Един мъж от охраната, който ги беше проверил преди

пресконференцията, стоеше близо до асансьорите. Вероятно за да се увери, че всички ще напуснат сградата от правилния изход и без да вземат сувенири. Каква пародия изглеждаше сега тази охрана...

Тогава златистата врата на асансьора се отвори.

Той беше пълен с мъже в черни костюми. Изглеждаха така, сякаш бяха натъпкани в него като чиновници в метрото в Токио в пиковите часове.

Пазачът пристъпи напред, готов да спре всеки, който понечи да се приближи към асансьора. Когато вратите се затваряха, Изабел усети, че нещо в нея трепна.

Шон беше в асансьора...

Големият бял часовник в стаята за наблюдение в Уайтхол в центъра на Лондон показваше 12:05. Хенри Моулъм беше на бюрото си. Само половината от двадесетте бюра в залата бяха заети.

Той обичаше вълнението, което го обземаше, щом го повикваха, за да следи късните нощни акции. Ала това, което ненавиждаше, беше често жестоката действителност, пред която хората трябваше да се изправят, щом терористи започваха осъществяването на користните си планове.

За трети път наблюдаваше ситуация, в която бяха замесени Изабел и Шон Раян. Чувстваше лична ангажираност сега, което определено не беше добре, имайки предвид опасността, пред която можеше да се изправи Изабел...

Той затвори системата за аварийно оповестяване на екрана на главния си компютър. Съобщението, което току-що беше изпратил, щеше да събуди служители в Банката на Англия, в кабинета на премиера и в Министерството на финансите. След двадесет минути щеше да се проведе конферентен разговор.

Длъжностните лица, които беше уведолил, бяха от средния ешелон, но всеки от тях имаше правомощия да инициира процедури при спешни случаи в своята сфера на отговорност. Неотложните мерки, които биха били необходими, за да се гарантира отварянето на британския клон на *ВХН* в понеделник, щяха да бъдат основната тема за обсъждане. Хенри щеше да представлява службите за сигурност по време на разговора.

Вероятно нямаше да спомене за изчезването на Роуз Сушард или факта, че синът на Раян също е изчезнал. Но щеше да ги информира за убийството, свързано с *ВХН*, и да им обясни, че това е един от свързаните инциденти, който той разследва. Участието на Шон Раян в престъплението все още не беше доказано на сто процента, но последвалото му изчезване, а и това на сина му даваха основания за

истинска тревога. Аргументацията по делото срещу Шон Раян сега беше силна и почти неоспорима.

Дали това имаше нещо общо с изявлението на *ВХН*, беше съвсем друг въпрос. Все пак убийството и последвалите заглавия със сигурност не бяха допринесли за техния имидж.

Той погледна към втория екран отляво на бюрото си и прегледа своята защитена електронна поща. Все още нямаше съобщение от служителя на ФБР в Манхатън, с когото го бяха свързали. Мъжът вероятно беше зает, те винаги изглеждаха заети в офиса на ФБР в сградата на „Федерал Плаза“ в центъра на града, но той щеше да разочарова силно колегите си във Великобритания, ако не успее да отговори на това искане.

Хенри бе споменал възможността жената да стане мишена, ала не беше дал пълни подробности как е умряла танцорката, свързана с Изабел Раян чрез съпруга ѝ. Беше запазил тази информация за момента, когато агентът влезе в контакт с него.

Може би това беше грешка.

Пресегна се, прикрепил предварителния доклад от аутопсията за танцорката към имейл до агента и му го изпрати със следния текст:

Моля, отговорете на искане за наблюдение 786/425/МТУ. В прикачения файл са изложени основанията ми за повишено безпокойство, тъй като обектът на наблюдение — Изабел Раян — е омъжена за основния заподозрян при този случай на убийство.

Моля, преминете директно към страница 7, където са обобщени нараняванията на жертвата: подобното на ритуално отстраняване на кожата от трупа и броят на нанесените дълбоки прободни рани. Това дава представа за модела на поведение, на което извършителят е способен.

Вярваме, че този основен заподозрян сега е на ваша територия. Препоръчва се повишено внимание и използване на оръжие, ако се наложи.

Моля, отговорете възможно най-скоро.

„Надявам се, че янките ще хванат Шон Раян — помисли си той, когато забеляза, че съобщението е изпратено. — Те не проявяват особено съчувствие към убийците. И често ги надупчват с куршуми, съвсем основателно...“

Изабел видя Шон само за миг. Но това определено беше той. Отвори уста, но вратите на асансьора се захлопнаха точно когато щеше да го повика.

Краката ѝ се подкосиха. Погледът ѝ се съсредоточи плътно върху вратите, всичко около нея сякаш изчезна.

Ушите ѝ забучаха. Хората се движеха като в забавен кадър...

И тя реагираше твърде бавно.

— Шон! — успя все пак да извика.

Всички във фоайето се обърнаха и я изгледаха. Претенциозната атмосфера беше разбита, сякаш полилеят беше рухнал от тавана.

Някой се засмя. После всички притихнаха за секунда, а след това я заля вълна от гласове. Вривата стана непоносима. Тридесетина души бяха впили очи в нея. Тя млъкна сконфузено, но трябваше да мине още доста време, докато разберат, че не представляваше заплаха.

— Добре ли сте? — попита облечена в черен костюм жена.

Изабел не можеше да говори. Беше шокирана от образа на Шон в асансьора. Цялото ѝ тяло трепереше. Мъчеше се да се съсредоточи, за да реши какво да прави по-нататък. Погледна към старомодния кръгъл циферблат над вратата на асансьора, който се спускаше бързо надолу. Можеше ли да го последва? Погледна към другите асансьори. Никой не беше близо до техния етаж. И пред всяка врата чакаха хора.

Един охранител притича към нея, оглеждайки я подозрително.

— Можете ли да извикате този асансьор обратно? — помоли тя. — В него има един мъж, когото трябва да видя на всяка цена...

— Съжалявам, госпожо. Не мога да го направя.

— Не можеш или не искаш? — намеси се Лора, която също се приближи към тях.

Той я погледна сурово.

— Трябва да напуснете, госпожо. Създавате излишно напрежение.

— Съпругът ми беше в асансьора... — призна Изабел. Думите ѝ се изливаха неконтролируемо. — Той е в неизвестност от два дни. Ето защо изкрещях. Можете ли да поговорите с някого, да го пресрещнат и да му кажат, че съм тук. Моля ви!

Охранителят замълча за секунда.

— За съжаление не мога да направя и това... — Той отново я огледа. — Защо не му се обадите на мобилния? — Гласът му звучеше подозрително.

Изабел изстена от безсилие. Стонът сякаш идваше чак от дъното на душата ѝ.

Охранителят, изглежда, разбра, че говори истината, защото погледна към индикатора над асансьора.

— Вижте — обясни той, — този асансьор слиза към служебния паркинг. Не знаете ли къде е отседнал съпругът ви?

— Можете ли да ме заведете до паркинга? — Изабел усещаше, че губи ценни секунди.

Не знаеше какво да предприеме. Трябваше да продължи след Шон, но нито един от асансьорите не идваше все още на техния етаж.

— Длъжен съм да остана тук. — Охранителят погледна към хората наоколо, сетне се приведе към нея. — Но ако отидете отстрани на сградата, можете да го засечете, когато излиза от паркинга — обясни той. — Отнема дяволски дълго време, за да се излезе с кола оттук. — Той млъкна за момент и допълни: — Само не издавайте какво съм ви казал...

— Благодаря. А колко изхода има от паркинга?

— Само един, госпожо. Но все пак побързайте...

Един от асансьорите издаде тих звън.

Тя се втурна към чакащите, разблъска ги и се озова отпред. Можеше да почувства топлите тела, лъскавите памучни тъкани.

— Ей, не бъдете нахална! — извика един мъж.

Вратите се отвориха и тя се вмъкна в кабината, понесена от тълпата. Дори не успя да си вземе довиждане с Лора. Обърна глава, но не можа да я зърне сред навалищата.

Изабел се промъкна напред. Притиснаха я в ъгъла на асансьора.

Някои още се оплакваха на висок глас от това, което беше направила. Но в този момент нищо друго не я интересуваше, освен Шон... Излезе на улицата. Навън се сипеше пухкав сняг. Същите

облаци от снежинки, които беше видяла от прозорците на горния етаж. Беше студено. Снегът се трупаше върху тротоара под краката ѝ, правеше го хлъзгав и неравен...

Трябваше да стигне до изхода на паркинга. Ако бъде там, когато Шон излезе, той ще я види, ще спре колата.

Ще трябва да го направи.

Ако стигне там навреме, имаше шанс.

Погледна часовника си. Колко ли време беше минало, откакто го видя? Може би около пет минути...

Вероятно той е работил там горе целия ден върху нещо, свързано с фалита на ВХН. Подготвял е доклад, за да осигури съществуването на проекта на института.

Изабел дишаше учестено. Облаци от пара се образуваха във въздуха около нея, докато тичаше към ъгъла на сградата. Тя се подхлъзна, чу пронизителен шум зад себе си, скърцане. Но не погледна назад. Зави по „Лексингтън“. Сградата на банката беше от дясната ѝ страна. Тя се подпря на стената. Изходът от паркинга беше точно отпред, на петдесетина метра.

Не беше далеч. Тя продължи да тича, отново се подхлъзна.

Можеше да види светлината, която струеше през прорезите в стоманените жалузи, отрупани със сняг. Това беше едно от местата, по които снегът полепваше най-много. Също и по конзолите на сградата, по ръбовете на високите каменни блокове. Тя спря на метър от изхода и затропа с крака, за да се постопли.

Студът хапеше лицето ѝ. Натрупаният сняг пред изхода означаваше, че вратите вероятно не са били отворени през последните няколко минути. Това пък означаваше, че Шон още е вътре.

Беше успяла да дотича навреме.

Но дали би могъл да отиде някъде другаде? Можеше ли да се качи отново нагоре, към кабинета на главния изпълнителен директор — помещението с панорамна гледка към Манхатън, за което ѝ беше разказвал? Но ако асансьорът беше слязъл надолу към паркинга, това означаваше, че Шон планираше да напусне сградата. Спомни си, че когато беше на седем години, тя често се молеше на Бог. Но не беше молила за Божията помощ от години. Вече дори не беше сигурна дали вярваше в него. Но му беше благодарила много пъти за добрия късмет. Така че може би още вярваше, ала по свой начин.

Сега Изабел се помоли вратите да се отворят и Шон да я забележи.

Тя погледна нагоре. Пухкавият сняг се сипеше от небето, карайки я да се чувства нищожна.

Моля те, накарай ме да страдам по друг начин. Върни го. Сега.

Тя усети нечие присъствие и обърна глава.

Само на метри от нея беше застанал скитникът, който ѝ досаждаше преди няколко часа.

Той тътреше крака към нея.

— Какво правиш тук? — Гласът му наподобяваше зловецко ръмжене.

Какво щеше да предприеме?

— А теб какво те интересува? Това е свободна страна — настръхна тя. Познатата гниеца миризма изпълни ноздрите ѝ.

Той се изплю към стената на банката, пъхна ръце дълбоко в джобовете на мърлявото си, окъсано палто. Върху косата му имаше дебел слой сняг, бузата му беше изцапана.

— Не думай! — Очите му просветнаха иронично.

Той застана между нея и изхода на паркинга.

— Ти наистина си сладурче... — захили се скитникът.

Прекъсна го някакъв тракащ звук, шум от вериги, сякаш от вдигане на подвижен мост. После стоманените врати започнаха бавно да се вдигат нагоре. Слава Богу! Скитникът обърна глава и се втренчи в тях. Една черна лимузина се подаде изпод тях. Беше като муцуната на животно, изпълзяло от хралупата, за да подуши времето навън.

— Хей, спрете! — изкрещя тя.

Скитникът се засмя.

— Ти бълнуваш, госпожице... Тези магьосници не могат да те чуят. — Лицето му беше сгърчено, едното му око мижеше.

Тя се обърна към колата, която спря, изчаквайки да поеме по „Лексингтън“.

Изабел се втурна напред.

Видя две тъмни фигури на задната седалка. Двама мъже.

— Шон! — извика тя.

Замаха трескаво с ръце. Заля я прилив на адреналин, разтрепери се. Той не можеше да не я забележи.

Тя посегна към вратата на лимузината.

Шон беше вътре! Забеляза го...

Но той гледаше втренчено право напред. Изглеждаше разтревожен.

Пръстите ѝ допряха прозореца, когато колата дръпна рязко напред и зави по улицата. Усети раздвижения топъл въздух зад нея. А тя почти беше докоснала лъскавата ѝ повърхност.

И в следващата секунда Изабел загуби всякаква надежда. Нозете ѝ отново се подкосиха. Почувства се изтощена.

Шансът ѝ се изплъзна, изтече като пясък между пръстите ѝ... Защо не се беше хвърлила върху капака на лимузината, защо не се развика?...

Колата изчезна. Всичко това продължи не повече от няколко секунди. Поне се успокои, че Шон е жив и е в Ню Йорк. Но имаше нещо много сбъркано в цялата ситуация. Нещо ужасно странно...

Стоманените врати затракаха и се затвориха. Светлината зад тях угасна. Скитникът продължаваше да стои заплашително до нея. Тя трескаво се огледа за такси. Беше запомнила номера на колата, в която беше Шон. Може би ще успее да я последва, ако бързо хване такси.

Но нито едно не се задаваше по „Лексингтън“. Защо винаги ставаше така? Бяха прекалено много, когато нямаш нужда, а нямаше нито едно, когато ти трябваше?

Скитникът се дотътри по-близо.

Тя остана на мястото си.

— Махай се! — гневно го изглежда Изабел. Не я беше грижа, че той е по-едър от нея.

Мислеше само за лимузината, която изчезна зад тънката мрежа на падащия сняг.

— Добре ли си?

Изабел стреснато се огледа. Лора стоеше до нея.

— Този притеснява ли те?

— Вече не.

Скитникът бързо се оттегли.

Изабел все още трепереше. И от студа, и от шока да види Шон сред непознатите в колата. Ставаше нещо ужасно... Пред очите ѝ се разиграваше някаква зловеща пиеса, а тя зърваше само за миг актьорите, които веднага изчезваха зад завесата.

И това не беше измислена история, не беше филм по телевизията. Това беше нейният живот...

— Твърде студено е, за да се мотаем тук. Хайде, ще спрем такси на 45-а улица. — Лора хвана Изабел под ръка.

Поеха под падащия сняг.

— Можеше да ме изчакаш, скъпа.

— Съжалявам. — Устата на Изабел беше пресъхнала, устните ѝ бяха напукани. Снежинките хапеха лицето ѝ.

— Съпругът ти беше в тази кола, нали?

Тя кимна. Знаеше, че се беше отнесла грубо с Лора, и имаше късмет, че тя не се обиди, а я последва.

Жълто такси със зелена светлина се приближаваше към тях. Лора вдигна ръка и колата спря с проскърцване на спирачки. Кишата плисна към краката им и двете отскочиха назад.

Изабел влезе първа.

— Къде отивате, дами? — Шофьорът беше с тюрбан.

Тя се поколеба дали да го помоли да следва колата, в която беше Шон, но почти не можеше да се видят автомобилите заради падащия сняг. Да карат напосоки и да го търсят би било пълна глупост.

Изабел потърка челото си. Беше толкова близо до него. Толкова близо...

По дяволите, трябваше да мисли само за това, че той беше жив. Беше тук, в Ню Йорк. Видя го с очите си.

— Карай, приятел, надолу към 37-а улица — каза Лора.

Таксито потегли. Минаха кръстовището, където беше завила колата с Шон. Нямаше и следа от нея. После стигнаха завоя за нейния хотел. Трябваше ли да слезе и да се върне в стаята си?

Докато чакаха на ъгъла на 42-ра улица, Изабел реши, че няма да слезе. Не искаше да бъде сама. Не сега.

— Видя ли номера на колата? — попита я Лора.

За един потискащ миг Изабел помисли, че го е забравила. Опита се да види в спомена си лимузината, мъжките фигури вътре, но не можеше да съзре номера ѝ. След това си го спомни: AFC 35P450. Така беше.

— Да, видях го. Но каква полза от това, по дяволите?

— Може би ще можем да ги намерим.

— Искаш да кажеш, да ги проследим?

Лора кимна.

— И какви шансове имаме?

— Познавам един, който може да ни помогне...

Изабел погледна през задния прозорец. Ами полицията? Трябваше ли да ѝ се обадят? Но едва ли би могла да обясни изчезването му, защото той беше в града. Току-що го беше видяла.

Какво щеше да каже в участъка? „Съпругът ми не ми се обажда. Имам чувството, че нещо не е наред, въпреки че той изглеждаше здрав преди един час, макар и малко мрачен?“. Полицайте просто щяха да я помислят за откачена...

— Къде отиваме?

Лора сложи пръст на устните си и погледна през задния прозорец.

— Какво искаше онзи скитник? — попита тя.

— Един бог знае.

— Заплаши ли те?

— Не съвсем. Само каза, че никой от онази лимузина не може да ме чуе.

— Леле, същински гений.

— Видях го и преди това. Беше на същото място този следобед. И тогава също имахме разпавии... Той... — Тя не довърши изречението си. Не можеше да премахне лицето на Шон от съзнанието си.

Лора прошепна в ухото ѝ:

— Може би той дебне пред банката. И иска мъст... През последните няколко месеца това често се случва. Някои хора търсят отмъщение, след като са загубили всичко. Трябва да бъдеш внимателна, Изабел. Тук откачалките могат да превъртят по всяко време.

Хрумна ѝ нещо.

Биха ли могли да кажат, че и тя също дебне пред банката?

Със студена ръка изтръска последните няколко снежинки, които не се бяха стопили по ръкавите на якето ѝ. Дишането ѝ почти се беше успокоило.

— Спри — извика Лора.

Шофьорът отби и натисна спирачки. Бяха срещу сграда от кафеникав пясъчник. Тя се извисяваше към небето като крепост и

заемаше цялото разстояние между две пресечки.

— Къде се намираме?

— Моят брат има жилище тук. Той ще ти помогне.

— Сигурна ли си?

— Пада си по красиви личица.

Апартаментът на Грег беше най-малкият, който Изабел бе виждала някога. Беше от една стая, ако не се брои тоалетната. А точно до нея имаше душ. Но човек едва ли би могъл да се изкъпе там, тъй като лактите му щяха да се удрят в стените.

Но гледката от прозореца в коридора беше невероятна. „Лексингтън авеню“ приличаше на каньон в апокалиптичен филм, със стени от небостъргачи, водещи към точка в безкрая.

Светлини от фарове като наниз от перли се движеха бавно долу и снегът валеше от облаци с оранжев оттенък, сякаш беше настъпила ядрена зима.

— Такова ли ще остане времето през уикенда? — попита Изабел, след като Грег ги покани вътре и седнаха на лъскавия му кафяв кожен диван.

Всичко в помещението беше добре подредено. На всяка стена имаше рафтове, а в ъгъла — бюро от червено черешово дърво. На него имаше купища списания, буркани с химикалки, черни руски кукли в една редица, 19-инчов монитор „Епъл“ с плосък екран и купища софтуерни ръководства за Фотошоп, Флаш и други програми.

— Можеш да бъдеш сигурна. До понеделник ще натрупа най-малко до коляно — каза Грег. — Така пишат метеорологичните сайтове. Ако може да им се вярва.

Грег беше висок над метър и осемдесет, с къса непокорна черна коса. Държеше се с надменна ирония, на моменти преливаща в цинизъм, подобно на Лора. Но приликите им свършваха дотук.

Грег беше неоготик или нещо подобно. Над очите му имаше продълговати черни сенки грим и носеше тясна черна тениска с претенциозен крилат череп отпред, изработен в напукано сребристо.

Изабел трябваше бързо да свали якето си, защото той поддържаше невероятно висока температура в апартаментчето. Или в целия блок беше така?

В стаята му имаше само един прозорец. Тя отиде до него и докосна заскреженото стъкло. Студът отвън се процеждаше в пръстите

й. Дали Шон беше отседнал в хотел? Тя провери телефона си. Нямаше обаждания. Отново му позвъни, но номерът му не беше достъпен. Всеки път, когато той не отговаряше, сякаш зейваше рана в душата й.

Лора и Грег говореха зад нея.

— Мога ли да отворя, за да пусна малко свеж въздух? — попита Изабел.

— Разбира се, но не го отваряй широко. Тази стая замръзва за секунда — каза Грег.

Прозорецът имаше една от онези дръжки, които позволяваха да се отваря настрани или отгоре. Тя го отвори настрани, само на няколко сантиметра.

Гледката беше към вътрешна шахта. В центъра си сградата имаше широка шахта, облицована с червени тухли. Прозорците гледаха един към друг над празното пространство. Те се простираха шахматно нагоре и надолу, докдето стигаше погледът.

Снегът падаше в шахтата като пресято брашно.

Бяха на десетия етаж. Почти всички отсрещни прозорци имаха матирани стъкла. Не можеше да се види какво правят останалите обитатели, но можеше да се забележи осветлението им, пердетата, книгите и кутиите, подредени на перваза. Тя забеляза странна розова фигура, притисната към стъклото на един прозорец, която приличаше на мъртво тяло.

Изабел затвори прозореца.

Грег правеше кафе на котлона.

— Какво те води в Ню Йорк? — попита той.

— Търся съпруга си.

— Загубила ли си го? — На лицето му имаше усмивка, като че ли се забавляваше от истории за лош късмет.

— Нещо такова.

— Кога го видя за последен път?

— Преди тридесет минути.

— И вече е изчезнал? — Той повдигна вежди.

— Аз не говорих с него. Видях го в една кола. Не изглеждаше добре.

Грег се наведе напред.

— Изневерява ти, така ли?

— Не, не е това — поклати глава Изабел. — Той работи по един проект за *ВХН*. Там става нещо необяснимо странно. Видях го, но не мога да се свържа с него. Телефонът му е изключен.

— *ВХН*? Знаеш ли, че са били раздавани бонуси за десет милиона долара през тази седмица? — Очите му светнаха.

— Съпругът ми не е в този списък.

— Малцина са в него — отвърна той.

Изабел седеше до прозореца на удобен стол от стомана и черна кожа.

— Известно ли ти е, че са на път да обявят фалит?

— Ще бъдат погълнати, преди това да се случи — обясни той. Протегна краката си, като ги облегна срещу черна библиотека с голям LCD телевизор, поставен върху нея. Той беше включен на някакъв MTV канал, на който тихо свиреше рок група.

— По какъв проект работи той за *ВХН*?

Изабел се поколеба, но само за секунда. Не би й помогнало да се опитва да предпази *ВХН*.

— Подготвя един софтуерен проект, позволяващ да използват лицево разпознаване за всички клиенти и персонала. Базиран е в лондонския им офис.

— Чудничко. Оттам започнаха всички неприятности.

— Неприятности ли?

— Да, това е по цялата мрежа. Дори вече има специално заглавие по темата в Туитър. Някаква стриптийзьорка е била убита в клуб в Лондон. Главен изпълнителен директор от *ВХН* е бил в клуба онази нощ, когато се е случило... някакъв тип на име Вон. Подозират него, така казват всички. *Ню Йорк Таймс* смята, че затова китайците са се оттеглили. — Той поклати глава. — Не е много забавно, ако си роб във *ВХН*.

— Подозират Вон? — Тя усети егоистична вълна на облекчение. Ако Пол Вон беше заподозрян, това означаваше, че нещата са претърпели развитие. Шон може би е извън подозрение.

— Погледни сама. — Грег взе един айпод от масата и й го подаде.

Първа страница на *Ню Йорк Таймс* беше на екрана. Основната история беше за господин Вон. В статията се разказваше как преди две нощи *ВХН* в Лондон бе организирала преждевременно празнуване в

един клуб, по-късно една танцьорка била намерена мъртва. А главният изпълнителен директор за Великобритания, Пол Вон, е използвал реактивния самолет на банката да отпътува за Ню Йорк, въпреки че британските власти са искали да го разпитат.

Тя прочете историята два пъти. Шон не се споменаваше.

— Това не е всичко — каза Грег. — *Уолстрийт Джърнъл* пише, че *ВХН* повтаря съдбата на Лемън Брадърс. Казват, че Федералният резерв няма да ги спаси. Но аз смятам, че грешат. *ВХН* управлява трилиони във финансови инструменти. Ако те изгърмят, цялата финансова система ще се срине. Това е страшно нещо. Ще бъде лошо, отколкото кризата с Лемън. Много по-лошо.

— Няма да позволят *ВХН* да потъне — каза Изабел. — Някой ще оправи нещата. Нали постоянно спасяват банки?

— Не и толкова големи като тази, с всички международни клонове, които има. Федералните не обичат спасяване извън сферата на пълномощие. А и кой ще ги погълне сега? Това е въпросът за шестдесет и четири трилиона долара.

— *ВХН* иска да остане в частни ръце — обясни тя.

— Така ли мисли съпругът ти? — погледна я с любопитство Грег. Изабел не отговори.

— Опита ли да му пратиш есемес? — попита Лора.

— Хиляда пъти.

— Какъв беше номерът на лимузината?

— Нещо като АФС... — Обзе я ужас, отново го беше забравила. После се досети: — 35P450 — каза тя. — Слава Богу!

— Какъв е този регистрационен номер? — попита Грег.

— На колата, с която изчезна мъжът й — обясни Лора.

— Значи, затова сте тук. Защо не ми каза, че искаш да ме използваш? Не че бих имал нещо против. — Той леко се усмихна на Изабел.

След това се изправи, отиде до масата и издърпа един тънък кожен стол с артистичен дизайн. Облегалката му беше закрепена за нещо, което изглеждаше като човешки гръбначен стълб от алуминий. Той седна на стола. После стартира браузъра на големия си екран.

— Повечето пъти мога да открия адреса на притежателя на колата, но не гарантирам нищо друго.

— Можеш ли да се добереш до нещо повече понякога?

— Няма гаранция... Дай ми пет минутки.

Тя погледна часовника си. Беше 19:25. Трябваше да позвъни отново на Роуз, да види дали Алек е добре. Извади телефона от джоба си и набра номера ѝ. Почувства лека вина, че е толкова далеч от него. Но този път усети силно безпокойство, без да знае причината. Вече всичко я плашеше.

Номерът не е достъпен — долетя по линията. Тя въздъхна дълбоко. *Не ставай параноичка*, каза си тя.

Алек е добре с Роуз.

Да мисли нещо друго би било глупаво...

— Дръжте го тих — каза Адар.

Те бяха в бял „GMC Савана“ без прозорци отстрани, а в задната част с две седалки от едната страна и пространство за оборудване от другата. Алек спеше, когато се приземиха, и те излязоха от „Ла Гуардия“ след тридесет минути чакане за подобаваща митническа проверка на багажното им отделение. Двама служители от „Митнически и граничен контрол“ на САЩ им дадоха свободен достъп само след използване на специално обучени кучета.

Офицерът от Министерството на вътрешната сигурност не се държа толкова приятелски, както в миналото, и имаше един труден момент, когато Адар помисли, че той ще разпита момчето. Офицерът се беше навел към него и го беше докоснал по рамото, а Алек се събуди и погледна към мъжа.

Но той сигурно просто проверяваше цвета на очите на момчето, тъй като не го заговори.

След това огледа всичките им паспорти отново. Фамилното име на момчето съвпаднаше с това на Адар. Той беше казал, че му е син, когато се срещна с офицера, докато се качваше по стълбите на самолета.

Офицерът използва и мобилен скенер, вероятно за да провери дали момчето не беше в списъка на избягали или издирвани. А той не беше.

Осигуряването на подходящия паспорт в Лондон ги беше забавило да отлетят обратно. Но Адар винаги се подсигуряваше тази част от работата да бъде свършена както трябва.

И сега бяха на път към града. В следващите няколко минути щяха да минат през тунела „Мидтаун“ в Манхатън. Трафикът около тях беше слаб, но все още имаше постоянен поток от автомобили и по трите платна, влизащи в него, въпреки снега.

Алек отново нададе вик. Беше неспокоен, откакто се бе събудил, и дори след като спряха в заведение за бургери близо до „Ла Гуардия“

и му купиха детско меню, той все още не се беше успокоил. Пластмасовата играчка, която получи, не го забавлява дълго.

Адар се радваше, че бе останал с него в колата, докато колегата му влезе да купи храната. Той не искаше да привлече внимание, освен ако не беше необходимо. А и се радваше, че скоро щеше да го предаде на лорд Бидонър.

Винаги беше несигурен, когато трябваше да се справя с деца при някоя задача.

Виждаше се входът на тунела „Мидтаун“. Шумът от колите около тях се промени, звуците от гумите отекваха от бетонния покрив.

Двадесет минути по-късно спряха в подземния паркинг на Пето авеню, където той трябваше да извърши предаването. Адар се насочи към най-ниското ниво. То беше почти празно.

Видя, че го чака Зина, с която се беше запознал при лорд Бидонър, когато той го вземаше на работа. И веднага разбра, че момчето наистина е в беда. Беше чувал Бидонър да споменава за някакви момчета в Амстердам, които тя бе измъчвала и изгорила до смърт само защото говорили непристойно.

Той излезе от колата и дори не проговори на Зина. Тя отиде до задната врата на микробуса и я отвори.

— Хайде. Ела да се срещнеш с татко — каза тя.

Момчето скочи от мястото си и излезе през задната врата за секунда. Колко лесно е да заблудиш дете, помисли си Адар.

После момчето се огледа объркано.

— Да вървим, Алек. Ще те заведа при татко ти.

Тя му протегна ръка. Алек я пое. Адар поклати глава. Твърде лесно. Какъв шок щеше да изживее след това...

Зина се усмихваше. И не погледна назад, когато се отправи към един син „Форд Фокус“ със затъмнени прозорци. Приличаше на кола под наем. Отзад седеше един мъж и макар Адар да не можеше да го види, знаеше кой е... Когато момчето се качи вътре, той зърна посребрената коса на лорд Бидонър.

Адар посегна към вратата на микробуса.

Тогава телефонът му започна да вибрира. Имаше входящо съобщение. *Необходим си във ВХН.* Предполагаше, че ще има да свърши още работа в Манхатън, и се оказа прав. Нямахте нищо против,

макар че се надяваше да не участва в това, което бяха планирали за момчето.

Алек все повече му напомняше за собствения му син.

И последните хора, които би искал да види със сина си, бяха лорд Бидонър и приятелката му...

— Кога се връщаш в Лондон? — попита Лора.

— Имам запазен билет за утре вечер. Трябва да взема сина си Алек. Той е само на четири и половина години. Моя приятелка го гледа. Аз ѝ обещах, че ще се върна в понеделник. — Изабел отново усети странно притеснение.

Защо я гонеше такава параноя за Роуз и Алек?

Тогава си спомни нещо. Следващата събота всички те щяха да ходят в „Хамлис“^[1] на Риджънт Стрийт, за да изберат коледни подаръци за Алек. Как биха могли да го направят, ако Шон не беше с тях?

— Готово! — викна Грег.

— Какво? — Тя застана зад него. Трябваше да забрави тревогите си за Алек. Той беше в сигурни, макар и леко колебливи ръце.

На екрана пред Грег имаше официално изглеждащ сайт със списък от имена и адреси.

— Колата е регистрирана на някаква фирма за лимузини под наем в Джърси Сити — обясни той.

— Чудесно! — възкликна Лора.

Грег потри ръце в джинсите си и обхвана коленете си.

— Имате късмет, че намерих нещо, сестричке.

— Спокойно, Грег. — Лора сложи ръка на рамото му, но той я отблъсна.

Тя се наведе към Изабел и прошепна:

— Ако той не прекарваше толкова много време в глупавите си блогове, би могъл да излиза, да се среща с хора, да си намери истинска приятелка.

— Аз излизам — ядоса се Грег. — И моите блогове не са глупави.

— Да, виждаш дневна светлина веднъж седмично. Когато посещаваш оня готик бар за загубеняци във Вилидж. Защо ходиш там,

нямам представа. Това е такава отживелица. Имаш нужда от реална приятелка, Грег.

— Точно така, а ти с всеки ден звучиш все повече като мама. Във всеки случай светът върви към климатичен шок, затова не мисля, че сега е времето да се обвързвам с когото и да било.

— Ти си с напълно промит мозък — безсилно въздъхна Лора.

— А ти какво мислиш? — И двамата погледнаха към Изабел.

— Аз само искам да намеря съпруга си.

Той се извърна.

— Не казвай, че не си била предупредена, когато тази снежна буря доведе ледената епоха — каза той.

— Много благодаря, успокой ме — отговори иронично Лора.

— Безплатно е.

На Изабел не ѝ се слушаха повече закачки. Тя погледна нагоре. От сградата около тях се разнасяше странно проскърцване, сякаш нещо ставаше в канализацията.

— Знаеш ли, всичко това с отмяната на сливането на *ВХН* и ликвидацията им — каза Грег с по-сериозен тон — мирише на гнило като купчина от рибешки глави. — Той се взря в екрана. — Голям скандал точно когато предстои поглъщане лесно би могло да бъде измама, отвлечане на вниманието. Обзалагам се, че сливането не може да стане поради някаква друга причина. Най-вероятно има черна дупка в баланса им. И някой от конкурентите им обжалва. Няма да е за първи път банка в Ню Йорк да бъде съсипана, за да могат други да преуспеят. През 1907 година някои от най-големите банки в държавата фалирали, но това се отразило добре на останалите. Те ги погълнали.

— Изабел не иска уроци по история, Грег.

Имаше много неща, скрити от хората. Това не беше голяма новина за Изабел. Това, което трябваше да узнае, беше каква е ролята на Шон в тази заплетена ситуация.

— Аз не вярвам в конспиративни теории — каза тя.

— Нито пък аз. Искам да вадя видя доказателства — намеси се Лора.

— Доказателства ли? — рече Грег. — Чела ли си историята на *ВХН*? Знаеш ли, че е основана от търговец на роби, който станат кмет, защото бил толкова добър в това. И когато субсидирането от кораби с

роби престанало, започнали субсидиране с превоз на опиум до Китай. Мога да продължа.

— Моля те, спри с древната история — изпъшка Изабел.

И едва потисна прозявката си. Беше спала много малко в самолета, а по биологичния ѝ часовник беше много след полунощ.

Грег тракаше по клавиатурата.

— Ще видя дали мога да направя нещо за това — каза той.

Тя затвори очи и отпусна глава върху тапицираната кожена облегалка на дивана. Нуждаеше се от сън, дори и само за минути...

Събуди се, когато Грег я буташе по рамото.

— Виж, намерих нещо.

Тя примигна. Усещаше клепачите си ужасно лепнещи. Той се върна при своя „Епъл“. Лора я гледаше.

— Добре ли си, скъпа? Казах му, че трябва да те оставим да подремнеш... Но този откачалник искаше да те събуди веднага. — Тя почука Грег по главата.

Той се потърка.

— Ей, престани.

Изабел се чувстваше изтощена. Тялото ѝ беше отмаляло. Едва гледаше.

— Имаш ли кафе?

— Току-що направих една кана, а в шкафчето там отзад има тайленол. — Грег махна по посока на тоалетната.

Тя намери таблетките, изми лицето си и си наля чаша кафе. Все още не се чувстваше добре, но поне очите ѝ можеха да фокусират, когато застана до Грег, взирайки се в екрана пред тях.

— На какво попадна?

Той се обърна към нея. На лицето му беше изписан доволен израз.

— Знаеш ли, че тези неща не са достъпни за всеки интернет маниак, който може да влезе в Гугъл?

— Говори по същество, Грег. Зарежи глупостите — скара му се Лора.

— Добре, знам един сайт, който следи превозните средства, които влизат и излизат през тунела „Линкълн“ и няколко моста.

— Така ли?

— Вкарах твоя регистрационен номер в него и познай какво?

— Какво?

— Кажи й, Грег.

— Тази кола е преминала през тунела „Линкълн“ два пъти през последните два часа.

— Два пъти!

— Да. В 18:58 тя е преминала в посока към Джърси. И преди петнадесет минути се е върнала обратно!

— Според мен се е върнала към ВХН — рече Лора. Беше развълнувана.

— Можеш ли да проследиш колата в Манхатън?

— Ще видя.

Изабел се наведе към него.

— Моля те, Грег. Трябва да намеря съпруга си.

Телефонът на бюрото му започна да вибрира. Грег го вдигна, преди да й отговори. За пръв път в живота си тя видя лице, което пребледня за секунди.

— Благодаря ти, Стив — беше всичко, което той каза.

Грег протегна ръка, хвана мишката и щракна върху един череп на монитора. Щом екранът угасна, заговори бързо, гледайки към тях с широко отворени, изплашени очи:

— Трябва да се махаме. Някакви шибани идиоти са на път да се качат тук. Хайде! — почти крещеше. И в гласа му имаше нотка на отчаяние.

Той скочи от стола си. Внезапно въздухът в стаята стана тежък.

— Стиви каза, че са от ония типове, които първо стрелят, после питат кой си. — Той грабна ключовете, портфейла, прибора и айпада.

Изабел обличаше якето си. Ръцете й не искаха да минат през дупките на ръкавите.

Това имаше ли нещо общо с нея?

Лора беше облякла палтото си. Изабел отиде до вратата и се послуша. Не можеше да чуе нищо отвън. Единственото, което долавяше, беше собственото й дишане и биенето на сърцето й.

— Това може ли да е грешка? — попита тя.

— Няма начин. Стив е първокласен портиер.

Сега той беше до нея и говореше бързо, надничайки през шпионката.

— Получил е обаждане, попитали кой живее в апартамент 1180, това съм аз, а минута по-късно някакви типове нахлули през входната врата, изблъсквайки от пътя си една стара жена. След това натиснали неговата врата. Той не им отворил. Вратата му е облицована с дебела стоманена пластина. Щом той казва, че имаме секунди, значи е така... — Грег отвори вратата. — Стив ще се обади на ченгетата, но те може да дойдат тук и след час. — Изабел изтръпна. Тя искаше да тръгнат. Знаеше колко важни могат да бъдат няколко секунди.

Асансьорите бяха вляво зад ъгъла, така че които и да бяха натрапниците, най-малкото нямаше да ги видят веднага след като слязат на етаж.

Всички бяха в коридора. Входната врата към апартаментчето на Грег се затвори с изщракване.

Отекна далечно ехо.

— Да вървим — каза той.

Побутна я, после се втурна в обратна на асансьорите посока. Тя и Лора го последваха.

В коридора имаше лоша миризма, като от застояла храна или запушена канализация. Продължиха да тичат.

Коридорът зави надясно. Сърцето ѝ туптеше, когато пое зад ъгъла. Сега бяха на противоположната страна на асансьорите. Ако продължат, щяха да заобиколят цялата сграда. Къде отиваха?

Грег спря, почука на една врата.

Лора и Изабел стигнаха до него, когато тя се отвори. Чуха силен трясък, като че ли нещо се счупи зад тях.

Вратата пред тях беше едва откряната. От отвора идваше весела ритмична китайска музика и сладка миризма на рози, сякаш се беше отворила порта към градина.

Какво, по дяволите, правят тук? — помисли си Изабел.

— Лай хо ма, Грег — каза тънък вибриращ глас.

— Здравей, Бао. Може ли да влезем?

Изабел видя големи тъмнокафяви очи да я разглеждат. После чу тичане в коридора зад тях. След моментно колебание вратата пред тях се разтвори широко.

Те пристъпиха вътре. Бао беше стройно, но дребничко китайско момиче, с невинна усмивка и черна коса на вълни, стигащи почти до

кръста ѝ. Тя се поклони, докато Изабел минаваше покрай нея. Грег затвори внимателно вратата и прилепи ухото си към нея.

— Какво правиш, Грег? — Бао изглеждаше разтревожена. Вдигна ръка, сочейки с пръст към тавана, сякаш се готвеше да изкрещи към натрапниците. Тя беше облечена в бяло копринено кимоно.

— Не ни отпращай, Бао. Някакви типове ни търсят, а те не са готини хора. — Той поклати глава и се отдалечи от вратата.

Нейният апартамент беше изцяло бял и почти два пъти по-широк от този на Грег, но имаше същия единичен прозорец, гледащ към вътрешната шахта на сградата. До едната стена висеше бяла количка — от вида на тези, използвани от масажистка. Над нея имаше сертификати на китайски.

Те удостоверяваха, че се е представила добре на уроците по флейта, доколкото можеше да разбере Изабел. Забеляза в ъгъла ниска маса, отрупана с останки от някаква храна, бяла чаша и купа, в която все още имаше останали зрънца ориз.

Бао докосна лицето на Грег, прокара ръка по бузата му.

— Знаеш, че винаги си добре дошъл тук. — Тя наклони глава, оставяйки косата си да падне пред нея.

Грег я наблюдаваше.

— Благодаря, Бао. Ти си върхът. — Тя присви очи.

— Какви неприятности имаш този път, Грег?

— Нещо различно — каза той. Приблужи се до прозореца, но не можеше да се види много през матираното стъкло, освен светли и тъмни сенки.

Дишането на Изабел се успокои, тя пое дъх. Сложи дланта си върху рамото му. В какво, по дяволите, се беше забъркала?

Дали всичко това беше свързано с изчезването на мъжа ѝ?

Грег отвори наполовина прозореца.

Повечето от прозорците вдясно, където се намираше неговият апартамент, светеха. Само един от тях беше тъмен. Грег беше загасил светлината в стаята си, когато излязоха.

— Кое е твоето жилище? — тихо попита Лора.

Устните на Грег потрепнаха. Той броеше.

— Четвъртият от далечния край.

— Току-що запалиха светлините в твоя апартамент — каза Лора.

[1] Най-старият и най-голям магазин за играчки, открит през 1760 г. в Лондон. — Б.пр. ↑

Лорд Бидонър държеше ръката на Алек, докато се изкачваха с експресния асансьор.

— Гладен ли си? — попита той, навеждайки се към момчето.

То кимна. Изглеждаше замислено и неуверено. Очите му бяха зачервени, сякаш бе плакало.

— Имаме храна за теб.

— Кога ще видя моя татко? — чу се тънко гласче.

— Скоро, много скоро. Но ти трябва да бъдеш добро момче, както те предупредихме.

— Аз съм добър.

Зина влезе първа в апартамента. Тя хвана ръката на Алек и го поведе към паник стаята.

— Ще имаш стая само за себе си, докато дойде баща ти — каза Зина, когато влязоха вътре.

Алек погледна голата бяла стая и голямото стоманено легло и брадичката му потръпна.

— Искам да се прибера вкъщи. — Сълзи се стичаха по бузите му. Зина се наведе към него.

— Това скоро ще свърши — каза тя. — Много скоро. — Подаде му плюшено мече. Беше кафяво и все още в опаковката си от магазина.

Той го прегърна. Найлоновата опаковка изскърца.

И сълзите му не спряха. Момчето седна на пода, огледа се, след това затвори очи и се залюля напред-назад. Зина го гледа в продължение на минута. Наведе се и го погали по главата. Хлипането му стана по-тихо.

Тогава тя го остави само и заключи вратата на паник стаята.

Лорд Бидонър говореше по телефона в голямата стая на апартамента.

— Господин Пилмън — каза той. — Можете ли да потвърдите на господин Вон и на вашия персонал по сигурността, че имам

разрешение като потенциален купувач на *ВХН* да посети банката и да направя обиколка на сградата?

Гласът от другия край се чуваше ясно.

— Разбира се, че ще го направя, лорд Бидонър. Но не мисля, че ще намерите някаква скрита ценност тук, макар че сте добре дошли като предпочитан участник в търга към този момент да инспектирате помещенията. Ще уведомя господин Вон и отдела по сигурността да ви сътрудничат. Въпреки че трябва да ви доверя нещо: шефът ни по сигурността е изчезнал, а той има достъп до места в сградата, които дори и аз никога не съм виждал.

— Съжالياвам... Надявам се да се върне скоро.

Бидонър се усмихна. Всичко вървеше точно както го беше планирал. Неговият фонд „Абаносов дракон“ държеше значително дялово участие във *ВХН*, те бяха подходящ купувач за банката, и сега той имаше достъп дори до най-секретните части на сградата.

И те ще успеят да ги погълнат сега, когато имаха парите на Ли зад себе си. Сриването на акциите бе помогнало, както и отмяната на офертата за първоначалното поглъщане. *ВХН* сега беше твърде уязвима, за да се противопостави на белия рицар под формата на добре известен хедж фонд.

Той се усмихна на себе си, гледайки навън към снега, който се стелеше пред прозореца. Всичко си идваше на мястото. Цялото му планиране даваше резултат. Моментът, който очакваха, беше близо. Много близо.

Единственото, което трябваше да направят сега, бе да принесат последната жертва...

Изабел отново усети, че ѝ прималява.

Който и да беше запалил светлината в стаята на Грег, търсеше тях. А може би точно нея...

Тъмна фигура изпълни прозореца. Тя можеше да чуе учестеното дишане на Грег до нея. Зад неговия прозорец стоеше някакъв много едър мъж.

Изабел облиза пресъхналите си устни.

Бао бутна прозореца и бързо го затвори.

— Толкова съжалявам, забравих, че очаквам клиент, Грег. Ще се наложи ли да останете тук дълго? — Личеше, че иска да се отърве от тях.

Можеше ли да я вини?

— Не — каза Грег.

— Кой мислиш, че е там? — попита го Изабел.

Тя стисна юмруци. Кожата ѝ беше студена. Пое дълбоко дъх, опита да се успокои. Поне засега преследвачите им нямаха представа, че те са тук.

— Не мисля, че е някой от моите приятели в Туитър — поклати глава Грег.

— Имаш приятели? — иронизира го Лора.

— Той има добри приятели — намеси се Бао и сложи ръка на рамото му.

— Мислите ли, че търсят мен? — попита Изабел.

Всички я погледнаха.

Грег сви рамене.

— Предположението ти е толкова добро, колкото и моето. Единственото нещо, което съм правил наскоро, е да изучавам *ВХН* и глупавите им планове за сливане, а после да потърся онзи регистрационен номер за теб.

— Нека се обадим в полицията — настоя тя.

— Последния път, когато един от тази сграда извика ченгетата, беше мъртъв и студен, преди те да пристигнат — поясни Бао. Сложи ръка на гърдите си, сякаш прегръщаше нещо невидимо. — Предупредих те да внимаваш, Грег — продължи тя. След това се обърна към Лора и Изабел: — Китайската банка, която щеше да купи ВХН, похапва журналисти за закуска. И то цели. Познавах ги от Хонконг. Грег би трябвало да крие това, което прави. Да бъде много внимателен. Моите добри клиенти трябва да останат живи. — Бао заканително размаха пръст към него.

После завърза отново бялото си кимоно. То беше късичко, стигаше само над коляното ѝ. Даде им възможност да зърнат за миг бедрата ѝ. Бяха тънки и бледи. Изабел се беше вторачила в нея.

— Добре ли си? — попита я Бао.

— Съпругът ѝ е изчезнал — обясни Лора.

— Знам какво е това — кимна Бао. — Усещаш непрестанно липсата му... — Тя се усмихна бегло. После погледна към тънкия златен часовник на китката си, намръщи се и поклати глава. — Толкова съжالياвам — каза тя. — Ала няма време да слушате разни истории.

Пулсът на Изабел се ускори.

— Ние ще си тръгнем — каза Грег. Беше отворил айпада си и пишеше на екрана.

— Толкова съжالياвам, но след няколко минути ще почукат на вратата. Моите клиенти се нуждаят да се отпуснат дори когато вали сняг. — Бао се усмихна, но усмивката не стигна до очите ѝ.

Не приличаше на жена, която ще позволи да ѝ попречат да изкарва парите си. Нито за минутка.

— Защо не слезете по аварийните стълби? — предложи Бао.

— Оправиха ли осветлението? — попита Грег.

— Разбира се. Аз ги използвам понякога. Това е хубаво упражнение.

— Добре — съгласи се той, пишейки на айпада си.

Бао стоеше близо до вратата и се взираше в него.

Поведението ѝ говореше, че иска да напуснат. Изабел се приближи до вратата и погледна през шпионката. Нямахше нищо друго, освен тъмнина. Развалена ли беше?

— Не мога да видя нищо — каза тя.

От другата страна на вратата долетя ръмжене. Беше ниско, последвано от душене в единия край на прага, сякаш някакво куче се опитваше да влезе.

— Твоят клиент води ли куче? — попита Грег.

— Не — кимна Бао.

Тя им направи знак да се махнат от вратата. После посочи към прозореца.

— Има една стълба. Излезте оттам.

Изабел отвори широко прозореца. Метална стълба минаваше покрай него вдясно. Около нея имаше предпазна телена клетка, захваната с железни шипове, забити в стената.

— Много е високо...

Зад вратата се чу лай и блъскане.

После всичко утихна, сякаш някой се ослушваше.

— Когато слезете два етажа надолу, почукайте на прозореца — прошепна Бао. — Имам приятелка там...

Грег примигна. Каквото и да се канеше да каже, беше прекъснат от още по-яростно блъскане по вратата.

— Излизай първа, Лора — каза Изабел.

— Не мога — рече Лора. Лицето ѝ беше бледо като платно.

— Ще трябва — изсъска Бао.

Лора погледна към Грег, после към Изабел.

— Можеш да го направиш — придума я той. — Винаги беше първа, когато бяхме малки.

Тя се усмихна насила, посегна към парапета и се изтегли върху стълбата. Изабел и Грег я наблюдаваха как слезе през няколко стъпала.

После Грег излезе след нея.

— Ще дойдеш ли с нас? — попита Изабел.

— Няма да остана тук — отвърна Бао.

Изабел погледна над ръба на прозореца. Зави ѝ се свят, имаше чувството, че ще полети надолу. Стисна очи, за да се успокои, след това сграбчи ледения парапет. Каза една молитва и се прехвърли в клетката.

Да висиш от десетия етаж, дори в телена клетка, не беше приятно изживяване.

Усещаше ледения въздух да се промъква в ръкавите ѝ, да се плъзга навътре, да докосва кожата ѝ. Лъхна я странна миризма от

шахтата, сякаш долу имаше нещо развалено. Силно бръмчене изпълни въздуха.

Тя чу друг трясък, сякаш вратата на апартамента на Бао беше на път да поддаде. Застави се да слиза, като броеше всяко стъпало. Мисълта, че стълбата се откъсва от стената, изпълни съзнанието ѝ. Вече виждаше как се случва...

Стълбата се крепеше на разстояние от стената с метални шипове. Леко се поклащаше и създаваше усещането, че всеки момент ще полети във въздуха. Всеки път, когато Изабел погледнеше надолу, сграбчваше перилата толкова здраво, че се страхуваше да не се разпаднат.

Чу шум под нозете си, погледна надолу и видя главата на Грег. Забеляза, че почваше да оплешивява на темето. Беше се навел от един прозорец.

Сняг се стелеше по раменете ѝ, снежинките боцкаха лицето ѝ. Тя продължи да слиза, мислейки за Алек, който я чакаше...

Чувстваше празното пространство около себе си, изпита ужас, че ще полети надолу... Едно подхлъзване — и щеше да се размаже.

Тогава усети пръстите на Грег около глезените си. Продължи да слиза, сграбчи ръба на отворения прозорец и се мушна вътре.

В стаята имаше по-възрастна китайка. Този апартамент беше целият в червено. Жената беше облечена в дълго бяло кимоно. Тя се поклони на Изабел, въпреки необичайното нахлуване.

— Благодаря ви — каза Изабел.

Бао, която слизаше само на една крачка след нея, влезе вътре и затвори прозореца. После дръпна пред него червена завеса.

— Никой не може да разбере къде сме — отбеляза Бао. — Аз ще се кача по-късно в стаята си, когато дойде моят клиент номер едно. Той не се плаши от никого.

— Ние трябва да вървим — намеси се Лора.

Грег беше излязъл отвън в коридора и се оглеждаше.

По-възрастната китайка отново се поклони, щом Изабел мина покрай нея.

Когато тя затвори входната врата зад тях, Грег им помахаше нетърпеливо от една врата навътре по коридора. Изабел се напрегна, трескаво започна да се оглежда. Бяха ли успели да се спасят? И кой, по дяволите, ги преследваше кучето?

Спомените от преживяното в Истанбул и Йерусалим се върнаха. Дали всичко това беше свързано?

Имаше нужда да помисли, но преди всичко трябваше да се махнат от това място.

— Хайде, идвайте насам, мамка му! — изсъска Грег.

Те поеха бързо към вратата, пред която той ги чакаше. След това тръгнаха надолу по някакво стълбище от бетон. Единственото, което можеше да чуе сега, беше бръмченето на флуоресцентното осветление. Въздухът по стълбището беше леден, много по-студен, отколкото в коридора горе. Пред устите им се виеше пара. Тя докосна металния парапет, но отдръпна ръка от леденото желязо.

Подтичваха надолу, вземайки по няколко стъпала наведнъж. Изглежда, бяха оставили преследвачите си назад.

— Мразя стълбите — изпъшка Лора.

— Поръчах такси по телефона, докато те чакахме — извика Грег.
— То е на път по „Лексингтън“. След минута ще бъде долу. Така пише в приложението.

— Надявам се да дойде — отговори Лора.

Над тях проехтя трясък. Изабел инстинктивно размаха ръце, за да се предпази. Обхвана я безпокойство. Взе следващите стълби на два скока. Лора беше пред нея, тя също бързаше.

Грег тичаше пред тях.

Отгоре се чу вик:

— Дръж ги, момче!

Последва ужасен лай.

Озверелият пес тичаше надолу към тях...

Хенри Моулъм седеше пред дървена маса в спартански обзаведената заседателна зала на шестия етаж на сградата в Уайтхол. От тесния прозорец се виждаха съседните офиси и един участък от река Темза, а зад тях се открояваше горната част на осветеното Колело на хилядолетието. То цялото блестеше.

Финч приготвяше кафе в малката модерна кухня точно до заседателната зала. Бяха напуснали стаята за наблюдение в подземие то няколко минути преди това.

— Това е взривоопасно — каза Хенри, докато подреждаше папките, които беше прелистил.

— Знам — кимна Финч, като подаде главата си през вратата, а след това отново изчезна.

Хенри бе прекарал последните десет минути в скоростно четене на досиетата. Когато Финч постави чашата пред него, той беше готов с въпросите си.

— Защо китайците толкова настоятелно искат този софтуер за лицево разпознаване? — попита той.

— За автоматизиран контрол на населението, както и за премахване на генетични отклонения, които водят до разногласия. Това е най-доброто предположение на гениите в изследователската агенция.

Хенри замислено поклати глава.

— Става дума за проследяване на хора — продължи Финч.

— Веднъж да се сдобият с това, те ще бъдат в състояние да откриват роднини на високорискови индивиди в контролни точки като автобусни спирки и жп гари и да отнемат разрешителните им за пребиваване в града.

— Мислиш ли, че това е свързано със случващото се в Германия? — попита той. Погледна към папката, в която подробно се посочваха източниците на финансиране за националистическата партия, появила се сякаш от нищото. Тя доминираше в заглавията на вестниците по време на последните парламентарни избори в Германия.

— Да, парите им за първите шест месеца идват от този хедж фонд, с който е свързан лорд Бидонър. Това не е нещо, което би пратило някого зад решетките, но е обезпокоително.

— Нали знаеш, че все още не сме получили съгласието на ФБР за проследяването на Изабел Раян.

— Нещата ескалират, Хенри. — Тя вдигна папките. — По-добре да се върнем долу... — Финч му се усмихна, минавайки покрай него.

— Оценявам го — каза той.

Докато вървяха по коридора към асансьора, Хенри се приближи до нея. Ръцете им се докоснаха. Той можеше да усети топлината на тялото ѝ. Затвори очи. Не беше време да се отвлича с подобни мисли. Трябваше да се съсредоточи.

Много скоро се налагаше да вземат някои решения.

Конферентният разговор за *ВХН* беше показал, че им липсва достоверна информация за това, което ставаше там.

Ала повече го тревожеше фактът, че всички членове на семейство Раян вече бяха изчезнали...

Тичайки, Грег блъсна вратата на изхода. Тя се разтвори широко, удряйки външната стена.

Снегът беше спрял да вали.

Вратата бе облицована с месингова ламарина, която я покриваше изцяло отвътре и отвън. Някога трябва да е била луксозна, може би през шестдесетте години. Сега беше очукана и изподраскана.

Под краката им имаше сняг и киша. Обувките на Изабел все още не пропускаха влага, но не бяха подходящи за зимата. Пръстите на краката ѝ бяха изтръпнали от студа.

Едно жълто такси чакаше в края на алеята. Подхлъзвайки се, тя вървеше след Грег и Лора. И в този момент проумя какво означаваше „сърцето да ти слезе в петите“. Цялата трепереше.

Успокоиха се чак когато се настаниха в таксито. Почувстваха се в безопасност.

— Хайде да отидем до предградията, каня ви вкъщи — рече Лора, когато таксито потегли.

Тя се облегна назад, сякаш нищо не се беше случило.

— Дали Бао е добре? — зачуди се Грег, поглеждайки към Изабел.

— Личи ѝ, че умее да се справя в подобни ситуации — отвърна тя.

Изведнъж Грег настръхна.

— Кой, по дяволите, е този мъж?

— Не знам... — Изабел и Лора погледнаха през прозореца на таксито.

— Дявол да го вземе...

Един мъж беше излязъл на алеята, по която те току-що преминаха. Беше плешив и носеше дълго, закопчано догоре моряшко палто. Водеше на каишка голямо куче вълча порода. Изглеждаше като охранител. Той се втренчи в таксито, сякаш искаше да запомни лицата им.

— Предлагам да не се връщаме там за известно време — каза Лора. — Не искам да се срещам с този тип.

Изабел усещаше тежест в себе си. Тя нарастваше, докато таксито набираше скорост и можеше да види през задния прозорец, че мъжът просто стоеше там, а не ги преследваше. Всичко, което се беше случило в Истанбул и Йерусалим, се върна към нея. Тя беше отвлечена от мъж точно като този.

— Копеле! — извика Грег. Той размаха юмрук заканително. — Остави ни на мира...

Таксито намали, но Лора изкрещя на шофьора:

— Карай!

U2 пееха Уан по радиото. Изабел погледна през прозореца. Стори ѝ се, че халюцинира. Снегът, фаровете на колите, общото им тежко дишане — всичко допринасяше за усещането, че сякаш пътуват към ада. След това колата подскочи през една дупка и музиката стана по-силна. Минаха 42-ра улица. Тя определено не искаше да се връща в хотела си.

Може би ще се върне там по-късно...

Дишай спокойно. И иди във ВХН утре сутринта. Кажу им, че искаш да се срещнеш със съпруга си. Няма начин да отрекат, че той е тук, в Ню Йорк. Ти го видя, за бога.

Поолекна ѝ...

Поне знаеше какво ще става в банката през почивните дни. Хората щяха да отидат там в осем сутринта в неделя, ако е необходимо, беше казал Шон. И тъй като предстоеше прилагането на глава 11, утре определено щеше да стане точно така.

Тя се загледа през задния прозорец. Зад тях имаше таксите и камиони и един снегорин.

— Кой беше този шибан тип? — ядоса се Грег. — Познат ли ти е?

— Изабел не е виновна — намеси се Лора. После я попита: — Мислиш ли, че този беше от ВХН?

Изабел сви рамене.

— Не знам. Възможно е.

— Затънали са до шия в тъпи договори — обясни Грег. — Те са контрагенти по някои огромни стокови сделки. Ще се окаже, че накрая

някой ще остане с една адски грамадна торба с безполезна хартия, ако цените паднат.

— Няма да бъде толкова голяма катастрофа — каза Изабел.

— Какво? Няма начин, балансът им е продънен... Шоковата вълна от прекратяване на плащанията от *ВХН* ще обхване целия свят и ще смаже купища хора. Милиони, предполагам.

— Но те няма да прекратят плащанията.

— Пазарите не мислят така. Цената на акциите им е близо до нулата. Всичките им вложители скоро ще започнат да се редят на опашка, за да си изтеглят парите. Може би от тази вечер. — Той обърна главата си, гледайки някакъв човек пред банкомат. — В един момент те ще се нуждаят от чудото с хляба и рибата, за да преживеят това, което предстои — изсумтя той. — Надявам се да не го получат.

— Федералният резерв ще се намеси — каза Лора. — Ще им налят стотици милиарди.

— Има една група сенатори, които вече са против всякакви големи спасителни планове — отвърна Грег. — Това наистина ще ги изплаши. Този път могат просто да застанат против Уолстрийт.

Той затвори очи, наведе глава.

Насочваха се нагоре по Трето авеню. Вече бяха стигнали 59-а улица. Наоколо навсякъде имаше кули от стъкло и бетон.

Телефонът на Изабел иззвъня.

Имаше съобщение. Малко въгленче на надежда светна в нея. Можеше ли да е Шон? Студената ѝ ръка извади телефона.

Наистина беше той!

Беше изпратил съобщение!

Макар и кратко.

Той искаше да я види.

Тя веднага се опита да му се обади. Затаи дъх, докато чакаше да се свърже. Всеки момент щеше да говори с него.

Чу се женски глас:

— Номерът, на който се обаждате, не е достъпен в момента. Моля, опитайте отново...

По дяволите!

Но защо ѝ пращаше съобщение?

Някой вероятно я бе видял. Затова ли лимузината се беше върнала в града? Дали имаше някакво просто обяснение защо не ѝ се

беше обадил? А дали изобщо беше той? Тя се замисли разтревожена...

И така, какво трябваше да прави с Грег и Лора? Спомни си, че Шон ѝ заръча да пази тайна. Да не ангажира твърде много хора. Той беше дискретен, никога не се паникьосваше. Отново си спомни усмивката му, начина, по който озаряваше лицето му...

Усети познатия копнеж, силно желание да го види.

— Спри! — извика тя на шофьора.

— Господи! — писна Лора, когато таксито поднесе.

— Трябва да вървя — каза Изабел.

— Какво те прихвана? — учуди се Лора.

— Трябва да свърша нещо.

Тя не можеше да ги вземе със себе си. Шон щеше да я наругае. А и те не заслужаваха да се забъркат в още някоя каша. Тя и Шон просто привличаха неприятностите.

— Съжалявам за всичко, което ти причиних... — Тя се пресегна и стисна ръката на Грег.

— Ще се справиш ли? — попита загрижено той.

— Да. Ще се обадя на Лора утре. Обещавам. Ако жилището ти е претърсвано и полицията има нужда от мен, за да дам показания, ще дойда. Няма да изчезна. Просто трябва да свърша нещо.

— Бъди внимателна — повтори той. — Всичко това е прекалено шибано...

— Значи, наистина тръгваш? — недоумяваше Лора.

— Ще ти се обадя, обещавам. Съжалявам наистина... — Тя стисна ръката на Лора.

Грег я гледаше с широко отворени очи.

— Този есемес от съпруга ти ли беше?

Изабел го погледна с празни очи, сякаш не беше разбрала въпроса му. Не можеше да му обясни какво ще направи. Вече беше казала твърде много. Чувстваше се замаяна от ненадейното съобщение от Шон. Искаше да слезе от таксито.

— Ще се оправя — каза тя. — Има много таксита навън.

И наистина, върволица от таксита със запалени фарове се приближаваха по Трето авеню зад тях.

Шофьорът се обърна към нея. Вероятно се чудеше кой ще плати.

— Да оставя ли някакви пари? — попита тя.

— Не, тръгвай — каза Лора.

Докато отваряше вратата, Изабел повтори:

— Ще ти се обадя.

Таксито потегли.

Тя застана с вдигната ръка. До нея спря едно друго такси, а тя влезе и даде указания на шофьора.

Затвори очи и стисна ръба на седалката. Чакаше ли я Шон? Или беше някакъв капан?

Тя потръпна. Надяваше се да е настъпил краят на цялото това глупаво преследване.

— Мога да ви докарам само дотук — каза шофьорът.

Той се обърна към нея. Имаше тънък белег надолу от едната страна на лицето си. Бяха стигнали кръстовището на 45-а улица и „Лексингтън“.

Навън беше станало още по-студено. Кишата край платното на пътя се заледяваше, ледът захруска под подметките ѝ, когато слезе.

Движението по „Лексингтън“ беше доста оживено, но 45-а улица беше отцепена с полицейски бариери на сини и бели райета през платното. Отклоняваха колите.

Три полицейски камиона стояха в редица от едната страна на улицата, офицери в зимни палта говореха помежду си, по-нататък имаше линейка. В средата на 45-а улица, пред входа на банката, се събираше тълпа, сякаш в очакване да се случи нещо или някой да се появи.

Повечето хора бяха увити в шалове, зъзнеха на студа. Личеше си, че са от средната класа.

Сигурно няколкостотин души се навъртаха наоколо, потропваха с крака, за да се постопят, и говореха помежду си. Някои отпиваха от плоски бутилчици. Други носеха транспаранти с надписи „Спасете нашите работни места“.

Пред входа на банката стояха трима полицаи и също толкова охранители в черни пухкави якета с бели значки по ръкавите. Изглеждаше, че не пускаха вътре никого. Сърцето ѝ се присви. Не беше очаквала това...

От другата страна на улицата, срещу входа на банката, бяха наредени телевизионните камери на новинарските екипи, които приличаха на свирепи лешояди.

Очевидно потъването на *ВХН* се беше превърнало в основно събитие в новините. Как, по дяволите, щеше да влезе в банката?

Тя извади телефона си, застана до една улична лампа и отново опита да набере номера на Шон. Нищо не се получи. Нямахте връзка с този номер. Дали някой не ѝ играеше долни номера?

Вече нищо не разбираше...

Алек отново удари по вратата. Никой не дойде. Стаята беше студена. Той беше гладен. Мразеше хората, които го бяха довели тук. Те бяха излъгали: неговият татко не го чакаше. А той беше уморен. И му беше толкова студено.

Момчето се запъти към леглото. Върху него имаше одеяло. Той го придърпа над себе си и се сви на кълбо. Трепереше и сълзите се стичаха по бузите му.

Искаше да се прибере вкъщи.

Толкова много желаше да си иде вкъщи. Имаше нужда от вода. И беше гладен.

Той чу отварянето на вратата. Обърна се да погледне.

Някой влезе вътре.

Татко ли беше?

Не, не беше той.

Алек затвори очи и изпищя...

Мъжът до Изабел изглеждаше като банков служител от Пето авеню. Носеше черно палто от „Кромби“^[1], което стигаше малко под коленете му.

Той се усмихваше мрачно. Когато заговори, акцентът му беше френски, с американски носов изговор.

— Ще настинете в това тънко яке. — Усмивката му беше заменена от притеснено изражение.

— Няма да се мотая дълго тук. Кой са всички тези хора?

Той я погледна за миг, сякаш се чудеше защо пита.

— Аз работя за *ВХН*. Повечето от тези хора — също. А вие?

Изабел поклати глава.

Той се наведе към нея и прошепна:

— Клиентка ли сте?

Тя кимна.

— Зад ъгъла има банкомат на *ВХН*. Някои от нас изтеглят парите си. Чух, че картите на *ВХН* ще бъдат отхвърляни от банкоматите от утре. — Той избърса челото си. — Но това е само слух. Сигурен съм, че няма да се случи...

— Някой ще погълне *ВХН*?

— Може би. Но все пак нищо не се знае... Тези на върха тук били много мръсни типове...

Една вена пулсираше на челото му.

— Те са спекулирали с бъдещето на всички ни. — Той се наведе по-близо. — И са загубили. — Очите му светеха с тревожна напрегнатост. Издаде звук на отчаяние.

— Всичко това е голяма лудост за мен — каза Изабел.

Трудно ѝ беше да възприеме това, което той казваше. Смуцаващ спомен от сън за червени очи в мрака се върна към нея...

— Ще ви кажа какво е лудост, млада госпожице. Работя тук от двадесет и три години и всичките ми спестявания са във *ВХН*, а

пенсионният ми фонд е вложен в акции на *ВХН*. Ако са профукали всичко, какво ще правя? — Той потърка с ръка челото си.

— Те ще бъдат спасени — успокои го Изабел.

Той поклати глава. Вдигна очи към сградата, извисяваща се като замък над тях. Светлините грееха по различните етажи.

— Знаете ли, че някои шефове са там. Пазят задниците си...

Как ли би реагирал, ако тя му признаеше, че собственият ѝ мъж може да е там, че току-що ѝ беше изпратил съобщение?

— Съжалявам. Трябва да вървя — рече Изабел.

Тя се промъкваше през тълпата. Охраната пред входа отпращаше хората с поклащане на глава. Надеждите ѝ бяха слаби, докато си проправяше с лакти път напред.

Един охранител — висок, мускулест и заплашителен, се втренчи в нея. Той изглеждаше като човек, който ще те застреля, ако направиш някакво рязко движение.

— Съпругът ми е вътре. Мога ли да вляза? — умолително го погледна тя.

Очите му бяха безизразни. Той задържа погледа си в нея за един дълъг момент.

— Тази сграда е затворена. — Акцентът му беше твърд, като че ли хрупаше кутии от бира за закуска.

— Трябва да вляза. Съпругът ми поръча да дойда. Той е там вътре. — В гласа ѝ потрепваше отчаяние и чувство на безизходност.

— Няма начин, госпожо. — Той гледаше над главата ѝ, сякаш беше приключил с нея.

Какво щеше да прави?

Тя се обърна и се насочи обратно към кръстовището с „Лексингтън“.

Отново прочете съобщението, което Шон ѝ беше изпратил.

ВЪРНИ СЕ В БАНКАТА. КАКВО ПРАВИШ В НЮ ЙОРК?

Не беше много, за да заложи надеждите си на това. Но беше достатъчно. Знаеше ли той, че всички тези хора са навън?

КАК МОГА ДА ВЛЯЗА? ОТВЪН ИМА ТЪЛПА, написа тя на неговия номер. Докато изпращаше съобщението, един млад човек до нея се провикна ядосано:

— Някой знае ли какво става?

— Ние сме измамени — отговори му на висок глас друг мъж.

Тя продължи нататък. Какво трябваше да направи, ако Шон не ѝ отговори? Щеше ли да излезе да я търси? Трябваше ли да чака?

Изабел чу сирена. После мигащи сини светлини се появиха навсякъде наоколо.

Телефонът ѝ избръмча.

Благодаря на бога... Той беше отговорил.

ЕЛА НА ВХОДА ЗА ПАРКИНГА НА „ЛЕКСИНГТЪН“.

Цялата се изпълни с надежда, сякаш беше стоплена от съобщението му. Щеше да може да остави целия този хаос назад. Ако беше той, разбира се. Имаше вероятност някой друг да използва телефона или номера му. Трябваше да бъде внимателна...

Изабел си проправи път през една група, насочвайки се към „Лексингтън“. Тълпата пред входа на банката скоро щеше да се увеличи, както изглеждаше. Тя достигна входа на паркинга, когато полицейски патрул бавно премина край нея. Униформените от колата сезираха навън, оглеждайки наляво и надясно, сякаш търсеха наскоро избягали престъпници.

Тя отмести поглед.

После видя познатия ѝ скитник от последния път, когато беше тук, да пресича „Лексингтън“, идвайки към нея.

Сърцето ѝ подскочи. Пое дъх. Тя беше по-близо до входа на паркинга, а той все още беше на стотина метра по-далеч, може би щеше да го избегне.

Помоли се вратата да се отвори.

Преди скитникът да дойде...

[1] Английска фирма за луксозни палта. — Б.пр. ↑

В черния „GMC Юкон 4×4“ със затъмнени прозорци и чисто нови номера, паркиран с работещ двигател близо до ъгъла на „Лексингтън“ и 44-та улица, имаше трима пасажери. Господин Ли — човекът, който беше проговорил с напевен акцент, смесица от хонконгски и шанхайски диалекти, потупа по рамото мъжа на предната седалка — по-млад китаец. Той повтори на английски език това, което беше казал.

— Тя близо ли е? — Явно беше развълнуван.

По-младият мъж се загледа в екрана на малкия сребърен таблет РС на коленете си. Мигащата червена точка в центъра на екрана все още се виждаше на картата на няколкостотин метра от тях, но беше спряла.

— Тя е на тротоара, там, по-горе. — По-младият мъж се обърна и посочи отсрещната страна на улицата след снегорина.

— Придвижи се напред — заповяда по-възрастният.

Шофьорът направи каквото му беше казано. Всички пътници — водачът, младият мъж до него и по-възрастният, погледнаха през затъмненото стъкло на предния прозорец. Сега можеха да видят гърба на скитника, когото наблюдаваха по-рано. Той беше близо до входа за паркинга на ВХН на „Лексингтън авеню“.

— След като тя влезе вътре, иди и го хвани — каза по-възрастният. — Искам да говоря с него. Кажи му, че ще му платя богато, както и на приятелите му, които може да събере...

Младият китаец, американски гражданин, попипа оръжието си. Той имаше черен пистолет „Норинко NP24“ в кобура под мишницата си. Провери дали сакото му беше достатъчно широко, за да достигне бързо пистолета.

NP24 беше любимият му. Произвеждан в големи количества в продължение на много години в китайските държавни оръжейни фабрики, той беше предпочитано оръжие за много чуждестранни подразделения на Китайската народоосвободителна армия, елитни

китайски полицейски звена и висши членове на китайските банди в Ню Йорк Сити.

По-младият мъж хвана пистолета с дясната си ръка и дръпна дръжката на вратата с лявата. Знаеше, че по-възрастният на задната седалка на юкона не би излязъл, нито пък шофьорът.

Знаеше, че може и без него.

Те щяха да отпътуват, ако имаше някакъв проблем.

Но той знаеше задълженията си...

Металните врати на паркинга завибрираха. Някой беше чул молитвите ѝ.

Със силно дрънчене червените стоманени платна се вдигнаха. Зад тях беше застанал някой. Тя можеше да види обувките му. Бяха черни, лъснати до блясък. За миг си помисли, че може да е Шон.

После вратите се вдигнаха още малко и тя видя, че беше просто един от охранителите. Той носеше черно пухено яке. Когато тя пристъпи към него, мъжът наведе главата си под бавно вдигащите се врати и я погледна.

— Име? — попита той.

Погледът му пробяга наоколо подозрително, сякаш мислеше, че тя може би има съучастници, криещи се наблизо, готови да се нахвърлят върху него.

— Изабел Раян.

— Заповядайте, госпожо Раян.

Идеше ѝ да го прегърне.

— Ей, ти! — Той вдигна ръка в черна кожена ръкавица към скитника, който продължаваше да върви към тях и вече беше на около десет метра. — Беше ти казано да не се мотаеш наоколо.

Охранителят опипа колана си, сякаш щеше да извади пистолет. Сетне погледна към Изабел.

— Добре ли сте?

Металните врати се отвориха докрай с щракане над главите им и той се изправи в целия си ръст. Зад него струеше топла жълта светлина.

Охранителят изглеждаше неловко на ръба на своята територия, като че ли не му се искаше да напусне сградата. Когато отново я погледна, той ѝ се усмихна, но тя не почувства никаква топлина да идва от него и усмивката му изчезна така бързо, както се беше появила.

— Тук ли е съпругът ми? — Изабел погледна зад него.

— Последвайте ме. Трябва да ви придружа до асансьора. Това е всичко.

Докато вратите загърмяха надолу зад тях, те тръгнаха по къса рампа. Тя ги отведе от зимния град горе в един сутерен извън сезоните, ограден шахматно с квадратни червени тухлени колони. В сутерена беше студено, но не мразовито, което беше изненадващо, като се има предвид височината на тавана. По тухлените стени имаше кръгли орнаменти — по-тъмночервени върху по-светлочервени.

Миришеше на бензин. От едната страна бяха паркирани четири черни лимузини „Линкълн“ — последен модел, като онази, в която по-рано беше Шон.

В средата на мазето имаше голяма кръгла стоманена плоча, монтирана в боядисания бетонен под. Може би беше въртящ се кръг или кръгъл асансьор, позволяващ превозните средства да бъдат сваляни до по-ниски нива за паркиране.

Целият район изглеждаше така, сякаш тук кипеше усилена дейност през седмицата. Тук ли подготвяха бронираните автомобили на ВХН, след като ги натоварваха с каси с пари в брой от някой подземен трезор?

Докато охранителят следваше яркожълта пътека, боядисана върху пода, надеждите ѝ намаляха.

Какво, по дяволите, ставаше? Къде беше Шон?

Вратите на асансьора бяха богато украсени като тези на горните етажи, декорирани с месингови лайстни. Тя се надяваше някоя от тях да се отвори, докато се приближаваха, и Шон да се появи.

Но него го нямаше...

Асансьорът със златистата врата, който, изглежда, беше за ръководството, се намираше в центъра на групата асансьори, както беше и горе в сградата. Охранителят натисна копчето до асансьора вляво, най-близкия до тях.

— Къде отиваме? — попита тя. — Къде е съпругът ми?

— Имам инструкции да ви отведа долу, госпожо — хладно каза той. След това продължи да се вира право напред.

Вратата се отвори със звън.

— Насам — рече охранителят.

Изабел за момент се поколеба, но влезе. Той я последва. Нещо тук не беше наред. Отвътре асансьорът беше облицован в лъскав

махагон.

Тя усещаше присъствието на гиганта. За миг си пожела да беше продължила с часовете по карате след напускането на Форин Офис. Беше търкаляла мнозина побойници, но сега не се чувстваше във форма.

— Видяхте ли снега навън? — попита тя.

Той не отговори. Да бъде дружелюбен очевидно беше излишно усилие за този тип.

— Какво има долу? — Тя се беше почувствала толкова въодушевена да види Шон, че не бе помислила къде отиваха.

Той не отговори.

Асансьорът подскочи, разтресе се и пое надолу. Беше чела за сутеренните нива в сградата на ВХН последния път, когато бяха тук с Шон. Обръщаха им специално внимание в една от техните брошури.

За изграждането на седемте подземни етажа на сградата са били изкопани един милион кубически метра земя. Очевидно това е бил най-дълбокият сутерен в Ню Йорк, когато е бил построен в края на двадесетте години на двадесети век, макар че този факт до голяма степен бил неизвестен, пишеше в брошурата.

Дори Банката на Федералния резерв в Ню Йорк, построена в близост до Уолстрийт, по-надолу на остров Манхатън, шест години преди това в стила на великолепно италианско палацо, която дотогава притежавала най-дълбоките трезори, имаше само пет сутеренни нива.

Тя вдигна поглед към индикатора на етажите над вратата. Имаше седем нива, маркирани с В. Те слизаха към тях.

Защо се спускаха толкова дълбоко?

Когато приближиха дъното, асансьорът забави движението си, после отново се разтресе. Изглеждаше стар, от друго поколение. Вратите се отвориха с шумен звън. Отпред ги чакаше друг охранител.

Този тип беше още по-едър от неприказливия ѝ приятел. Той приличаше на казахски борец. Лицето му беше само от остри ъгли и стиснати устни. Той също имаше непривлекателен, безразличен израз, за който вероятно трябваше парен чук, за да се отпусне. Огледа я от главата до петите, след което проговори.

— Оттук — каза той.

Тя го последва по коридор, облицован с тъмночервени тухли. Той беше достатъчно широк шест души да вървят един до друг и имаше

блестящи стоманени врати на равни разстояния. Декорацията тук не беше толкова изискана, както горе, и таванът беше по-нисък, но можеше да се види, че цялото място е било проектирано от един екип.

— Изчакайте вътре — каза охранителят. Той отвори една врата в края на коридора и ѝ направи знак. Тя влезе.

Можеше да усети тежестта на етажите над тях. Може би заради червения таван в дългата стая или заради стоманените греди, простиращи се от едната до другата страна на всеки няколко метра над главата ѝ. Каквото и да беше, не ѝ харесваше. Ни най-малко.

— Добре, но къде е съпругът ми? — повиши глас тя.

Не искаше да бъде прекалено агресивна, но нямаше да приеме да чака неясно колко време тук, в този зловещ сутерен, без никаква представа какво ставаше.

— Изчакайте тук — нареди охранителят.

После затвори вратата. Тя чу как я заключи. Какво, по дяволите, се случваше?

Не можеха да я оставят тук!

Тя веднага удари по вратата, дръпна дръжката.

— Отворете! Хайде! Какво правите? — извика тя.

Отново заблъска по нея.

Нямаше отговор.

Изабел продължи да тропа.

След около две минути, докато гневът ѝ нарастваше, тя чу стържещ шум. Отстъпи назад. Вратата се отвори.

— Много съжалявам, госпожо Раян. Охранителят не би трябвало да ви заключва. Опасявам се, че някои от тях приемат своите задължения твърде сериозно. — Мъжът, който се беше появил на прага, ѝ протегна ръка.

Тя не я пое.

— Не можете да постъпвате така. — Изабел насочи пръст към него. — Не можете да ме заключвате. Това е отвличане. Къде е съпругът ми?

— Както казах, съжалявам, госпожо Раян. Това беше грешка.

Той изглеждаше като реликва от миналия век. Имаше пригладена назад сребристорива коса и беше облечен в тесен черен костюм, колосана бяла риза и тънка червена вратовръзка. Вмъкна се покрай нея

в стаята. Изглеждаше като човек, който не беше променил стила си от дните, когато секретарките са седели на коленете на шефовете си.

— Заповядайте, господа — каза той, обръщайки се назад.

Двама мъже влязоха след него. Приличаха на елитни цивилни полицаи.

Тя последва сивокосия мъж в центъра на стаята.

— Къде е съпругът ми? — попита високо Изабел.

— Затова сме тук, госпожо Раян. — Той посочи към голям LCD екран на тясна маса в далечния край на стаята. Пред него имаше четири реда сини пластмасови столове. Изглеждаше като че ли стаята обикновено се използва за учебни цели.

— Седнете, госпожо Раян. — Очевидно той беше свикнал да нарежда на хората какво да правят.

Тя застана пред него, насочи показалеца си към гърдите му и го притисна силно в бялата му риза.

— Кажете ми къде е съпругът ми. Незабавно!

Той просто отстъпи назад и посочи към столовете.

— Моля, госпожо Раян. Ще обясня всичко. — Другите мъже седнаха. Двамата се държаха сковано, сякаш предполагаха, че са наблюдавани. Тя усети хлад и се огледа. На най-близката стена високо до тавана имаше две опушени стъклени витрини. Беше възможно вътре да се намират охранителни камери.

— Седнете, госпожо Раян. — Сивокосият звучеше много уверено.

Изабел се настани на стола, въпреки че не искаше. Усещаше спазъм в стомаха си. За какво, по дяволите, беше всичко това?

— Извинявам се, че ви доведохме тук при тези обстоятелства. Но мисля, че когато видите това, което ще ви покажа, ще се съгласите, че имаме стопроцентно оправдание... — Сивокосият бръкна в сакото си и извади лъскаво USB устройство за съхранение.

Размаха го във въздуха, сякаш беше трофей, след което се приближи към LCD екрана. Включи устройството отстрани в телевизора, след това натисна едно копче на върха.

Той оживя, проблесна за кратко. На екрана се появи менюто. После екранът проблесна отново.

Отнякъде зад камерата се чуваше глас. Тя беше обърната към стена от червени тухли, точно като тези около нея.

— Това е интервю за прекратяване на договор и се провежда в събота, 11 декември, в централата на *ВХН* на „Лексингтън авеню“, Ню Йорк. — Гласът замълча. Акцентът му беше твърд като стомана, средноатлантически.

Капчици пот избиха по челото ѝ.

— Този запис е заверен по време и дата — продължи той. — Моето име е Пол Вон. Аз съм изпълнителен директор на *ВХН* за Великобритания. Това интервю е за прекратяване на договора с господин Шон Раян.

Кожата ѝ настръхна. Защо ѝ показваха това? Появи се една ръка, която премести камерата. Някой я завъртя. Мярнаха се червени тухлени стени. Стаята беше като тази, но по-малка.

Появи се лицето на Шон.

Усети как кръвта се отдръпна от лицето ѝ. За пръв път от дни го виждаше като хората. Кожата му беше бледа, очите му — изцъклени. Не изглеждаше добре. Тя се наведе напред.

Искаше да му изкрещи, но не го направи.

Той седеше от другата страна на масата. Вдигна очи към камерата. Изабел прошепна името му... Двамата мъже, седнали пред нея, се обърнаха и я погледнаха с нахално любопитство.

Тогава Шон заговори и те погледнаха встрани.

Искаше ѝ се да не вижда това. Но не можеше да спре да го гледа. Ръцете ѝ бяха студени. Кожата сякаш ѝ отесня...

— Моля, посочете името си, връзката ви с *ВХН* и конкретните обстоятелства на това интервю, господин Раян.

Ако това беше записано по-рано, тя вероятно е била отвън, на няколкостотин метра разстояние, докато всичко се е случвало. Нищо чудно, че изглеждаше странен и загрижен, когато го беше видяла.

Тя пое дъх и се загледа.

— Името ми е Шон Раян. Аз ръководя един софтуерен проект в лондонския офис на *ВХН*. Работа за *ВХН* по договор. — Той се изкашля.

Тя обви ръце плътно около себе си. Изглеждаше, сякаш той не искаше да говори повече.

— Моля, посочете обстоятелствата на това интервю, господин Раян.

Шон се взря нагоре. Погледът му се движеше, сякаш гледаше към различни хора, застанали зад камерата. Очите му бяха празни.

Тя затаи дъх. Лицето ѝ гореше.

— Добре — рече той. — Ще го кажа. — Погледна към камерата и заговори бавно: — Убих една танцьорка, която срещнах в един клуб в Лондон онази вечер. — Гласът му звучеше предизвикателно.

Изабел примигна. Напрежението в нея нарастваше.

Отне ѝ дълги секунди, за да осъзнае думите. Когато смисълът ѝ стана ясен, нозете ѝ се подкосиха. Въздухът стана тежък, труден за дишане. Нещо сякаш я прободеше... Тя сложи длан на челото си. Имаше усещането, че главата ѝ ще се пръсне. Това не можеше да се случва.

Това беше кошмар. Или лъжа...

Единственият звук в паник стаята беше плачът на Алек. Зина стоеше над него.

— Скоро всичко това ще свърши, малко момче — каза тя. — И ти ще бъдеш свободен като птица.

Зина се изправи и отиде до дългата дървена маса отдясно на леглото.

Там държеше белезниците. Нито един чифт не беше достатъчно малък, за да върже момчето, но с черните копринени шнурове можеше.

Тя се обърна, когато чу шум.

Лорд Бидонър се бе присъединил към тях.

— Всичко ли е готово? — поинтересува се той. Завъртя ключа и светлините в стаята станаха по-слаби.

Момчето скимтеше. То се беше свило под одеялото в центъра на леглото. Беше затворило очите си. Погледна за секунда. Когато видя това, което държеше Зина, ги стисна отново. Хленченето му стана по-силно. Вече беше примесено с ридания.

— Аз съм готова — каза тя.

— *Quarto quattuor invocare Unum* — произнесе лорд Бидонър. Той говореше тихо, след това наведе глава.

Зина стоеше от другата страна на леглото. Тя посегна към Алек и дръпна одеялото от него.

Той трепереше...

Гласът на Шон отекна в стаята.

— Аз... — Очите му бяха широко отворени.

Това не беше мъжът, когото Изабел познаваше толкова добре. Той не приличаше на себе си...

Тя се изправи рязко и събори стола отпред.

— Къде е той? Аз не вярвам на тези глупости! — Махна с ръка към екрана. — Вие не може да показвате това на хората. Нямате право... Какво става, по дяволите? Кои сте вие? — Тя се втрени в двамата мъже пред нея. Цялото ѝ тяло трепереше, в очите ѝ искреше гняв.

Сивокосият не каза нито дума. Той натисна един бутон на дистанционното управление. Лицето на Шон спря да се движи. Устата му беше широко отворена. В стаята настана взривоопасна тишина.

По-слабият от двамата, седнали пред нея, каза:

— Моето име е Гас Райли, госпожо Раян. Аз съм помощник на окръжния прокурор в отдела за финансови престъпления в Службата на окръжния прокурор на Ню Йорк. — Той се размърда леко на стола си. — Тук съм, за да разследвам обстоятелствата по проваленото сливане между *ВХН* и друга банка — продължи той. — Бяхме сезирани от Комисията по ценни книжа във връзка с подозрителна дейност в лондонския офис на *ВХН*. Вашият съпруг е едно от лицата, които разследваме. Имам пълното право да видя този материал в изпълнение на призовка, издадена днес следобед от съдия Бърнърд М. Стантън от Федералния районен съд. — Мъжът бръкна в сакото си, извади някакви документи и ги вдигна във въздуха.

Изабел почувства, че се вцепенява, но побърза да се овладее.

— Знаете ли къде е съпругът ми? — повтори тя настоятелно.

Райли се обърна към екрана. Изабел трескаво премисляше различни възможности. Имаше ли вероятност Шон да е виновен? Не, това беше абсурдно... Тогава какво ставаше, по дяволите? Как можеше да се излезе от този капан? С всяка секунда ставаше все по-трудно...

Другият мъж се обърна към нея. Той имаше дълъг нос и къса черна коса.

— Казвам се Дик Оуен, госпожо Раян. Аз съм помощник-директор в отдела за вторични пазари в нюйоркския офис на Комисията по ценни книжа и фондовите борси. Разследваме ВХН в продължение на осемнадесет месеца. По-рано днес поискахме от прокуратурата да се включат в този случай. — Той имаше високомерен вид.

Умът ѝ бавно преработваше тази информация, сякаш мозъкът ѝ беше замръзнал...

— Днес следобед получих федерална заповед за влизане в тази сграда и изземване на всички доказателства, свързани с извършването на всякакви престъпни деяния, противоречащи на регламентите на Комисията по ценни книжа и борси.

Той цитираше нещо.

— Мисля, че ще бъде най-добре, ако прегледаме изцяло записа, преди да обсъждаме каквото и да било друго — каза сивокосият.

Изабел не искаше той да пуска отново записа.

Вече беше чула твърде много.

— Освен ако не искате да присъствате, ако всичко това е много трудно за вас...

— Ще остана — решително каза тя. Гласът ѝ звучеше твърдо. — Но искам да знам къде е съпругът ми.

— И ние нямаме представа къде е той, госпожо Раян, честна дума... — На лицето му беше изписана загриженост, което не ѝ харесваше. — Мисля, че трябва да видите този запис. За ваше добро е... За вашата безопасност най-вече. Това е, което ме безпокои.

Тя стисна ръба на стола пред себе си. Да не би той да намеква, че Шон може да бъде заплаха и за нея?

Вероятно един от тези мъже беше изпратил съобщението, а не Шон. В есемеса не се споменаваха името му.

Всичко това беше пълна лудост.

Отново усети, че трепери, и се вкопчи в облегалката на стола пред нея. Тялото ѝ се напрегна като струна. Светът, в който беше живяла спокойно със семейството си допреди две денонощия, изчезваше.

— Ще го гледам, но не очаквайте от мен да повярвам и на една дума.

— Разбирам вашата реакция... Вие сте в правото си да отричате това, което виждате — каза сивокосият. — Това е съвсем естествено. Само ви моля да бъдете непредубедена за всичко, което виждате. — После той се обърна и натисна дистанционното.

Записът продължи.

— Аз... — започна Шон. Той погледна измъчено. — Съжалявам — каза той. — Загубих контрол. Не можех да се спра...

Сълзи избиха в очите ѝ, щом долови истинска тъга в гласа му. Отпусна пръстите си, сграбчили облегалката на стола. Дишането ѝ се учести...

На екрана Шон погледна надолу, сякаш не знаеше какво друго да каже. Това беше съвсем несвойствено за него.

— Запознати ли сте с клауза 47-а от нашия договор с института, за който работите, господин Раян? Той позволява на *ВХН* да прекрати незабавно договора без право на обезщетение, ако някой от персонала по договора извърши сериозно криминално престъпление? — Гласът от записа бучеше монотонно.

Шон кимна.

Какво щеше да каже тя на Алек?

Той очакваше баща си да се прибере вкъщи и прегръщайки го, да го подхвърли във въздуха.

Екранът угасна.

Гас Райли се обърна към нея, подаде ѝ тънка, кремава на цвят визитка. Тя я взе с трепереща ръка. Върху визитката в бледосиньо беше отпечатана емблемата на Службата на окръжния прокурор на Ню Йорк — орел и кръг.

— Съжалявам, това сигурно е шок за вас, госпожо Раян, но нашето разследване на *ВХН* продължава. Ако знаете нещо за някакви нередности във връзка с *ВХН* както тук, така и в Лондон, сте задължена по закон да ни уведомите. Казвам го сериозно.

Изабел пхна визитката в задния джоб на дънките си.

— Не вярвайте на това, което току-що видяхте, господин Райли — каза тя високо. — Аз със сигурност няма да повярвам, докато лично не го чуя да признава всичко това. Всеки може да фалшифицира видеозапис в наши дни.

Сивокосият бавно поклати глава, сякаш я съжаляваше.

Това ѝ беше достатъчно. Тя се изправи, отмести със замах един стол от пътя си и тръгна бързо към изхода. Искаше да се махне от това място. Не можеше да остане в тази ужасна стая и секунда повече.

Да вървят по дяволите всички.

Когато наближи вратата, тя чу бързи стъпки зад себе си, сивокосият заговори:

— Моля ви, госпожо Раян, господин Вон би искал да ви види. — Акцентирането върху името показваше ясно, че знаменитият Вон не очаква да му бъде отказано.

Тя спря. Не беше нужно много, за да си представи измислиците, с които егоистичният главен изпълнителен директор на *ВХН* за Великобритания щеше да я засипе.

Тя не искаше да ги чуе.

И тогава си спомни нещо. Миналата Коледа Шон беше поел вината, след като тя беше одраскала с колата си лъскавия нов лексус на съседите им. Тя обръщаше на заден ход късно на Бъдни вечер и не бе преценила разстоянието пред дома им в тъмното. Шон беше отишъл при тях рано сутринта на Коледа, за да им каже, че той го е направил.

Беше постъпил така, защото тя се беше спречкала с техните прекрасни шотландски съседи преди месеци. Шон ѝ обясни, че се опитва да я защити.

Възможно ли е той да прави същото нещо и сега? Но защо и за кого?

Изабел изведнъж промени решението си. Трябваше да се срещне с Вон.

Сивокосият продължаваше да ѝ говори, но тя бе пропуснала какво беше казал. Лицето му бе напрегнато, като че ли щеше да се пръсне.

— Той ни чака — повтори за кой ли път мъжът.

— Добре, тръгваме — съгласи се Изабел.

Когато стигнаха до края на коридора, почти до асансьора, сивокосият почука на лъскава стоманена врата, боядисана в зелено. Беше навел главата си малко настрани — като ловно куче, очакващо да му подсвирнат.

Стоеше там като че ли беше отново в училище и измисляше извинения пред кабинета на директора.

Тя помъчи да успокои гнева си. Някой се опитваше да я накара да повярва, че Шон е виновен за нещо отвратително, да накара много хора да повярват. Но тя нямаше да позволи...

— Защо просто не влезем? — попита Изабел.

Сивокосият я изгледа недоумяващо.

— Трябва да изчакаме — прошепна той.

— Можеше просто да ми преразкажете думите на Шон. Не трябваше да ми показвате това видео.

Той почука на вратата отново, но като не получи отговор, се обърна към нея.

— Госпожо Раян, *ВХН* просто се грижи за вашите интереси. Вие сте съпругата на човек, който може да се окаже заплаха за другите. Ние приемаме сериозно задължението си да се погрижим за безопасността ви. Разбираме, че повечето хора инстинктивно отричат обвиненията срещу близките им. Ето защо беше важно за вас да видите със собствените си очи какво призна вашият съпруг, а не ние да ви препредаваме думите му или да ги интерпретираме...

— Да, *ВХН* наистина е грижовна — изпъшка тя и притвори очи. Беше изтощена и отегчена.

— Да, госпожо Раян, така е.

Изабел стисна устни.

Вратата се отвори. Тя срещна мрачното лице на господин Вон.

— Госпожо Раян — въздъхна той, — очаквам, че ви е трудно да приемете всичко това...

Четирима да призват Единствения. Хенри поклати глава. Ако някой се опитваше да пресъздаде този древен ритуал, не му оставаше много време да довърши работата си. Луната щеше да изгрее скоро в Лондон и след около четири часа — в Ню Йорк, където беше Шон Раян.

Хенри все още беше в стаята за наблюдение в Уайтхол. Вече беше почти 1:30 сутринта. Най-последно контактът му от ФБР бе отговорил.

Беше установено наблюдение над Изабел Раян. Настоящото ѝ местонахождение беше известно. Тя беше в сградата на *ВХН* на „Лексингтън авеню“.

Той потърси сградата на *ВХН*. Тя съперничеше в стил арт деко на близкия небостъргач Крайслер. По-голямата част от етажите ѝ все още се използваша като офиси на *ВХН*. С нея бяха свързани и някои градски митове. Според единия, десетина мъже бяха загинали в един ден по време на изграждането ѝ, когато станало подземно срутване. Сградата очевидно била обявена за прокълната от Съюза на строителните работници скоро след това.

Но нищо от това не го беше задържало в офиса до толкова късно. Притесняваше го друго: бяха намерили една обезобразена жена в хотелската ѝ стая недалеч, в „Уолдорф Астория“. А това беше много обезпокоително...

Езикът на жената бил отрязан. И липсвал. Офицерът от ФБР му беше съобщил подробностите, след като бе прочел как е била убита танцьорката в Лондон, и бе направил извод, че вероятно убийството е част от някаква кървава серия престъпления...

А фактът, че все още не бяха открили Алек Раян — малкото момче на Изабел и Шон, предизвикваше кошмарите му.

Тъй като последната смърт в ритуала от книгата беше на малко дете.

Беше прочел, че унищожаването на еретици или невярващи било възхвалявано от някои в Древна Византия като доказателство за непоклатима вяра. И ритуали, включващи такива действия, можело да се използват, за да се благослови важно начинание, като например началото на отбрана при обсада или започването на война.

Чувствителността през двадесет и първи век караше повечето хора да изпитват погнуса от тези неща, но през Средновековието било съвсем различно: когато отсреща са настъпвали озверели воители, желаещи да превземат твоя град и да прекарат под ножа всеки твоя близък, такива ритуали вероятно са били приемливи...

Сега той разбираше връзката между последните ритуални жертвоприношения, защото беше прочел в ръкописа колко ужасяващи бяха останалите убийства. Сега трябваше да се увери, че ФБР имат всичко необходимо, че той е направил всичко по силите си, за да предотврати такова злокобно изопачаване на вярата. И това никога повече да не се повтори...

Столичната полиция беше поставила пътни блокади в района на Фулъм в Лондон в търсенето на свидетели, които може да са видели отвличането на момчето, но досега не бяха открили нищо съществено.

Хенри проверяваше дали момчето е било изведено от страната, може би от жената, която го беше гледала.

Шон Раян беше някъде в Манхатън, *ВХН* бе потвърдила това. Може би той бе уредил и синът му да бъде отведен при него...

Хенри отново влезе в софтуера за идентификация на пътниците от Великобритания, пристигащи и заминаващи. Набра думите за търсене. Едно момче е пътувало до Източното крайбрежие на САЩ през последните четиридесет и осем часа, посочена вероятна възраст между три и пет години.

Двеста двадесет и шест деца вече бяха включени в списъка на пътувалите в този период от британски летища до САЩ. Той разгледа снимките на документите на всички тях.

Двадесет и шест нови снимки бяха добавени от последния заминаващ по разписание полет, който беше излетял със закъснение преди деветдесет минути.

Отне му минута, за да ги прегледа всичките. Но нито едно от децата не приличаше на снимката от документа на Алек Раян, която той имаше на екрана си. Тогава му хрумна нещо.

Ами частните самолети или частни чартъри?

Той отвори друг раздел в брауъра си, после притисна с пръсти слепоочията си...

Беше уморен и мигрената му се бе върнала, но трябваше да продължи.

Никой не заслужаваше да загине по описания в книгата начин, особено дете.

Това беше най-извратеното нещо, което някога бе чел...

— Изабел, толкова съжалявам за всичко това.

Съчувствената усмивка на Вон сякаш беше пришита за лицето му, толкова фалшива изглеждаше.

— Сигурно сте преживели истински кошмар... Заповядайте, влезте, моля! Знаете, че можем да ви осигурим специализирана подкрепа или консултации, ако имате нужда. — Той отстъпи назад.

— Не се нуждая от нищо — категорично заяви Изабел. — Онова, което бих искала да знам, е къде е съпругът ми.

Вон отстъпи още по-назад.

— Съжалявам, но нямам представа — каза той. — Ала ще се опитаме да ви помогнем.

Тя влезе вътре. Сивокосият изчезна. Тази стая беше подобна на другата по-надолу по коридора. Имаше същите червени тухлени стени, боядисан под и флуоресцентно осветление в стил от шестдесетте.

— Видях госпожа Вон — рече Изабел. — Тя намери ли ви?

— Да, намери ме.

Подът тук не беше толкова надран и стаята беше доста по-малка от заседателната зала. Всъщност тя изглеждаше като стаята от видеозаписа с Шон, където беше разпитван...

Усещаше проницателния поглед на Вон.

В центъра на стаята имаше старомодни тежки дървени маси, поставени една срещу друга в правоъгълник. Пластмасови столове бяха подредени спретнато около тях.

Един ред малки железни отвърстия стърчаха над стената в далечния край на помещението. Бог знаеше за какво са били използвани в миналото.

— Моля ви, Изабел, седнете — каза Вон. Тонът му беше любезен, но хладен. Така се отнасяше вероятно към неудобните си подчинени.

Ако Шон някога заговореше с нея по този начин, тя щеше да знае точно кого копира. И това би било достатъчно основание да го

напусне.

Тя седна на един стол в ъгъла на наредените маси.

— Съпругът ми беше в тази сграда с вас малко по-рано — каза Изабел, докато той заобикаляше масите към далечния край.

— Това е така — съгласи се Вон. — Но нямам представа къде е той сега. — Не би могъл да звучи по-фалшиво.

Можеше ли да вярва и на една дума, която излизаше от устата му?

— Защо ме повикахте тук? — попита тя.

— Това е мястото, където нашите служители гледаха второто встъпване в длъжност на Обама — каза той. Махна с ръка, сякаш я развеждаше на обиколка като екскурзовод.

Тя се огледа.

— Това е било голям празник във ВХН, така ли?

— Имахме и балони. Дадохме на всички по един час почивка. Можеха да го гледат на компютрите си по бюрата, ако искаха.

Дали това беше удобен момент да го попита за корпоративния му самолет и колекцията му от предмети на изкуството? Шон ѝ беше разказал за редките византийски гоблени, с които били облицовани стените в офиса му в Лондон.

— Аз съм тук по една-единствена причина, господин Вон. Искам да намеря съпруга си.

— Разбирам. — Той се усмихна студено. Приличаше на лешояд, който наблюдаваше плячката си.

Зад нея се чу шум. Тя се огледа, очаквайки да види сивокосия си придружител, но вместо това в стаята влязоха трима. Първо Дик Оуен, стиснал черна кожена папка. После полицайка със значка, висяща от колана на черния ѝ костюм. Имаше болезнено изражение на широкото си сбръчкано лице, сякаш беше недоволна от нещо. Или може би така изглеждаха служителите на нюйоркската полиция в десет часа в събота вечер, когато трябваше да са си у дома. Накрая ги следваше слаб очилат мъж в син костюм.

Изабел се втренчи в тях.

— Тези хора искат да ви видят, госпожо Раян. Това е Майк Брок — каза Вон, сочейки към очилатия мъж. — Той е адвокат по наказателни дела, единственият, с когото разполагаме. Мислех, че ще е във ваш интерес да присъства тук.

— Защо?

Вон пренебрегна въпроса й.

— Мисля, че вече познавате господин Оуен от Комисията по ценни книжа и фондовите борси — отбеляза той.

Оуен й махна с ръка, а след това се отправи към място от другата страна на правоъгълника от маси. Полицайката стоеше наблизко. Изабел усещаше, че я изучават с очи.

— Това е детектив Тес Грейнджър, Изабел. Тя е от нюйоркската полиция. Иска да ви зададе няколко въпроса. Съгласих се да й позволя да се срещне с вас тук само поради твърде необичайните обстоятелства. Наистина мисля, че трябва да присъства ваш личен адвокат, но междувременно Майк ще гарантира, че всичко ще бъде коректно.

Адвокатът й се усмихна. Човекът успяваше да си придаде загрижен вид.

Тя вдигна поглед към детектив Грейнджър. Челото й блестеше от пот. Изабел изпита чувството, че тя е на път да извади белезници и да я арестува.

— Как сте, госпожо Раян? — попита детектив Грейнджър.

— Била съм и по-добре — отговори Изабел. Грейнджър се приведе.

— Имам някои неотложни въпроси, които исках да задам още преди час. Но не е нужно да отговаряте пред тези хора. Можем да поговорим някъде другаде, ако искате, и в Управлението?

Изабел изчака. Погледът й се плъзна по лицата им.

— Нямам какво да крия. — Тя подчерта всяка дума. — Питайте ме каквото искате. Не ме е грижа кой е тук.

— Добре — съгласи се Грейнджър, ала малко колебливо, сякаш обмисляше най-добрия начин, по който да постъпи. Тя погледна към Вон, после пак към Изабел. — Но искам да ви видя насаме по някое време в участъка, госпожо Раян — допълни тя.

Изабел долови покровителствена нотка в гласа й.

— Вие не сте длъжна да отговаряте на въпроси, на които не искате — намеси се Майк, адвокатът по наказателни дела.

— Той е прав — каза Вон. После се наведе през масата към нея. — Знаете, че вашият съпруг беше един от нашите най-надеждни

изпълнители. Наистина си представям какво чувствате... Така че не забравяйте, действително не трябва да отговаряте, ако не искате.

Тя го погледна в очите.

— Знаете ли какво ме дразни, господин Вон?

Той сви рамене и любезната му усмивка замръзна.

Беше време да му каже някои неща.

— Вие не разбирате какво правите с хората... *ВХН* открадна мъжа ми. Той вложи всичко в работата си за вас, а ето къде се оказахме в крайна сметка. — Тя махна пренебрежително към останалите.

Веждите на Вон се повдигнаха. Една вена пулсираше на челото му.

Изабел се наведе напред.

— Вие също сте били в онзи клуб в Лондон. Същият, където е работила горката танцорка, която беше убита. Какво правехте там?

— Съпругът ви си призна — каза тихо Вон. — Разбирам защо сте ядосана, но не мисля, че можете да ме обвинявате за случилото се. Ни най-малко. — Той се огледа за подкрепа.

Тя ли беше единственият човек, който можеше да говори истината?

— Не разбирате, нали? Аз не вярвам, че Шон е виновен. И няма да повярвам, докато не го чуя от собствената му уста, когато застане пред мен.

Той поклати глава, като че ли се занимаваше с инатливо дете.

— Права сте, но къде е съпругът ви, госпожо Раян? — попита детектив Грейнджър. Сега тя седеше на стола до Изабел. Премести го още малко към нея, стържейки ужасно по пода. Акцентът ѝ звучеше дразнещо.

Тя имаше къса права руса коса, падаща досадно над очите ѝ, карайки я да я отмята от време на време.

— Знаете ли къде е той? — повтори въпроса Грейнджър.

— Не, а вие? — Устата ѝ отново пресъхна, устните ѝ бяха напукани от студа и от преживяното напрежение.

Изабел изпита гняв, но помъчи да се овладее.

— Наистина се надявахме, че ще бъдете в състояние да ни помогнете. — Детективът се втренчи в нея. Дали си мислеше, че тя крие нещо? — Сега ще ви задам директен въпрос, госпожо Раян. Имате ли някакви тайни планове как да се срещнете със съпруга си?

— Вие сериозно ли говорите? Търся го! Шон ми прати съобщение да дойда тук. — Тя вдигна ръка и я притисна към челото си. Това я вбесяваше.

— Кога го видяхте за последен път? — Грейнджър извади малък, подвързан в кожа бележник от вътрешния джоб на якето си.

— По-рано тази вечер. Мисля, че беше около шест и половина. — Изабел затвори очи. Той беше толкова близо, само на няколко крачки. Защо се разминаха?

— Къде беше това?

— Той беше в една лимузина, която излизаше от паркинга за коли на *ВХН*. Но не ме видя.

— И оттогава не сте го виждали? — Очите ѝ бяха неестествено отворени, сякаш тя рядко вярваше на хората, които разпитваше. И Изабел нямаше да бъде изключение.

— Не, не съм. Проверихте ли хотелите? *ВХН* обикновено му запазва стая в някой хотел.

— Направихме го, госпожо — хладно се усмихна тя.

Изабел се огледа. Дик Оуен, мъжът от Комисията по ценни книжа и фондовите борси, изглеждаше уморен. Той седеше до Вон. Беше събрал молитвено пръстите си. Червената му вратовръзка беше изместена малко настрани.

Детектив Грейнджър избута стола си от масата и сложи бележника на коляното си. Вон прошепна нещо в ухото на Дик Оуен. Човекът от Комисията по ценни книжа и фондовите борси повдигна вежди и се втренчи в нея. После заговори:

— Вие дойдохте в Ню Йорк, за да намерите мъжа си, така ли е, госпожо Раян?

Всички погледи бяха насочени към нея. Оглеждаха я така, сякаш сега тя беше разследваната.

— Да, така е...

— Знаете ли, че жената, която почина в Лондон, е била наркоманка и проститутка? — попита Оуен.

— Какво общо има това, по дяволите? — избухна Изабел. Тя посочи с пръст Вон. — Вие знаете, че Шон не се занимава с наркотици или нещо подобно. Какво намекувате? Това просто е злостна клевета.

— Ние просто се опитваме да стигнем до истината — каза Вон.

Юконът GMC спря в алеята срещу входа на *ВХН* на 45-а улица. Когато мъжът отзад излезе, един полицаи погледна към алеята. После отмести очи. Нямаше какво да се види, просто един обикновен бизнесмен на път към обикновения си офис.

Приемната на фирмата, която Ли беше дошъл да посети, се намираше на двадесет и шестия етаж. Тя имаше висок таван, а до една от стените стоеше скулптура на мечка, изправила се на задните си лапи, готова да нападне.

Когато Ли се озова на етажа, зад рецепцията нямаше никой, но светлините все още бяха запалени. Той прекара пластмасовата карта, която му беше дадена, пред осветения в синьо панел отстрани на стъклената врата. Чу се щракване.

Бронираното стъкло се плъзна встрани. Когато пристъпи вътре, от ъгъла на приемната се появи един мъж. Той, изглежда, очакваше Ли.

— Добре дошли — каза американецът. — Всичко е готово. — Той посочи към една врата.

Ли вдигна ръка.

— Аз не искам да посещавам търговския етаж дори ако е празен. Само ми кажи едно нещо, преди да поговорим. Каква е прогнозата за американските акции на банковия сектор в понеделник?

— Те ще паднат до най-ниското ниво. Гарантирам — кимна американецът и се ухили.

Изглежда, не го притесняваше, че е заложено бъдещето на страната му. Ли знаеше, че подобни хора ги интересуваше само едно нещо. Това, с което могат да си тръгнат от масата...

Детектив Грейнджър вдигна ръце.

— Почакайте! Не искам повече да разпитвате госпожа Раян в мое присъствие, докато аз не я уведомя за правата ѝ.

Изабел се изправи. Сериозно ли говореше? Тя не беше направила нищо лошо.

Потърка челото си.

— Съгласна ли сте с това, госпожо Раян?

Тя кимна, макар че това я изуми.

След това Грейнджър започна:

— Добре, госпожо Раян. Имате право да мълчите. Но всичко, което кажете, може и ще бъде използвано срещу вас в съда. Имате право на адвокат. Ако не можете да си го позволите, ще ви бъде назначен служебно. Разбирате ли правата си, които току-що ви изброих?

Изабел кимна. И потръпна, сякаш в стаята неочаквано нахлу студ.

— Това е лудост... Защо, по дяволите, ми четете правата?

— За всеки случай, госпожо Раян. — Грейнджър небрежно махна с ръка, сякаш това не беше нищо особено.

Но не беше така...

Мислеше ли, че този разговор щеше да отиде в погрешна посока? Дали тя наистина искаше да я разпита в полицейския участък?

Грейнджър снижи гласа си. Тонът ѝ беше заговорнически, въпреки че останалите на масата също можеха да я чуят.

— Моят приятел от Комисията по ценни книжа и фондовите борси може да започне да ви задава въпроси. Но аз не искам да кажете нещо, което ви уличава, а след това някой надменен адвокат да ни укори, че дори не са ви били прочетени правата.

— Аз заподозряна ли съм? — Изабел имаше чувството, че са метнали примка на шията ѝ. Тези хора би трябвало да ѝ помагат, не да я разпитват.

Детектив Грейнджър се облегна назад и погледна нагоре към тавана, сякаш търсеше вдъхновение.

— Вижте, трябва да разберете, че разследваме нещо наистина сериозно. Извършени са няколко брутални убийства. Имаме и заподозрян, който е изчезнал. А вие сте свързана с този заподозрян. Имаме също няколко предполагаеми сериозни финансови престъпления, които са в процес на разследване. Заради тях, както аз виждам нещата, под подозрение попадат всички. Разбрахте ли? Имам предвид всички. — Тя погледна към Вон, после към Оуен, а след това към адвокат Майк.

На Изабел това ѝ хареса.

Забеляза, че по ръкава на якето на Грейнджър имаше влакна от розова вълна, като че ли е бил притиснат към някой в розов пуловер точно преди да влезе тук.

Тя имаше вид на човек, който смело застава срещу грубияните и който няма да вземе и стотинка, за да направи нещо нечестно. Непреклонното ѝ поведение вероятно дразнеше колегите ѝ в Управлението, особено онези, които се смятаха за мъжкарите...

— Сигурна ли сте, че не искате да дойдете в Управлението, да ви бъде гарантирана неприкосновеността на личния живот?

— Да, сигурна съм.

Детектив Грейнджър се пресегна, взе една от малките бутилки минерална вода от средата на масата и ѝ я подаде.

— Стори ми се, че сте жадна — каза тя.

Изабел взе една от белите хартиени чаши до бутилките с вода и си наля. Изпи я бързо.

Господин Вон погледна часовника си, златен „Ролекс“. Шон ѝ беше казал, че веднъж бил на съвещание в банката, на което всички в залата носели такива часовници, освен него. Той не сваляше от ръка часовника си марка „Хамилтън“, подарен му от баща му.

Това беше една от причините тя да го обича. Той не се стараеше да впечатли хората.

Отново усети копнеж да го види...

— Сигурна ли сте, че сте добре, госпожо Раян? — попита детектив Грейнджър.

— Искам да знам защо изчезна съпругът ми.

— Мога да ви уверя, независимо какви са основанията му, че те нямат нищо общо с *ВХН* — намеси се Вон. Тонът му ясно показваше, че всяко противоречащо мнение е абсурдно.

— Вие не ме слушахте — каза тя. — Каквото и да се случи с Шон, аз обвинявам вас.

Изабел се обърна към мъжа от Комисията по ценни книжа и фондовите борси.

— Защо просто не поемете тази банка и не изчистите всичко? Можете да го направите, нали?

— На първо място, госпожо Раян, това не е нашата роля. Федералната корпорация за застраховане на депозитите се занимава с такива неща — обясни Дик Оуен. — Второ, знаете ли вече на колко банки са поели управлението през тази година?

Тя сви рамене.

— Това от значение ли е?

— Търсим алтернативи, госпожо Раян.

— Имате предвид от сега до полунощ, когато подадат молба съгласно глава 11? — Всичко звучеше прекалено абсурдно в последната минута.

Последва мълчание. Оуен и Вон се спогледаха.

— Какво, по дяволите, правите тук долу, разговаряйки с мен? — каза тя. — Не трябва ли да сте горе и да спасявате задника на *ВХН*?

Детектив Грейнджър се усмихна леко, преди да погледне към пода.

— Мислехме, че може да знаете къде е съпругът ви — отвърна Вон.

Изабел изпита непогрешимото чувство, че я лъжат.

— Вие не ми казвате всичко. Мога да го усетя.

Вон погледна Дик Оуен. Изражението на лицето му го потвърждаваше.

Обхвана я гняв. Тя би трябвало да бъде в Париж точно сега, да спи спокойно в онова легло с балдахин, сънувайки Айфеловата кула.

Не би повярвала, че е възможно, ако преди няколко дни я бяха предупредили, че всичко това ще се случи. Щеше да помисли, че се шегуват.

— Нека да изясним няколко факта — каза детектив Грейнджър.

Изабел искаше да се махне от стаята. Тук всички ѝ пречеха да намери Шон. Отвличаха ѝ вниманието, което, изглежда, устройваше Вон и Оуен. Но защо?

— Съпругът ви редовно ли посещава клубове за стриптийз?

Страните на Изабел пламнаха. Достатъчно лошо беше, че той е отишъл в един от тези клубове, а сега трябваше и да отговаря за това, сякаш беше по нейна вина. И то пред любопитните очи на тези мъже.

Стисна силно картонената чашка и леко я вдлъбна навътре. Спря точно преди водата да прелее над ръба.

— Ходил е няколко пъти преди много време. — Така ѝ беше казал Шон. Но беше ли истина? Тя отпи малко вода. Струйка потече по брадичката ѝ.

— А защо не попитате и господин Вон какво е правил там? — Изабел посочи към него.

Той вдигна ръце, сякаш тя го заплаши с пистолет.

— Мога да ви уверя, че не беше моя идея да посетим този клуб. Дори не знаех какво е това място, докато не влязох вътре. Аз веднага го напуснах. Всъщност доколкото можех най-бързо при подобни обстоятелства. Вече казах на детектива всичко това.

Изабел се обърна към Грейнджър:

— Търсите ли съпруга ми?

— Разпратили сме сигнал по всички точки за него, госпожо Раян. Наблюдаваме летищата, автогарите, жп гарите. Обичайните неща.

— Чудесно — кимна Изабел.

Ала не беше така. Това беше доказателство, че нейният кошмар току-що се е сбъднал. Те го издирваха, сякаш беше заподозрян за тероризъм.

— Имате ли някаква идея — попита детектив Грейнджър, навеждайки се към нея — защо съпругът ви би признал нещо, което не е направил? — Тя наклони главата си на една страна, сякаш също се съмняваше в признанието.

— Не. Но знам, че е невинен. — Изабел героично вирна брадичка, сякаш я водеха на разстрел.

Вон се изкиска тихо.

— Трябва да мислите по-реалистично сега, госпожо Раян — отбеляза Грейнджър.

Изабел погледна встрани. Търсеше обяснение за цялата тази каша. Тя почука по масата и посочи Вон.

— Ами вие? Бяхте ли с онази злощастна танцорка миналата вечер?

Вон се отпусна в стола си.

— Казах ви. Върнах се обратно направо в банката скоро след като отидох до този клуб — обясни той уверено. — Моят шофьор може да свидетелства за това. Както и около двадесетина души, които бяха в банката и работеха по сливането, когато отидох там. Останах в сградата през цялата нощ.

Изабел потръпна. Явно тя се хващаше като удавник за сламка... Възможно ли е мъжът, когото обичаше, наистина да се е срещал с проститутка и да я е убил? Тя помисли за Алек. Слава Богу, че не можеше да види това. Изпита желание да му се обади, да поговори с него. Скоро щеше да стане неделя сутрин в Лондон. Тя затвори очи. Благодарни на бога за едно нещо. Поне Алек бе в безопасност.

— Госпожо Раян, знам, че сте шокирана. Съпругът ви си призна за нещо ужасно и аз разбирам, че е трудно да се повярва — каза Грейнджър.

Ръката на Изабел трепереше върху масата. Тя я сложи в скута си, стисна я с другата си ръка и я притисна към бедрото си. Държеше очите си затворени.

— Казах ли ви, че съпругът ви е скочил от движещ се автомобил и е избягал? — попита детектив Грейнджър.

Тя поклати глава. Не искаше да чува повече лоши новини, не издържаше...

— Някой би трябвало да ви каже. — Тя погледна преbledнялото лице на Изабел. И допълни съчувствено: — Може би наистина ви трябва защита.

Изабел мълчеше. После тихо попита:

— Какво точно се е случило?

— Докато са отвеждали съпругът ви към сградата на Седемнадесето районно управление по-рано тази вечер, госпожо Раян, той скочил от колата. Съгласил се е да бъде откаран там след записа, който видяхте.

— Защо Шон ще идва чак в Ню Йорк, за да си признае? — попита Изабел. — Той би могъл да го направи в Лондон.

Детектив Грейнджър погледна към Вон, после към нея.

— Трябва да ѝ разкажете какво се е случило, господин Вон. — Изражението на Грейнджър излъчваше дистанцираност. Сякаш имаше различно мнение за всичко това, но нямаше да го разкрие.

Вон кимна, после започна да говори:

— След всички спекулации в английските медии Шон се съгласи да направи изявлението. Аз го подтикнах към това.

— Той замълча, сякаш си мислеше, че е направил нещо похвално. — Това е съвсем точно в изпълнение на нашите протоколи. — Изглеждаше, че това имаше много голямо значение за него. — Сериозни инциденти, свързани с репутацията на банката, трябва да се докладват незабавно на компетентните органи. — Той поклати глава, придавайки си угрижен вид.

— И вие решихте да прекратите договора с института, без да изслушате гледната точка на Шон? — попита Изабел.

Той се втренчи в нея.

— Говорихме със съпруга ви, госпожо Раян. Видяхте интервюто.

— Според мен сте искали Шон да бъде записан, в случай че бъде арестуван. Не е ли така, господин Вон? — попита детектив Грейнджър. — Вие си пазите задниците.

— Детектив, тук става дума и за бизнес. Ясно обяснявах през цялото време, че договорът на института трябва да бъде прекратен, ако той признае криминално престъпление. — Вон се взираше в Грейнджър. — Вече ви казах това. — Тонът му беше твърд. — След като той направи признание, не можех да сторя нищо друго, независимо какви са личните ми чувства.

— Да, вие сте постъпили правилно — каза Изабел. — Вие винаги постъпвате правилно.

— Да, така е. Съпругът ви се държеше странно от известно време — продължи той. — Но тук не става дума за мен или за *ВХН*. Нямах избор в случая. Шон доброволно даде отговорите си. Вие ще трябва да го питате защо. Наистина превишихме задълженията си, но как щяхте да видите неговото признание, ако не бяхме направили записа? — Той звучеше доволен от начина, по който се беше уредило всичко. — Вашият съпруг няма никакви по-нататъшни договорни отношения с *ВХН*. Той е нападнал един от моите колеги, когато лимузината спряла на червен светофар. А после изскочил и избягал по

„Лексингтън“ срещу движението. Всичко може да се провери. Вероятно е бил заснет от две или три различни камери, когато е бягал. Всичко станало като на филм, така ми казаха...

Изабел пое дълбоко дъх. Нищо от това не звучеше правдоподобно, не беше в стила на Шон. Имаше чувството, че те говореха за някой друг, за някакъв елементарен престъпник. Какво, по дяволите, можеше да го накара да направи всичко това?

Тя вдигна поглед. Всички в стаята я гледаха втренчено.

В очите им Изабел прочете съжаление...

Хенри Моулъм сложи телефона до ухото си и се заслуша, макар че в офиса беше тихо.

— Хенри, има развитие на нещата. — Тонът на Финч беше възможно най-официален, което означаваше, че около нея имаше хора.

— Какво се е случило?

— Открихме глупавия ти символ на плана на подземните нива на сградата на ВХН в Ню Йорк. Очевидно това са оригиналните планове от 1923 година. Те показват най-долното ниво в сградата с трезор, отбелязан с квадрат и стрела.

— Това ли е всичко? — Той се опита да не звучи прекалено разочаровано. Не беше сигурен дали е успял.

— Не, Хенри. Изабел Раян е в непосредствена опасност. Искам от теб да осъществиш контакт с нея и да я предупредиш за съпруга ѝ. Тя те познава, така че е по-вероятно да ти повярва. Нейният мъж си е признал за убийството на онази танцьорка. Нюйоркската полиция ще го третира като въоръжен и опасен от този момент нататък. Изглежда, че си бил прав.

Хенри затвори телефона. Не изпитваше удоволствие от това, че се оказа прав. Искаше само да се увери, че Изабел и Алек ще излязат от тази ситуация невредими.

Набра номера на мобилния телефон на Изабел.

Беше пренасочен към гласовата поща.

Изабел сведе глава и погледна към масата. Нямаше намерение да се предаде. Трябваше да се определи точното време, когато Шон е избягал. Детектив Грейнджър беше казала, че лимузината, в която се е намирал, е била на път към центъра. Но ако е било така, как е преминала през тунела „Линкълн“ само няколко минути по-късно?

Тя затвори очи, представи си как стои и гледа в екрана в малкия апартамент на Грег. Там показваха точния час, когато колата е преминала през тунела. Но не можеше да го види в спомена си...

Тогава си спомни как Грег каза „18:58“ и посочи с пръст.

— Господин Вон... — обърна се Изабел.

Той повдигна вежди.

— Как така лимузината с Шон е минала през тунела „Линкълн“ само няколко минути след като я видях пред сградата тук? Ако са отивали към Полицейското управление, не биха могли да стигнат до тунела в рамките на няколко минути.

— Не съм длъжен да ви давам обяснения — отвърна Вон, млъквайки за секунда. — Ала ще го направя. Вашият съпруг е изскочил от колата само на три пресечки оттук. Те са имали достатъчно време да стигнат до тунела „Линкълн“.

Три пресечки? Беше ли я видял?

— Защо не са отишли направо в участъка да докладват какво се е случило?

— Имаме такова обаждане, госпожо Раян. Това е достатъчно за нас — каза Грейнджър.

Всички все още гледаха към нея. Те бяха напълно убедени във вината на Шон. Тя сякаш беше последният съдебен заседател в стаята, отстояващ „невинен“...

На вратата се почука. Една полицайка надникна в стаята.

— Мога ли да те видя насаме, детектив Грейнджър? — рече провлечено тя.

Грейнджър стана и излезе.

Седяха в тишина, нарушавана само от далечните скърцания от тръбите и бръмченето на флуоресцентното осветление. Дик Оуен се обърна към Вон, наведе се към него и му зашепна.

Тя затвори очи. Щеше ли да ѝ се наложи да приеме вината на Шон?

Грейнджър се върна в стаята.

— Съпругът ви е бил видян, госпожо Раян.

Изабел скочи от стола. Краката ѝ се разтрепериха. За миг всичко потъна в мрак. Тя се олюля и отново седна.

— Добре ли сте? — попита Грейнджър.

— Къде е той? — прошепна немощно Изабел.

— Видян е на една охранителна камера в тази сграда — каза Грейнджър.

— Какви ги говорите? — избухна Вон. Изабел настръхна.

— Не знаят как е влязъл вътре, но е бил забелязан в подземния паркинг, господин Вон — обясни спокойно Грейнджър.

Звучеше така, сякаш го обвиняваше.

Алармен звънец зазвъня в коридора. Шумът изпълни стаята с пронизителен звук. Включиха се още звънци, включително един директно над тях на тавана. Шумът стана непоносим. Изабел потръпна, сякаш звукът я прониза.

После в един миг звънците утихнаха.

— Трябва да вървя — каза Вон и се изправи.

Дик Оуен го последва.

— Ще проверя хората си... — Той насочи пръст към тавана. Лицето му беше бледо.

— С вас трябва да поговорим още малко, госпожо Раян — каза детектив Грейнджър.

Главата ѝ щеше да се пръсне от напрежение. Защо сам не се беше предал на полицията?

Тя погледна часовника си, нейния „Гучи“ със сменящи се пръстени. Шон ѝ го беше купил в „Мейси“ за рождения ѝ ден миналата година.

Колко отдавна изглеждаше това сега.

— Ще трябва наистина да бъдете внимателна от този момент нататък, госпожо Раян — прошепна Грейнджър.

— Не мислите, че съпругът ми е опасен, нали?

— Може и да е станал. Трябва да го очаквате. — Грейнджър кръстоса крака. Протритите ѝ черни обувки изглеждаха така, сякаш не бяха лъскани от дълго време.

Изабел сви рамене.

Грейнджър приближи лицето си към нейното.

— Изчезнал е шефът по сигурността на *ВХН* тук, в Ню Йорк. Никой няма представа къде е. Ние го търсим. Имаме и някои други инциденти, които ме безпокоят. Не искам повече жертви.

— Но ако той наистина е убил някого, защо се е върнал? Това би било лудост — тихо заговори Изабел. Тя се опитваше да не издава безпокойството си, но не успяваше.

— Вашият съпруг би могъл да се върне с цел отмъщение, госпожо Раян. Не можем да не отчитаме това. Отмъщението също е мотив, казвам ви го от опит. Съпругът ви може да обвинява *ВХН* или някой от колегите си за това, което му се е случило. А може и да носи оръжие. Трябва да сме готови за всякакъв сценарий.

— Аз не вярвам в това — повтори Изабел и разтри челото си.

— Миналата седмица трябваше да кажа на една нещастна жена, че нейният съпруг е убил свой колега в брокерската им фирма и се е самоубил. Само бог знае защо го беше извършил... — Погледът ѝ потрепна за миг. На лицето ѝ се изписа умора. — Отмъщението е силен мотив.

— А ако Шон е невинен? — не отстъпваше Изабел.

— Ако беше невинен, щеше да дойде при нас или поне да ви се обади...

— Това съвсем не е в стила на Шон. — Ръцете ѝ бяха впити една в друга.

Грейнджър я изгледа замислено, чудейки се как да я убеди в сериозността на положението.

— Госпожо Раян, съпругът ви се счита за опасен в този момент. Той е издирван, заподозрян е в убийство.

— Шон е най-честният човек, когото съм срещала. Повярвайте ми, моля ви...

— Трябва да ми се доверите — каза Грейнджър. Гласът ѝ звучеше съчувствено. — Наистина е трудно да повярвате, когато някой, когото познавате добре, излезе извън релси.

— Мразя тази тъпа банка. Тя ще ни съсипе... — Изабел се огледа наоколо. — Знаете ли, че някой ме покани тук с есемес тази вечер. За какво беше това, по дяволите?

Грейнджър повдигна рамене. Огорченото ѝ изражение ясно показваше какво си мисли: Изабел все още се опитва да избяга от действителността.

— Омъжена ли сте, детектив?

Грейнджър кимна.

— Затова съм наясно колко ви е трудно — отвърна тя. След това се приведе към Изабел. — Наблизо ли сте се настанили, госпожо Раян?

Изабел ѝ каза в кой хотел е.

— Би трябвало да отидете там още сега.

— Добре. — Тя искаше да се махне от стаята. — Знаете ли къде се намира тоалетната?

Грейнджър я помоли да я последва, а след това посочи към асансьорите.

— Виждате ли охранителя? — Тя му махна с ръка. Ниският рус мъж отговори на жеста ѝ. — Ще го помоля да ви придружи навън от сградата. — Грейнджър сложи ръка на рамото ѝ. — Моля, останете в хотела, докато не ви се обадим...

Изабел се съгласи.

— Кога трябва да летите обратно за Лондон?

— В десет утре вечерта.

— Ако получите още някакво съобщение от съпруга си, веднага ми се обадете. Не отивайте да се срещате с него. Това наистина е важно, госпожо Раян. — Тя измъкна визитка от бележника си и я подаде на Изабел. — Разбрахте ли ме?

Изабел кимна.

Когато се озова в тоалетната, тя изми лицето си и остави водата да капе в квадратната старомодна порцеланова мивка. Погледна се в огледалото. Кожата ѝ беше бледа, косата ѝ стърчеше разрошена. Тъмните кръгове под очите ѝ се бяха уголемили.

Трябваше ли да вярва на Шон след всичко това?

Спомни си една тяхна дълга разходка в Хайд Парк предишното лято, когато бяха говорили за много неща от живота. Колко сигурна беше тогава, че го познава по-добре от всеки друг на този свят.

Нима всичко е било лъжа?

Тя се наведе над мивката, заля я вълна от емоции. *Спри, овладей се, ще се побъркаш*, повтори си мислено.

После се изправи. Приличаше на призрак. Имаше нужда от сън. Осъзнаваше го, но също така чувстваше, че вече е претръпнала, че може да продължи...

Очите ѝ се спряха на едно съобщение до огледалото. Изглеждаше така, сякаш е било поставено през миналия век.

Ставаше дума за аварийния изход при пожар.

Аварийният изход в края на коридора на всеки етаж трябва да се използва само в случай на извънредна ситуация. Ако се намирате в сутеренните нива, моля, не забравяйте, че трябва да вървите нагоре, за да излезете от сградата.

И в тази секунда тя реши, че няма да се върне в хотела си. Нямахше да спре да търси Шон само защото някой ѝ беше наредил така. Какво можеха да ѝ направят всъщност? Да я арестуват, защото се опитва да намери мъжа си?

Тя приглади разрошената си коса, напъха зад ушите непокорните кичури. Така изглеждаше по-добре. Шон винаги я харесваше така. Свали якето си и го завърза около кръста си. Не усещаше студ, вероятно заради огромните тръби за топла вода, преминаващи успоредно по едната стена.

Тогава някой почука на вратата на тоалетната. Чу приглушен вик: — Там ли сте?

Тя застина. Не отговори. Секундите минаваха, капейки бавно като водата от един от крановете.

Който и да беше, не почука отново.

Тя изчака, погледна се в огледалото. Изненада се, че черната ѝ копринена риза не беше измачкана. Ако не се вгледат отблизо, можеше да мине за някоя служителка от IT отдела на банката.

Може би, ако уцелеше правилно момента, докато охранителят гледа на друга страна, щеше да успее да се промъкне до аварийния изход и да се качи нагоре към етажите.

Вратата към коридора се отвори без звук. Дишането ѝ се ускори. Може би онзи охранител се беше върнал обратно към асансьорите.

Надникна зад вратата, за да се увери. В коридора и пред асансьорите беше пусто. Тя внимателно пое напред. Имаше две врати между нея и червената тухлена стена в края на коридора. Ускори

крачка, но се стараеше да не подтичва. Първата врата беше заключена. Тя хвана дръжката на втората, на която имаше знак за аварийен изход. Отвори се безшумно.

Зад нея имаше бетонно стълбище. Стълбите бяха прашни, изглеждаха изоставени, оградени от матовозелени железни парапети, виещи се спираловидно нагоре.

Тя се огледа. Въздухът беше спарен, жълтеникав, много постуден, отколкото в коридора. Облече якето си и започна бързо да се изкачва по стълбите.

Един приглушен трясък отекна някъде отгоре. На всяко ниво имаше врата. Първите две бяха заключени. Остана с впечатлението, че зад тях нямаше нищо. Ръцете ѝ трепереха от студ. Адреналинът ѝ се покачваше. След всеки етаж, през който преминаваше, ставаше все по-напрегната. Дишането ѝ се учести...

Поспря на една бетонна площадка, за да отдъхне.

Предположи, че вече е на нивото на улицата. Насочи се към една врата.

Натисна дръжката и тя се отвори, проскърцвайки шумно. Сърцето ѝ биеше силно, сякаш искаше да изскочи...

Ли се отправи към асансьора.

Когато стъклените врати на зоната на рецепцията се затвориха зад него, той чу как американецът шумно въздъхна. Мъжът вероятно очакваше да направи най-големия удар в живота си през следващите няколко дни. Може би си въобразяваше, че е на път да измами един глупав китайски милиардер, въпреки че двама от хората на Ли бяха в неговия офис през последните няколко дни.

Ли се усмихна и натисна осветения в синьо бутон за сутерена. Алчността, това самоналожено робство, беше най-добрата мотивация. Тя държеше хората вързани за колелото на рулетката, когато най-рационалните играчи отдавна бяха напуснали. Той приглади косата си. Имаше други неща, за които да се тревожи сега.

Както казваха американците: лъжичка катран в бъчвата с мед... Какъв странен израз.

Той се замисли за това, което неговият шофьор току-що му беше казал, и за обаждането, което беше получил от *ВХН*. Ли знаеше добре ползите да има вътрешни хора. Отдавна щеше да се е превърнал в прах, ако не беше наясно с това. Разбираше разликата да го хванат на местопрестъплението или невинно усмихващ се. И това можеше да стане само с едно обаждане. Както тогава, когато в офиса му в Хонконг нахлуха представители на Независимата комисия срещу корупцията.

Този път той нямаше да предприеме никакви рискове. Последните думи, които беше казал на шофьора, показваха ясно решимостта му за това:

— Искам всичко да приключи тази вечер. Предай това на лорд Бидонър.

Когато Изабел отвори вратата, светлината от флуоресцентната лампа над главата ѝ се разпространи като вълна по коридора пред нея. Той беше с прегради от дърво и матирано стъкло от двете страни, които се простираха в тъмнината. Тя се пресегна към стената и намери ключ за осветление.

Когато го завъртя, редица стари лампи от матирано стъкло осветиха целия облицован коридор до един асансьор далеч в дъното. Тя тръгна натам. По средата на коридора имаше врати в преградата от двете страни. Тя отвори едната. Цялото пространство вътре в стаята беше заето от кафяви метални шкафове, приличащи на картотеки. Всеки от тях имаше номер, а над всеки ред висеше дълга жълта метална табела с още числа по нея.

Сякаш гледаше забравените архиви от някаква тоталитарна държава. Испита призрачно чувство, цялата потръпна. Тя прекоси коридора. Другата стая беше същата. Но в края ѝ имаше една зона, отделена с матирано стъкло от шкафовете.

Вероятно това беше мястото, където е отсядал всеки, който е искал достъп до папките. Това е било преди много години, когато те все още са се използвали...

На махагонова маса в далечния край на стаята беше изписана изкусно думата „Наблюдател“ с жълти накъдрени букви върху дебело парче дърво, сякаш всеки момент можеше да се появи някой, за да заеме мястото.

— Шон — тихо извика тя, но ѝ отговори само ехото.

Той не беше тук. Помисли си, че е прекалено наивна. Отправи се обратно към стълбите на аварийния изход.

Беше стигнала почти на следващия етаж, когато чу шум от долу.

Спря и затаи дъх.

Някой идваше.

Който и да беше, все още бе далече, но определено се изкачваше бързо. Напрежението ѝ нарасна. Изтича леко до следващата площадка

на стълбите. Не искаше да я намерят, да я измъкнат оттук и да я изхвърлят от сградата.

За щастие вратата на следващия етаж се отвори. В кръга светлина от стълбите далеч пред нея се простираше открита бетонна площ. Изглеждаше така, сякаш всичко беше изнесено от това помещение. Тя намери ключ и запали светлините.

Покрай една стена в дъното имаше редица големи фризерни захранващи уреди, подобни на саркофази, близо до единствената врата за асансьора. Това най-вероятно беше мястото, където държаха храната за личната трапезария на главния изпълнителен директор или каквито там удобства за хранене имаха горе.

Тя притича през бетонния под. Препъна се, удари палеца си в един ръб в бетона, но се задържа. Шумът отекна ужасно около нея. Дали някой щеше да я чуе?

Чувстваше се като беглец с кучета по петите си. Дишаше на пресекулки. Тихо изруга, когато продължи напред... Щом вратата към стълбите се затвори зад нея, единствената светлина беше от редицата жълти крушки, спускащи се до средата на стаята, където би трябвало да бъде коридорът.

Облицованите с тухли стени от двете страни бяха наполовина в сянка. Изглеждаше така, сякаш тичаше по бетонна плоскост, която можеше да се види в компютърна игра.

Тя се съсредоточи върху фризерите. Те всички бяха на стъпка или две от стената вдясно, като че ли този, който ги е сложил там, е искал зад тях да има пролука по някаква причина.

Най-близкият фризер беше по-голям от другите. Той беше от онези, които се виждаха в ресторантите, където снимаха телевизионни риалити. Можеше да побере малка кола. Другите бяха на половината му размер. Когато дотича до тях, Изабел се озадачи. Всички те имаха големи сребристи метални катинари с големината на юмрук. Не би могла да се скрие в някой от тези фризерни, дори да искаше. Тя се огледа и затича към асансьора.

Вратата му беше очукана, но той вероятно работеше. Как иначе някой ще стигне тук долу, за да има достъп до тези фризерни? И тогава видя тъмно петно, което се разливаше по бетона под последния фризер. *Сигурно тече*, помисли си тя.

Когато се приближи, забеляза, че петното беше тъмночервено. Приличаше на кръв. Беше лъскаво и проблясваше злоещо под оскъдната светлина. И изглежда, постепенно се разширяваше...

Наведе се да го помирише, но ноздрите ѝ се изпълниха с някакъв метален дъх.

Гигантска хлебарка изприпка пред нея. Сигурно беше няколко сантиметра дълга.

Изабел застина. Асансьорът беше на няколко крачки.

Натисна бутона за повикване. Той светна. Чуваше се далечен тропот.

Тя се отпусна и си пое дъх. Щеше да се измъкне.

После ги видя: две обувки стърчаха зад последния фризер. И тя ги позна.

Разбра на мига, че петното, разливащо се по бетона, не идваше от фризера.

Тръгна към него.

Зави ѝ се свят. Коленете ѝ затрепериха... *Дано не е това, което си мисля...*

И тогава чу шум. Отекна трясък на врата.

— Хей, спри веднага!

Един мъж се беше появил през вратата от стълбището в другия край на мазето. Той беше плешив и носеше закопчано тъмносино палто. Това беше мъжът от жилищния блок на Грег. Човекът, който ги преследваше.

Ледени тръпки плъпнаха по тялото ѝ.

— Стой!

Времето сякаш забави ход. Тя се втренчи в мъжа.

Той затича към нея с наведена глава, махайки с ръце.

Изабел понечи да побегне, но не помръдна от мястото. Не можеше да изчезне, преди да види какво има зад фризера.

Приклезна леко и прескочи разширяващата се локва кръв.

Това, което видя, я вледени. Тялото ѝ замръзна. А после я заля топлина.

Детектив Грейнджър лежеше зад фризера, странно сгушена в пролуката, с плътно прилепени ръце. Изглеждаше спокойна, с изключение на зейналата рана на шията ѝ. От блестящия дълбок прорез се процеждаше кръв.

А по лицето ѝ пълзяха хлеббарки.

Изабел гледаше втрещена. Не можеше да проумее какво точно е станало.

Кога са успели да я нападнат, след като само преди минути бяха заедно?

Асансьорът издрънча шумно.

Тя погледна за последно трупа. Златната халка на ръката на детектив Грейнджър сияеше.

Изабел побягна с все сили към спрелия асансьор. Топлата вълна, която я беше заляла, изчезна. Сега всичките ѝ мускули трепереха, сякаш беше тичала с часове, без да спре.

Тя погледна назад. Мъжът вече беше съвсем близо. Неговият вик отекна неразбираемо в помещението. Той стискаше нещо в ръката си. Нещо черно.

Беше тейзър^[1] или пистолет.

Тя влетя в асансьора. Нямаше време. Натисна бутона.

Нищо не се случи. Тя не се паникьоса. Завладя я странно спокойствие. Сякаш беше включила на автопилот, който знаеше точно какво да прави. А всичко, което можеше да направи сега, беше да стои тук и да се надява асансьорът да потегли...

— Стой!... Излез от асансьора!

Чуваше как краката му трополят по бетона.

Той приближи. Плешивият посегна към нея с изкривено от злост лице. Очите му яростно просветнаха, когато понечи да я сграбчи.

И в този миг вратите се затвориха с безшумно плъзгане.

Чу се трясък, когато връхлитащото му тяло се блъсна в метала. Вратите леко поддадоха и мъничко се разтвориха. Надвисна някаква сянка.

Тя отстъпи назад, дъхът ѝ спря.

После вратите се прибраха и асансьорът пое нагоре.

Мъжът отдолу заудря с юмруци по вратите. И след това спря.

Но тя вече се изкачваше нагоре.

Трепереше силно. Заля я тревога.

Изабел се наведе, огледа се. Кабината на асансьора с блестяща дървена ламперия приличаше на сигурно убежище.

Изабел се облегна превита на стената. Чувстваше се така, сякаш току-що беше избегнала с колата си сблъсък с камион.

Погледна бутона, който беше натиснала. Беше по средата. На останалите пишеше „пощенска зала“. До друг, най-отгоре, имаше буквата П. Беше ли това за пентхауса^[2]?

Тя натисна П и се изправи. Трябваше да изглежда естествено, в случай че някой друг се качи в асансьора.

Нямаше да бъде лесно. В съзнанието си все още виждаше сгърченото тяло на детектив Грейнджър. Заля я вълна от гняв. Трепереше. Трябваше да уведоми за това колегите на Грейнджър.

Кой би могъл да го направи?

Дали онзи плешив мъж беше замесен в убийството? Тогава тя си го представи как се обажда по телефона на други хора, които да пресрещнат асансьора. Но поне нямаше да знаят на кой етаж ще слезе тя, докато асансьорът не спре. Продължаваше да се изкачва. Изабел опита да се успокои. Може би той не е предупредил никого? Но кой беше този, по дяволите?

Изабел се беше облегла в дъното на кабината, втречена във вратите, чакаше да спре и там да стои някой. Страховитата гледка на трупа на детектив Грейнджър продължаваше да се върти в ума ѝ. Отново и отново.

Трябваше да се обади на колегите на детектива, да им опише какво се е случило, да ги вдигне по тревога. Да им каже за ужасните хлебарки, които пълзяха по бледото ѝ лице. Горката жена. Тя просто си вършеше работата.

Изабел затвори очи. Едва се овладя да не повърне от отвращение и погнуса...

Ами ако и за това щяха да обвинят Шон?

Ако нюйоркските полицаи досега го търсеха с оръжията си в кобура, те със сигурност щяха да го застрелят на място, ако разберат какво се е случило с колежката им.

Асансьорът спря.

Вратите се отвориха с потракване. Стори ѝ се, че са вдлъбнати от юмруците на разбеснелия се преследвач. Тя затаи дъх. Пред нея зейна тъмен коридор. Отразени светлини от съседната сграда блестяха през прозорец в далечния край.

Мобилният ѝ телефон извъня. Тя го погледна.

Имаше гласово съобщение...

[1] Полицейски електрически пистолет, стрелящ с металически стрели, причиняващи временна парализа. — Б.пр. ↑

[2] Луксозен апартамент на последния етаж на висока сграда. — Б.пр. ↑

Офисът в Уайтхол беше почти празен. Само четирима други служители наблюдаваха новинарските сайтове и видеоканали.

Хенри Моулъм и майор Финч гледаха запис от охранителна камера от вътрешността на сградата на *ВХН* в Ню Йорк. Беше 3:45 лондонско време и 22:45 в Ню Йорк. Тълпата пред *ВХН* нарастваше. И все още пристигаха хора, което беше невероятно, предвид студеното време.

После изгледът от камерата се промени и се появи „Лексингтън авеню“.

— Ти й остави гласово съобщение, нали? — попита Финч.

— Казах й спешно да се свърже с мен. Не бих могъл по-ясно да й дам да разбере, че трябва да говорим — отвърна Хенри. После се зачуди: — А защо нямаме вътрешен достъп до камерите в сградата на *ВХН*.

— Попитай министър-председателя, Хенри — отвърна Финч.

— Ще го попитам следващия път, когато го видя.

— Дръж нещата под око, докато аз информирам останалите. — Финч събра разпечатките, за които спореха, и се отправи към заседателната зала, където двама висши ръководители от Банката на Англия чакаха и си шепнеха, приближили главите си близо един до друг.

Хенри нямаше нищо против, че ги бяха включили. Щеше да бъде облекчение да знаят, че финансовите органи на Обединеното кралство следяха какво се случва с *ВХН*. Десетки хиляди служители във Великобритания щяха да бъдат пряко засегнати, ако се случи нещо с банката. Хенри не искаше да се тревожи за това. Той имаше други неща, за които да се безпокои.

Беше спорил с Финч за плана на най-ниското ниво на сградата на *ВХН* и евентуалната му значимост като маркиращ знак за местонахождението на някаква гробница. Беше я убедил все още да не

казва на никого за неговата любима теория и беше доволен от тази победа.

Сега трябваше да вземе решение какво ще правят, когато Шон Раян бъде заловен, защото със сигурност щяха да го хванат. Делото за убийството все повече изглеждаше приключено срещу него след признанието му.

Каквото и да се случи, имаше вероятност американските медии да разберат, че част от кожата на убитата танцьорка в Лондон е била изрязана. Това означаваше, че интернет ще бъде пълен със сатанистки истории до понеделник. В нийоркската полиция бяха пословично недискретни.

Въпросът, по който трябваше да мисли сега, беше коя част от този кошмар имаше значение за продължаващото му разследване: заплахата за финансовия сектор на Обединеното кралство; заплахата от психопат убиец на свобода; или фактът, че беше открил гробница със символ с квадрат и стрела, която, изглежда, лорд Бидонър беше на път да вземе в свои ръце...

И имаше ли наистина нещо важно в този символ?

Той се обърна към екрана.

И къде беше Изабел Раян? Защо телефонът ѝ не беше включен и защо не бе видяла съобщенията си?

Който и да я беше търсил, трябваше да почака.

Тя притисна челото си. Вратите на асансьора се затвориха със звън. Той започна отново да се изкачва нагоре. Имаше чувството, че стените настъпват към нея. Започна да натиска бутоните на телефона си, звънейки на Шон.

Отговори, моля те, отговори!

Зави й се свят...

Ако изобщо някога отново ме чуеш, Боже, нека да бъде сега.

Прозвуча съобщение от нелепо оптимистично звучащ женски глас: „Номерът, който търсите, не е достъпен“. Тя се свлече надолу по стената. Какво ставаше, по дяволите?

Изправи се отново на крака. Няма да се срине. Не и точно сега.

Светлината на тавана угасна за секунда. След това се запали, сякаш електрозахранването на сградата беше изключено.

Асансьорът подскочи и продължи нагоре.

Тя потърси в задния си джоб визитката, която й беше дал Гас Райли. Трябваше да му се обади.

Асансьорът спря. Вратата се отвори със звън.

Тя гледаше към коридор с дъбова ламперия по стените и полирани маси отстрани. Това трябва да беше нивото на мезонета. Само блясъкът на дървения под го подсказваше.

После я заля топлина. В асансьора беше студено, но този етаж се отопляваше достатъчно, за да се разхождат само по потници. Кожата на лицето я щипеше и тя стоеше неподвижно, уверена, че някой охранител ще се появи всеки момент.

Литографии на стария Ню Йорк от „Къриър и Айвс“^[1] в златни рамки висяха по стените на коридора. Жълти, изглеждащи фалшиви мраморни колони стърчаха от всяка страна. Малък кристален полилей висеше от тавана.

Ако Шон беше в сградата, това определено беше мястото, където можеше да се скрие. Тя можеше инстинктивно да го почувства. А най-

хубавото беше, че никой не я чакаше. Коридорът беше пуст.

Беше се измъкнала.

Изабел пристъпи напред. Асансьорът се затвори зад нея със звън. После с тихо бучене тръгна надолу. Когато за миг настъпи тишина, тя се почувства така, сякаш беше единственият човек в сградата.

Чакаше и се ослушваше, опитвайки се да реши какво да прави. Отнякъде далеч по-долу се чу дълбок тътен. Тя отново се замисли за детектив Грейнджър. Трябваше да се обади на някого, когато приключи тук горе. Нямахше да ѝ отнеме много време да провери един етаж.

Пристъпи напред. След бетона на етажа по-долу усещаше полирания дървен под като стъкло под обувките си. Ужасът от това, което току-що бе преживяла, отекваше в мислите ѝ. Гледката на трупа на Грейнджър я разтърси дълбоко. Сега трябваше да бъде внимателна. Много внимателна...

Токът ѝ изскърца по пода. Тя спря. Имаше две врати в коридора, близо до фойе с висок таван.

Тръгна отново, затаила дъх. Когато приближи до края на коридора, чу странен шум. Спря.

Беше чула бръмчене...

Обърна се надясно и погледна през една врата. Висок куп хартия се самозареждаше в голяма машина за унищожаване на документи до едно бюро. Машината вибрираше тихо. Поток от нарязана хартия падаше в огромна бяла кутия почти безшумно.

Тя се приближи и погледна в стаята, опитвайки се да бъде тиха. Нямахше никой вътре. Купчината документи стоеше в кутия на пода и на всеки няколко секунди захранващ механизъм с бръмчене засмукваше листовите един по един. Беше на път да се махне, когато забеляза какво имаше върху тях. Беше нещо познато.

Тя се приближи до машината за унищожаване на документи.

На всеки от листовите се виждаше рисунка на символа с квадрат и стрела. И на всеки от тях имаше бележки, сякаш някой се беше опитвал да разбере какво означава символът и бе отпечатал копия.

Тя се втренчи в листовите. Шон е бил прав. Имаше връзка между ВХН и книгата, която бяха открили в Истанбул. Но каква беше тя? Какво би могло да свързва една банка и малко известен символ отпреди две хиляди години?

После чу нещо друго.

Беше тих глас.

И той я примами да пристъпи напред.

Беше гласът на Шон.

Без да обръща внимание на тръпките, които пропълзяха по тялото ѝ, и изпитвайки внезапно чувство на уязвимост, Изабел излезе от стаята през вратата в далечния край. Тя водеше към фойе с двойна височина, подобно на гробница. Черно мраморно стълбище се извиваше нагоре в центъра. В дъното имаше голяма врата. Тя беше полуотворена. Гласът на Шон идваше оттам.

— Аз го направих. Убих я. Доволни ли сте? — каза той силно.

Засмука я някаква пустота. Тя слушаше как мъжът ѝ си признава за убийството.

Притисна ръка към стомаха си и се насочи към гласа му, сякаш пристъпваше към своята гибел.

Двойните врати бяха пред нея. Можеше да мине през тях, без да ги докосва.

Влезе в стаята, преодолявайки чувството на уязвимост заради нуждата да види Шон. Пространството беше по-голямо от тенис корт. Имаше три високи прозореца с изглед към блещукащите светлини на Манхатън. В далечния край на стаята в огромна камина пращяха дънери.

Двама души стояха пред огъня, втренчени надолу и надясно, както че ли там седеше някой, скрит от погледа. Тръгна към тях, като се движеше почти безшумно, надявайки се да види Шон и все пак страхувайки се какво означаваха думите му.

Единият от мъжете беше господин Вон. Фред Пилмън, генералният директор на ВХН в САЩ, беше другият.

Тя го бе виждала само веднъж преди. Но той не беше от типа хора, които бихте забравили лесно. Имаше посребрена коса, квадратна челюст и очила със сребърни рамки.

Изабел продължи да пристъпва тихо. За един дълъг миг се усещаше невидима.

Докато господин Пилмън я видя.

Той повдигна вежда и докосна ръката на Вон, който погледна към нея, внимателно я погледна втори път и се олюля назад. Приличаше на човек, съзрял най-лошия си враг.

Изабел се оглеждаше наляво и надясно, докато пресичаше стаята. Трябваше да заобиколи някакви натруфени столове с високи облегалки.

Шон би трябвало да седи на един от тези столове, полуизвърнат настрани от нея.

Тя спря и присви очи.

И тогава тя видя това, което те гледаха...

[1] Известна фирма за литографии, съществувала до 1907 г. — Б.пр. ↑

Хенри посегна към телефона си. Време беше отново да позвъни на Изабел. Той погледна нагоре към големия бял пластмасов часовник в края на стената на стаята за наблюдение на обстановката. Още една минута и ще ѝ се обади.

Това означаваше, че ѝ беше звънял точно на всеки петнадесет минути. Не би искал да плаши никого, звънейки на всеки няколко минути, и беше най-добре да се придържа към определен модел. И да докладва.

Той погледна към екрана. Информацията за насочване на средства към хедж фонда „Абаносов дракон“ даваше реални основания за безпокойство. Първоначалният китайски кандидат за *ВХН* беше една банка, контролирана от господин Ли. Но това поглъщане беше отменено.

Ала сега средствата на Ли бяха предоставени на разположение на хедж фонда „Абаносов дракон“, който беше фаворит в търга да погълне *ВХН*. Щеше да изглежда като че ли западен фонд поглъща банката, но голяма част от парите все пак щяха да бъдат китайски.

Би било доста сполучлив удар, ако лорд Бидонър успее да го направи.

Той натисна бутона за повикване на телефона и зачака.

След това — най-сетне — нейният телефон започна да звъни.

Те гледаха Шон на малък LCD телевизор, поставен на една ниска масичка близо до стената отдясно. На екрана Шон беше хванал с ръце главата си, гледайки към нозете пода. Тя почувства рязко разочарование, последвано от топъл прилив на облекчение. Това беше точно същата изповед, която вече бе видяла. Беше друга част от нея, но все пак беше запис, който може да бъде манипулиран.

Телефонът ѝ зазвъня. Тя го извади от джоба си и го включи на вибрация. Някой от Великобритания я търсеше.

— Как се качихте дотук? — попита Пилмън. Гласът му беше слаб, но твърд.

— Къде е Шон? — Изабел го гледаше право в очите, докато прибираще телефона обратно в джоба си. — И какво става тук, по дяволите? — Тя се взря в телевизора, чийто екран вече беше изгаснал.

— Не може просто да влезете тук — каза високо Вон.

Тонът му беше надменен, самоуверен, сякаш брониран в злато. Той държеше в ръка дистанционното устройство за телевизора.

— Това е частна собственост... — Погледна покрай нея, сякаш очакваше да види охранителя, който я придружава. — Знам, че изчезването на съпруга ви е травматизиращо, но вие преминахте всякакви граници.

— Търся Шон.

— Е, можете да се уверите, че не е тук. Сега трябва да си вървите. — Вон не можеше да овладее гнева си.

Това беше добре.

— И нямате представа къде е той? — Каза го спокойно, макар че ѝ се искаше да се нахвърли върху него.

— Точно така, госпожо Раян. Трябва да го търсите някъде другаде.

Тя насочи треперещ пръст към Вон.

— Ако Шон е направил нещо нередно, аз съм дяволски сигурна, че е заради *ВХН*. Тук става нещо много странно. Или може би

унищожавате всички тези документи без причина?

Вон поклати глава.

— Ние унищожаваме всички ненужни документи всяка седмица, госпожо Раян. Това не означава нищо.

Тя повдигна вежда.

— Да, точно така.

— Тук не сте добре дошла — каза Вон и махна с ръка към нея, отпращайки я. След това се усмихна подигравателно. — Махайте се. В момента нарушавате закона... — Той повиши глас. Гледаше на нея като на боклук, който трябваше да бъде изхвърлен.

Вон пристъпи към Изабел, сграбчи я за ръката над лакътя и я бутна към изхода.

Нещо се преобърна в нея. Обзе я гняв, който не можеше да контролира. Тя се завъртя, отпуснала юздите на яростта си, и силно го удари по бузата с опакото на ръката си.

Той издаде силен писклив стон.

Ударът отекна в помещението. Ръката ѝ я заболя. В един ужасен момент изпита внезапно съжаление, когато помисли, че той ще я бльсне или може би дори ще я удари.

Но не отстъпи.

И той се отдръпна назад, въпреки че беше много по-висок от нея. Вдигна пръсти към бузата си. Миризмата на афтършейва му изпълваше ноздрите ѝ.

— Заслужихте си го — каза тя, разтреперана, и насочи пръст към него. — Не ме докосвайте повече. Никога!

Вон търкаше лицето си, присвил очи. Той се втренчи в нея с неприкрита злоба.

Пилмън се приближи към тях, вдигнал ръцете си високо във въздуха, сякаш искаше примирие.

— Госпожо Раян, ние само настояваме да си тръгнете. Господин Вон няма да ви докосне повече. — Той сложи ръка на рамото му и леко го побутна настрани.

После ѝ се усмихна, сякаш се опитваше да ѝ продаде нещо.

Тя трепереше.

— Съжалявам, че ви докосна. Моят колега е под голямо напрежение. — Очите му се стрелнаха над рамото ѝ.

Тя погледна зад себе си. До вратата беше застанал охранител. Усети кръвта да се отдръпва от лицето ѝ, почувства слабост в коленете. Но поне не беше плешивият мъж, когото беше срещнала по-рано.

— Оставете това на нас — каза високо Пилмън, като се обърна към охранителя. — Ние познаваме госпожа Раян.

Вон изглеждаше вбесен. Брадичката му трепереше, личеше му, че едва се владее.

Изабел му отправи злъчна усмивка.

Охранителят се обърна и излезе от стаята.

— Детектив Грейнджър е мъртва — каза тя.

— Чухме новината преди няколко минути — отговори Пилмън. — Беше ужасно. Абсолютен шок... Очевидно всеки свободен полицаи в центъра на Ню Йорк е извикан в тази сграда. Никога не сме имали подобен случай. От двадесет години тук е нямало сериозно криминално престъпление. Тази сграда скоро ще гъмжи от полицаи и всички ще търсят съпруга ви, госпожо Раян. — Той се втренчи в нея.

Тя почувства, че почти я обвинява за това.

— Шон не е убиец — заяви Изабел. Гласът ѝ прозвуча пискливо.

— Да, точно така — кимна Вон.

Той беше овладял гнева си. Сега изглеждаше невъзмутим, макар да беше сигурна, че няма да е лесно да забрави какво бе направила. Но тайно се радваше, че го удари.

— Няма да го натопите. — Тя се опитваше да не крещи. Пое дълбоко дъх, направи съзнателно усилие да успокои дишането си.

— Някои хора просто откачат, госпожо Раян. Трябва да го приемете. Признанието му го изобличава — каза Пилмън с тон, който издаваше загриженост от нейния отказ да приеме фактите.

Вон се взираше в нея. Презрението му беше толкова плътно, че можеше да се докосне с ръка.

— Там долу някой ме гонеше. Изглеждаше много странно.

Изражението на Вон недвусмислено говореше, че се съмнява във всичко, което тя казваше.

— Трябва да обясните всичко, което ви се е случило, на полицията, госпожо Раян. Ние ще се погрижим Шон да има добър адвокат, въпреки че не сме длъжни — каза Пилмън.

Изабел видя сребърна кана за кафе на поставка за затопляне и няколко чаши и чинии с позлатени ръбове върху махагонова маса до

прозораца. Тръгна към нея. Краката ѝ трепереха. Трябваше да се ободри. Не попита за разрешение, просто си наля кафе.

Те шепнеха помежду си, когато се обърна към тях.

— Шон знаеше много за *ВХН*, нали? — Тя стисна здраво чашата. Кафето беше хладко, но дяволски добро. Изпи почти цялата чаша на един дъх.

Тогава се приближи до мястото, където стояха те пред ниската масичка.

— Защо гледахте признанието на Шон?

— Все още свикваме с това да имаме служител, който признава, че е извършил убийство — обясни Вон.

Изабел остави празната чаша. Зад масата за кафе имаше врата с квадратни панели от блестящо оловно стъкло с жълтеникав оттенък като богато украсените тапети, които покриваха стените с преплетени цветя. Вратата вероятно водеше към балкон. Трябваше ли да потърси наоколо, щом беше дошла тук за това?

— Имате ли балкон? — попита Изабел.

— Съпругът ви не е там — отвърна Вон.

— Защо не покажеш на госпожа Раян нашата тераса — намеси се Пилмън. Той явно вече беше убеден, че си има работа с откачена.

Вон взе месингов ключ от кука зад жълтата брокатена завеса отстрани на вратата и отключи балкона. Див порив на леден въздух и сняг нахлу в стаята, когато той отвори.

Тя отстъпи назад и отново осъзна напълно уязвимостта си. Леден въздух навлезе в стаята. Балконът беше малък, с каменен под, но може би достатъчно голям за масичка за кафе и няколко стола през лятото.

Но през зимата това беше място за демони. Виждаше гаргойли по високия външен ръб на балкона. Леденият вятър носеше и много снежинки. И нещо тракаше там. Тя не посмя да излезе. Беше видяла достатъчно.

Вон се усмихна и заключи. Изабел се огледа. Губеше си времето.

— Представях си, че жена като вас ще знае кога да спре, за да не затъне повече — каза Пилмън.

— Аз съм пълна с изненади. — Тя стоеше до мраморната масичка, докосвайки я с коляно.

Усети студ през панталоните си, въпреки топлината в стаята.

— Вашата загриженост за съпруга ви действително е трогателна... — поклати глава Пилмън.

Той седна на едно кресло, покрито с шарена кремава коприна. Всяка отделна мебел в стаята беше достойна за музей или художествена галерия.

— Не мислите ли, че е време да се приберете и да поспите? — каза Пилмън. — Изглеждате съсипана.

Очите на Вон щяха да изскочат. Той изглеждаше все по-ядосан. Дали тя им пречеше за нещо? Това беше добре.

— Нямаме представа какво се случва тази вечер, нали? — заяви Вон. — Имате невероятен късмет, че ви отделихме толкова много време, госпожо Раян. Аз не бих проявил такова разбиране като господин Пилмън. Трябва да знаете, че президентът на Съединените щати му се обади тази вечер. Милиони хора ще бъдат засегнати от това, което се случва с *ВХН*. Така че, опасявам се, ще трябва да си тръгнете. Имаме да вършим работа. И то важна...

— Надявам се, че сте казали на президента за милиардите, които сте пропилили.

Вон направи крачка към нея.

Пилмън вдигна ръце.

— Моля ви, и двамата. Искам това да свърши миролюбиво. — Той замълча и отново ѝ отправи онази хладна усмивка на търговски пътник.

— Сигурен съм, че *ВХН* ще бъде готова да ви компенсира за бедственото ви положение. — Той ѝ се усмихна, стиснал устни. — Ще възложи на нашия правен екип да подготви някакво предложение.

Предложението му ѝ прозвуча така, сякаш я беше помолил да пие отрова. Вероятно щеше да бъде обвързана с някаква клауза за тайна до живот.

Усещаше хладните им изучаващи погледи. Гневът неконтролируемо се надигаше в нея. Чуваше как вятърът блъска по прозорците и драска е невидими пръсти по стъклото.

— Аз не искам обезщетение. Аз не съм една от вашите подчинени.

Пилмън седна на най-близкия диван. Облегна се назад и се настани удобно. Изглеждаше примирен, че тя ще му отнеме от времето, преди да напусне.

Един изящен златен часовник върху камината иззвъня. Беше висок около метър, с малки златни фигурки и циферблат от слонова кост.

— Ще се обадя на Гас Райли — каза Вон. — Предполагам, че иска да говори с вас.

В този момент нейният телефон иззвъня отново. Този път тя отговори. Който и да продължаваше да ѝ звъни посред нощ, трябваше да има основателна причина.

Тя тръгна към прозореца, обърнала гръб на Вон и Пилмън.

След като поговори, нозете ѝ се подкосиха. Тя трябваше да седне на един стол с висока облегалка, за да не залитне. Вълна от емоция заплашваше да я смаже. Хвана се здраво за облегалките. Тя познаваше Хенри Моулъм от времето, когато ги беше посетил в Лондон, но изобщо не бе очаквала да ѝ се обади посред нощ с такава новина.

Такава шокираща новина.

Тя притисна телефона до ухото си, сякаш той беше нейният спасителен пояс...

Хенри Моулъм току-що беше казал на Изабел Раян, че синът ѝ Алек е изчезнал.

Мразеше такива моменти. Беше уведомявал само двама души, че техните близки са изчезнали, но всеки път беше изнервящо и много неприятно.

— Госпожо Раян, трябва да ви кажа още нещо. Седнали ли сте?

— Просто ми го кажете — отговори тя.

Самообладанието ѝ го изненада. Без съмнение подготовката ѝ от Форин Офис имаше значение.

— Вие сте в опасност. Съветваме ви да се върнете във Великобритания възможно най-скоро.

— Как така съм в опасност?

— Знаете, че съпругът ви си е признал за убийството, нали? — попита Хенри.

След кратко колебание тя отвърна:

— Да, ала не вярвам.

— Става нещо много по-мащабно, но няма как да ви го обясня по телефона, госпожо Раян. Всичко, което мога да кажа, е, че има връзка между *ВХН* и това, което ви се случи в Йерусалим и в Истанбул.

— Каква връзка? — бързо попита тя.

— Мъжът ви може да е бил замесен в това, което се случи във всеки от тези градове.

Не можеше да ѝ каже, че е открил символа с квадрат и стрела в сградата на *ВХН*. Не искаше да я забърква повече, отколкото вече бе затънала в тази каша. На екрана пред него се показваха настоящите координати на мобилния телефон, на който ѝ се обаждаше, наложени върху картата на Манхатън.

Тя беше в сградата на *ВХН*.

Последното нещо, което би искал тя да направи, бе да започне да рови наоколо, търсейки къде може да е мъжът ѝ. Но трябваше да я накара да осъзнае, че е в опасност. Последва мълчание.

— Ще се опитам да се върна с по-ранен полет. Моля ви, направете абсолютно всичко възможно да намерите Алек. — Гласът ѝ звучеше твърдо. — Всичко.

— Търсим навсякъде, госпожо Раян. Няма да престанем, докато не го намерим. Можете да бъдете сигурна в това. Обадете ми се веднага щом кацнете в Англия.

— Ще го направя. — Линията прекъсна.

Той затвори очи. Надяваше се да се е намесил навреме и да е казал достатъчно, но не прекалено много.

Тя присви юмруци, след това бавно ги отпусна. Образът на Алек препускаше през ума ѝ. Страхът за него и чувството, че пропада, я дърпаха, всмуквайки я надолу в пропаст от ужас и тревога.

Имаше чувството, че ще полудее. Случваха се прекалено много неща, за да ги възприеме всичките.

Тя разтърси глава. Трябваше да се овладее, да остане съсредоточена. Трябваше. Заради Алек. И заради Шон.

Отвори очи. Пилмън и Вон говореха в далечния край на стаята. Нещо черно се подаваше под дивана, на който седеше Пилмън. Беше едно куфарче. Тя се втренчи в него, бавно се придвижи натам. Това не беше ли куфарчето на Шон?

Изабел се наведе.

Да, то беше...

Потръпна.

Пресегна се, измъкна куфарчето и го занесе на мраморната масичка за кафе.

— Съпругът ви първо беше тук тази сутрин — каза Пилмън, като се отправи към нея. — Мисля, че това може да е негово.

Тя беше сигурна, че е на Шон. Бяха го купили в „Хародс“ миналата Коледа. Беше му подарък от нея. То имаше месингови ключалки, дебела кожена дръжка и някакъв нов пълнеж, абсорбиращ удари, за тънък лаптоп. Бяха го описали като модерно и традиционно.

— Така е. Аз му го подарих — отвърна тя и го отвори.

Вътре имаше обичайната колекция от предмети, нужни на Шон за срещите: тъмносин бележник, набор от химикалки, бял кабел за зареждане на телефона му, слушалки; визитни картички; кърпички за лице от някаква авиокомпания; папка с някакви документи от ВХН и неговия лаптоп „Сони“...

Лаптопът му беше обърнат, а кабелите бяха нахвърляни отгоре. Това не беше характерно за него. Тя чу покашляне зад себе си и някакво движение. Не се огледа.

Бързо извади лаптопа.

— Не мисля, че трябва да го включвате — предупреди я Пилмън. Беше застанал над нея.

— Това принадлежи на съпруга ми! — каза тя гневно. — Имам пълното право да го направя.

— Бих предпочел да не го включвате. Моля, не правете нещата неприятни.

Изабел го изгледа презрително, но не го послуша.

По дяволите, можеше ли да си спомни паролата на Шон? Това беше следващият въпрос. Боже, колко уморена беше. Затвори очи. Образи на Алек, затворен някъде, както беше тя в Йерусалим, изпълниха мислите ѝ.

Боже мой, кой ще отвлече едно дете? Изабел потръпна.

Да, спомни си паролата. Беше същата като онази, която бе използвала в Лондон.

Дали я беше променил, без да ѝ каже?

Тя опита.

Вон също беше дошъл до нея.

— Това е собственост на *ВХН*. — Той се наведе към лицето ѝ.

— Не, не е така. Това е собственост на съпруга ми. — Изабел погледна към него. Трябваше да го държи настрана само за няколко минути. — Не докосвайте лаптопа, нито мен. Освен ако не искате да бъдете обвинен в сексуално насилие, господин Вон.

Той изсумтя.

— Никой няма да ви повярва, няма да приемат вашата дума срещу моята. — Той се пресегна към лаптопа. — Махнете се сега!

Изабел вдигна ръка, сякаш щеше да го удари. Той изруга, изправи се и тръгна бързо към главната врата на стаята. Тя нямаше да има достатъчно време.

— Какво очаквате да намерите? — попита я Пилмън.

Не искаше да му каже, че нямаше представа, но че знаеше къде да търси дали има нещо интересно във всеки компютър.

Тя отвори кошчето на *Windows*. Там нямаше нищо. След това използва една програма за отваряне на файлове, които са били изтрити наскоро и все още не са били презаписани.

Един от тях беше документ, наречен „Вероятно въздействие на супербързото лицево разпознаване върху престъпността, укриването

на данъци и политическата корупция“. Друг беше вълнуваща бележка за коледното парти на института.

Имаше ли нещо друго? Имаше ли нещо, което можеше да ѝ помогне да намери Алек?

Прегледа списъка на временните файлове.

Пилмън се изкашля.

— Защо не си вземете обезщетението, госпожо Раян? Нещата могат да станат много трудни, ако съпругът ви вече не печели достатъчно за хляба на семейството. Трябва да помислите за бъдещето си.

Папки *Outlook*. Това беше следващото място, където да търси.

Тя погледна във входящата кутия, в кутията на изтритите и дори в личния имейл на Шон. Прегледа имейлите, получени в четвъртък и петък или изтрити в тези дни. Всички бяха рутинни.

Каква е следващата стъпка? Хайде...

История на сърфирането.

Погледна файла за историята. Беше изтрит.

Но имаше и друг начин да намери запис на уеб сайтовете, в които Шон неотдавна беше влизал.

Вон отново стоеше точно над нея. Можеше да види обувките му, да почувства присъствието му. Тя продължаваше да гледа в екрана. Мускулите ѝ се напрегнаха. Ако той се опита да вземе лаптопа, ще трябва да го удари отново. По-силно този път.

— Говорих с Гас Райли. Той ме помоли да конфискувам всяко компютърно оборудване тук... — Вон се пресегна. — Райли ще дойде тук всеки момент. — Ръката му докосна капака на лаптопа.

Надменният му тон беше дразнещ.

Тя го плесна силно по ръката и той я отдръпна, но твърде късно.

— Предупредих ви да стоите далеч от мен. Ще крещя, че ме изнасилват. И ще повдигна обвинения. — Тя не отклони поглед. Сърцето ѝ биеше силно. Тонът ѝ беше свиреп.

Той отстъпи назад.

— Ще съжалявате за това — закани се Вон.

Тя усещаше враждебността, идваща от него, ала продължаваше да се взира в екрана. Третият сайт от списъка я накара да изпадне в паника. Беше сайтът на стриптийз клуба в Лондон. Шон беше разгледал две страници от него.

Може да е било просто любопитство или тя все още беше ужасно наивна? Следващият сайт беше разделът за новини на *Оптикъл Сайънс Джърнъл*. После беше отишъл на сайта на някакъв неясен хедж фонд, за който тя никога не беше чувала. Кликна към него. Те имаха уеб страница, която не казваше почти нищо.

Друг сайт, който бе разглеждал, беше за историята на Гранд Централ Стейшън. Дали го беше посетил, защото щеше да дойде тук за уикенда? Тя кликна върху връзката.

Страницата, която бе разгледал, беше за частна влакова платформа от ерата на Депресията, свързана с гарата. Страницата показваше планове на тунели, свързващи платформата с Гранд Централ и със сградата на офиса на старата поща в съседство с *ВХН*, както и обяснение за това колко важна е била пощенската служба за военните.

Каква връзка имаше всичко това, по дяволите?

След това в списъка имаше няколко сайта за Париж. Един от тях беше за магазин за бельо. Друг беше за работното време на Лувъра. Олекна ѝ. Той беше мислил за тяхното пътуване.

После имаше някои страници от уеб сайта на Комисията за ценни книжа и фондови борси за различни регламенти. Едната страница беше за пране на пари и проверки за самоличност. Тя успя да стигне дотук.

— Хей! — извика глас с тон, достатъчно остър, за да отреже главата на пиле. — Махайте се от този лаптоп!

Трябваше да продължи да търси.

Чуваше стъпките. Тя чукна по клавиатурата. Секунда по-късно започна затваряне.

— Какво правите, подправяте доказателства ли?

Тя вдигна поглед нагоре.

Гас Райли затвори лаптопа. За секунда щеше да притисне пръстите ѝ. Тя ги отдръпна назад и му се усмихна. Нямахте да се сопва на някого, който работи за Службата на областния прокурор на Ню Йорк. Не беше толкова глупава.

Той взе лаптопа, вдигна го и издърпа щепсела.

— Това е доказателство при разследването. Надявам се, че не сте изтрили нищо.

Изабел се изправи. Нозете ѝ бяха изтръпнали.

— Защо да го правя? Не съм престъпник...

Той поклати глава и я изгледа хладно.

— Да, точно така. А какво ще кажете за незаконно влизане в частна собственост? Това е, в което нюйоркската полиция ще ви обвини като начало. Можем да ви задържим по всяко време. — Лицето му беше зачервено.

— Опитвам се да намеря съпруга си... — повиши глас тя.

— Да, и това, което ще направите сега, е да дойдете долу и да дадете показания.

Гас Райли посегна към нея, сякаш щеше да я сграбчи.

Тя вдигна ръце.

— Добре, идвам. Не е нужно да ме ескортирате.

Той погледна към Пилмън, а след това към Вон.

— А вие добре ли сте, господа?

— Благодаря ви, господин Райли. Областната прокуратура върши чудесна работа — усмихна се Пилмън.

Гас й направи знак да тръгне след него.

Тя не погледна назад, но когато излязоха в коридора, попита:

— Как така те не са обект на разследване?

— Едно по едно, госпожо Раян. Нека да приключим първо с вашите показания.

Той я поведе към главните асансьори, а не към сервизния асансьор, с който тя се бе качила горе.

— Не мислете, че не знам какво планирате... — Райли я огледа изучаващо, когато вратите на асансьора се отвориха.

— И какво съм планирала? — Вратите зад тях се затвориха.

— Да прикривате съпруга си. Ала по-добре да проумеете, че ако сте изтрили нещо от лаптопа му, аз ще разбера. И другият въпрос е какво правехте долу в мазето?

— Търсех Шон, а попаднах на тялото на детектив Грейнджър.

— Надявам се, че не сте замесена. Това, което стана с нея, е чудовищно... — Той се втренчи в лицето й, сякаш наблюдаваше нейните реакции.

— И аз съм ужасена...

Райли погледна към светлините, показващи преминаващите етажи.

Изабел присви очи. Чувстваше се замаяна. Дали Алек беше добре? Можеше ли тя да направи нещо, за да му помогне?

Асансьорът спря на четиридесет и деветия етаж.

Райли не каза нищо повече, докато не отидоха в голяма заседателна зала. Тя беше препълнена от униформени полицаи, охранители, мъже и жени с баджове, които тя не разпознаваше.

Изабел знаеше какво се случва, когато някой полицай е убит. Чу името на Шон три пъти за по-малко от минута, а дори не можеше да разбере за какво ставаше дума в останалата част от тези разговори. В залата цареше хаос.

Обви ръце около раменете си, сякаш искаше да се защити.

— Какво разследва прокуратурата във *ВХН*? — попита тя, когато Гас Райли седна начело на лъскавата черна съвещателна маса, която се открояваше в дългата заседателна зала, застлана с дебел мокет.

— Всичко това е поверително — каза той. — Седнете, госпожо Раян. Имам няколко неотложни въпроса към вас. А и доста други служители искат да ви разпитат.

Тя се отпусна до него на тапициран с черна кожа стол. Облегна се и зачака...

Никой не им обръщаше внимание.

Двама млади служители — русо момиче и висок чернокож офицер със златни пагони, бяха вгълбени над набор от диаграми в далечния край на масата. Други говореха в уоки-токита или на групички с колеги.

Наблизо на странична масичка стоеше старинна сребърна кана за кафе и чайник върху сребърен поднос. Приличаха на предмети, които ще намерите в „Тифани“.

— Прочетоха ли ви правата, госпожо Раян?

— Да — отговори тя.

— Видяхте ли съпруга си, след като ви срещнах последния път, госпожо Раян? — Райли говореше бързо, сякаш имаше много работа за вършене.

— Не.

— Какво търсехте в неговия лаптоп?

— Някакво указание къде мога да го намеря.

— И намерихте ли нещо?

— Не. — Тя се взираше в очите му.

Зениците му се присвиха.

— Запозната ли сте с разследването, провеждано от прокуратурата в *ВХН*?

Тя поклати глава и се наведе напред.

— Има ли нещо общо със софтуера за разпознаване на лица?

Той подръпна панталоните си, изгледа я многозначително и отговори с въпрос:

— Съпругът ви казвал ли ви е изобщо нещо за разследванията във *ВХН*?

— Не. Той е базиран в Лондон, така или иначе. Разследвате ли банката там?

Очите му се стрелкаха из стаята.

— Искате ли един съвет, госпожо Раян?

Тя не отговори.

— Сега ще кажа това само веднъж. — Райли се облегна назад и се разположи върху облегалките на стола си. — За мен е ясно като бял ден, че съпругът ви е дяволски виновен. Той е убиец.

Тя примигна и се взря във воднистите му сини очи. Беше странно усещане да чуе някой да казва, че съпругът ѝ е убиец, сякаш говореше за нарушение при паркиране.

— Няма да бъде лесно да приема това, господин Райли. — Гласът ѝ звучеше така, сякаш идваше някъде отдалеч.

— Разбира се, знам, че не искате да мислите лошо за човека, за когото сте омъжена, но трябва да се събудите. И да погледнете реалността...

Той поклати бавно глава.

— Знаете, че поискахме от лондонската полиция да ни изпрати международна заповед за арест и молба за екстрадиция вече всеки момент. — Той направи ефектна пауза и продължи: — А тези нюйоркски полицаи... — Той посочи с палец към другия край на масата. — ... са хиляда процента убедени, че съпругът ви е убил тяхната колежка. — Той се наведе напред. — И моята...

Тя можеше да помирише потта му и лекия дъх на бира. Вероятно беше гледал мач, когато го бяха прекъснали, за да дойде във *ВХН*.

Жилест чернокос полицай се приближи до тях. Той сложи ръце на хълбоците си и погледна към нея. Под емблемата му пишеше ГОНЗАЛЕС.

— Вие ли сте съпругата на Шон Раян?

Изабел кимна.

Той повдигна вежди и се обърна към Райли:

— Сержантът иска да знае дали ние можем да продължим.

Гас Райли погледна часовника си и поклати глава.

— Имам още пет минути. Вашият сержант се съгласи с това.

Гонзалес се втренчи в Райли, сякаш искаше той да се стопи под погледа му. Когато не стана, полицаят се обърна и си отиде.

— Аз дори не знам за всички хора, които съпругът ви е вбесил...

— Райли се наведе към нея. — И не искам да знам, но ако бях на ваше място, щях да отговоря на всеки въпрос, зададен от тези офицери, с максимална откровеност. — Той погледна към оттеглящия се полицай.

После премести стола си по-близо до нея.

— Не сте били в килия с проститутки и убийци досега, нали?

Изабел се наведе към него.

— Синът ми е изчезнал, господин Райли. А съпругът ми е издирван за убийство. Честно казано, не мисля, че нещо ще ме шокира повече. Но ще се съпротивлявам бясно, ако някой се опита да ме затвори без основателна причина. Защото никой, който носи и грам човечност, не би го направил...

Прозорците на апартамента на лорд Бидонър отразяваха светлината от черната свещ на дългата масичка за кафе. Пламъкът се извиваше върху всяко стъкло, като че ли беше запалена редица от свещи. Навън снегът се блъскаше в прозорците високо над Пето авеню, сякаш искаше да затрупа целия град.

— Ние няма да разговаряме отново, доктор Ломас. Моят колега ще донесе ДНК пробата в офисите ви в понеделник. Процесът на клониране ще бъде изцяло във ваши ръце. Казаха ми, че лабораторията ви е добре оборудвана, там работели компетентни специалисти. Окончателното плащане ще бъде направено към швейцарската ви банкова сметка, когато потвърдите самоличността на оплодения индивид.

Лорд Бидонър обърна люлеещия се кожен стол настрани от стъклената стена и притисна телефона до ухото си.

Гласът на доктора се чуваше през леко прашчено благодарение на приложението за гласово криптиране, което той използваше, но все пак беше ясен.

— Няма ли да има никакъв контакт с някой друг? Това ли е всичко? — попита лекарят.

— Ние ще искаме ДНК проба, след като детето се роди — обясни Бидонър и въздъхна. — И ще ви намерим, ако тя не съвпада с пробата, която сме ви дали. Ясен ли съм?

— Кристално ясен — съгласи се докторът. Замълча за секунда и продължи: — Ваша ли е ДНК пробата, която ще клонираме, сър?

Лорд Бидонър се загледа в свещта пред себе си. Той прекара дланта си над пламъчето, изпита болка, но не отмести ръка.

— Не мога да отговоря на този въпрос. Беше ми казано, че можете да го направите и че дарение от десет милиона долара ще осигури постоянното ви мълчание. Имате ли проблем да се придържате към това споразумение?

— Не, сър.

— Добре. ДНК пробата трябва да бъде третирана с голямо внимание, докторе, така, сякаш животът ви зависи от това.

Той затвори телефона и се загледа в падащия сняг. Знаеше, че ще намери ДНК пробата в сградата на ВХН, но това беше оптимизъм, породен от проверени доказателства. Артефактът, който търсеха, и неговата тайна камера се споменаваха в Несторианската стела — първия запис за християнството в Китай от 781 година.

По-късен ръкопис разказваше какво съдържа тайната камера — много търсена реликва с видими следи от кръвта на Исус Христос.

Китайските монаси бяха крили документите в продължение на векове. Комунистите се опитвали да ги намерят и да ги унищожат, но не успели. И след като беше платил за достъпа до тях, той беше положил извънредни усилия, за да провери истинността на записаното.

Търсенето на истинска реликва от Христос — неговата кръв или кичур от косата му — беше въпрос на религиозна вяра до разработването на най-новите техники за клониране на ДНК.

Но сега това щеше да покаже, как науката ще доведе до Второто пришествие. И този път той ще дойде като човек с власт. И Той ще управлява света, както би трябвало да бъде управляван — с железен юмрук, както той ще бъде обучен да го прави.

Промяната е близо. И с лидер, в когото хора биха могли да имат пълна вяра и никой не би посмял да му се противопостави. Всяка религия, приела Исус като пророк или месия, ще трябва да се преклони пред новия ред. Папи и имами ще коленичат пред тях със своите паства, идващи зад тях.

И около Втория Христос лорд Бидонър и приятелите му щяха да планират бъдещето на човечеството.

Той се извърна от прозореца и се усмихна. Съдбата на всички живи и на тези, които щяха да се родят, ще бъде определена в следващите няколко часа. И той щеше да бъде в центъра на тези събития...

Зина седеше на дългия диван. Гледаше нещо на таблета. Ръката ѝ се движеше бързо по екрана.

Инвестицията му в нея беше най-добрият му ход за дълго време. Нейната готовност да убива без угризения беше качество, което малцина притежаваха.

Не бяха много тези, които имаха смелостта да действат според най-вярната сентенция: *Целта оправдава средствата*.

Върху кожената седалка до нея имаше един тънък нож. Той беше достатъчно малък, за да може да го скрие почти навсякъде, но достатъчно голям, за да убива.

— Време е — каза той.

Зина не се усмихна. Тя просто вдигна ножа и се изправи.

Те се насочиха към паник стаята.

— Не знаех, че синът ви е изчезнал. Какво се е случило? — попита Райли.

Изабел му разказа какво я беше уведомил Хенри Моулъм.

— И той мисли, че това има нещо общо с изчезването на съпруга ви? — учуди се Райли.

Тя кимна.

— Страхувам се — призна тя, — ала не от съпруга си.

— Какво намеквате?

Изабел се наведе към него.

— Видях един тип, който ме следеше по-рано. Той беше тук, в мазето на *ВХН*, преди час. Втурна се към мен, сякаш искаше да ме убие. Беше облечен като охранител.

— Можете ли да го опишете?

— Висок, плешив, ще го позная, ако отново го видя. Моля, помислете за това, господин Райли. Признанието на мъжа ми, заснет на видео, е твърде удобно...

Той се втренчи в нея уморено.

— Пазим личните данни за всички охранители в сградата. Ще накарам някой да ви покаже снимките им.

Тя поклати глава. Протегна ръка към него.

— Мога ли да се върна в хотела си? Трябва да резервирам поранен полет за Лондон. Трябва да отида там. Алек е изчезнал. Имате ли деца, господин Райли?

Той се втренчи в нея.

— От нюйоркската полиция настояват да ви разпитат.

Тя се изправи и кимна. После отмести поглед. Очите ѝ се насълзиха, след като заговори за Алек. Опита да овладее емоциите си...

Една по-възрастна жена, изрусена блондинка с вид на здравенячка, се приближи до Райли и го потупа по рамото.

Той не се обърна.

— Какво искаш?

— Имам проблем, сър. — Тя нямаше значка на раирания си костюм.

Той сви рамене.

— Какво става?

Здравенячката заобиколи и застана от неговата страна. Гледаше Изабел с подозрение, като че ли тя можеше да бъде опасна.

После се взря в Гас с въпросителен израз и присви очи.

Той я подкани да говори.

Жената се наведе към него и прошепна:

— Не получавам абсолютно никакво съдействие. Само някакви глупави приказки, че ни трябва съдебна заповед.

Очите ѝ се стрелнаха към другия край на стаята.

Там в дъното Дик Оуен водеше тайни преговори с други двама високи слаби мъже в костюми. Видът им напълно покриваше представата за хората от Комисията по ценните книжа и борсите — демонстративно сериозни.

Докато го гледаше, Оуен се отдалечи от колегите си, тръгна към двойните врати в далечния край на помещението и застана там, сякаш говореше с някого. Изабел се отмести встрани, за да види с кого.

Райли каза нещо, но тя не го чу.

Госпожа Вон стоеше в рамката на вратата. Упорито наблюдаваше Оуен. Той размахваше ръце, сякаш обясняваше нещо.

Тя усети, че ѝ се завива свят. Госпожа Вон можеше да ѝ помогне, да обясни на нюйоркската полиция, че Изабел просто иска да намери съпруга си Шон...

Тя можеше да ѝ помогне да се измъкне от тях.

Госпожа Вон и Оуен погледнаха към нея. Изабел ѝ помахна. Ръката на госпожа Вон се вдигна наполовина. Тогава Оуен ѝ каза нещо. Тя се обърна и изчезна. Изабел понечи да я извика, ала госпожа Вон беше изчезнала.

— Трябва да се видя с онази дама — каза тя и посочи към другия край на стаята.

— Може, но след като приключим с вас — заяви Райли, без да се обръща, за да разбере за коя жена ставаше въпрос.

Изабел присви юмруци, стисна устни. Колко време щеше да отнеме всичко това? По-нагоре на масата имаше един лаптоп. Беше

полуобърнат към нея. На екрана имаше две изображения.

Отне ѝ няколко секунди, за да познае увеличената снимка на детектив Грейнджър, а до нея вероятно беше лицето на горката танцьорка от онзи клуб в Лондон.

И двете лица бяха опръскани с кръв. А очите им бяха широко отворени и втрещени, сякаш шокирани от собствената си смърт.

Усети, че ѝ прималява. Ледени тръпки плъзнаха по тялото ѝ. Ръцете ѝ се разтрепериха и тя преплете пръсти, за да ги успокои... Олюля се...

Който и да го е направил, може да е способен да стори същото нещо с някой друг. С Алек... Обля я студена вълна.

— Госпожо Раян... — Гас Райли беше сложил ръка на рамото ѝ.

Той се огледа, сякаш се опитваше да разбере в какво се беше вторачила. Тогава ръката му стисна нейната по-силно.

— Знаете ли дали по-рано тази година съпругът ви е докладвал, че *ВХН* нарушава британските закони срещу прането на пари? — попита загрижено той.

— Нямам представа.

— Докладвал ли е срещу тях изобщо за нещо?

— Доколкото знам, не.

— Знаете ли някога да е проявявал насилие?

— Не. — Изабел усети как лицето ѝ се изчервява. Беше ли честна? Какво да каже за онзи епизод, когато сграбчи рамото ѝ? Тя стисна устни.

Райли потърка брадичката си. Изглеждаше смутен.

— Във всичко това има нещо, което със сигурност не е добро...

— Синът ми е изчезнал — каза тя тихо. Гласът ѝ се прекърши, потрепери. — Трябва да свършвам с това.

Той я погледна, сякаш разглеждаше необичаен експонат.

— Защо сте толкова сигурна, че съпругът ви е невинен?

— Аз вярвам в него — заяви тя с твърд глас. — Моля ви, пуснете ме! Трябва да си резервирам нов полет.

Райли въздъхна раздражено.

— Добре, само почакайте. Ще видя какво мога да направя. — Той се изправи и се насочи към другия край на стаята, вперил очи пред себе си.

Тя се огледа.

Никой не я наблюдаваше.

Вратата в този край на стаята беше съвсем близо до нея. Това беше шансът ѝ. Можеше да няма втори...

Без да обърне глава, тя се изправи и тръгна към вратата. Райли ѝ беше наредил да почака, вероятно изобщо не предполагаше, че може да я осени мисълта за бягство...

Вътрешният ѝ глас настояваше: *Не го прави.*

Но тя нямаше намерение да се подчини.

В залата стояха няколко униформени. Един полицаи се беше облегал на стената и говореше с друг, по-нисък, който кимаше методично. По-ниският се втренчи в нея, когато мина покрай тях.

Изабел изтръпна, че той ще я спре и ще започне да я разпитва, затова продължи напред с наведена глава.

— Бетонът там долу трябва да е дебел като на бункер... — каза полицаят, опрял ръката си на стената. Акцентът му наподобяваше плътно нюйоркско ръмжене, като от някакъв стар филм.

Тя не чу повече.

И не спря.

Краката ѝ се движеха автоматично. Трябваше да се овладее, за да не затича. А така ѝ се щеше да побегне с пълна сила. Беше сигурна, че всички са се вторачили в разтревожената ѝ физиономия, в избилата по лицето ѝ руменина...

Но всъщност никой не я забеляза.

Продължи да върви. Къде беше госпожа Вон? За какво говореха онези полицаи? Дали търсеха Шон?

Асансьорът не беше далеч. Трябваше само да премине покрай другата отворена врата на конферентната зала.

Чу вик и едва не подскочи. Но не викаха нейното име. А тя беше близо до асансьорите.

Двама униформени от нюйоркската полиция стояха пред вратите на асансьора. Те говореха с две жени, които чакаха там, като същевременно пишеха нещо по екраните на таблетите си. Дали записваха хората, които влизат и излизат от този етаж?

А какво ставаше по другия коридор? Този, който водеше към служебния асансьор. Тя се насочи към него, пресичайки фойето пред асансьорите. Сякаш това беше мястото, към което се беше запътила от самото начало.

Близо до служебния асансьор имаше трима полицаи. Изглежда, че го чакаха да пристигне. Всички бяха с гръб към нея, но определено щяха да се обърнат веднага когато чуеха да идва зад тях. Беше наивно да си мисли, че може да се движи из тази сграда, без да привлече вниманието на някой полицаи. А и всеки момент зад нея щеше да се чуе викът на Гас Райли. Нозете ѝ се подкосиха, разтрепери се, но продължи упорито напред, без да поглежда встрани...

Ти си напълно луда, Изабел.

И тогава видя надписът АВАРИЙНА СТЪЛБА. Буквите бяха почти в същия цвят като този на вратата, върху която бяха изписани. Едва не ги пропусна...

И в този момент един от полицаите се обърна. Беше висок, чернокос, приличаше на Клинт Истууд от младите му години. Той ѝ се усмихна широко. Тя също му се усмихна. Бяха на десетина метра един от друг.

Достигна до вратата на аварийната стълба и бързо я отвори.

Остави я да се хлопне зад нея и спря за момент. Ослуша се, дишайки учестено...

Но вратата не се отвори зад нея. Никой не я преследваше. Чувстваше се така, сякаш се беше разминала с катастрофа.

Стълбите бяха покрити с черни плочки като в луксозна баня. Таванът и стените също бяха боядисани в черно. Струеше светлина от скрити лампи. Тя заслиза по стъпалата.

Когато стигна до следващата площадка, чу гласове някъде далеч отдолу. Надникна над ръба на стълбите. Нагоре се качваха някакви хора.

Изабел притаи дъх.

Трябваше да се махне от стълбите.

Бутна вратата на площадката и я затвори леко зад себе си. Проникналата за момент светлина ѝ беше достатъчна, за да види коридора и вратата на асансьора по-нататък. Всеки етаж имаше еднакво разположение, макар че щеше да е много по-добре, ако и на този имаше осветление, както на горния етаж.

Тя стоеше в тъмнината и се ослушваше. Единственото, което можеше да чуе, беше слабо съскане. И за един отвратителен миг си представи, че някакво голямо куче я дебне от засада. После си

помисли, че това трябва да е шум от ксерокс или някакъв друг уред, който не е бил изключен.

Потърси по протежение на стената електрически ключ. Трябваше да има такъв.

Тъмнината беше непрогледна. Тънка ивица светлина под вратата на аварийния изход беше единственото осветление, което можеше да види. Тук беше доста по-студено, отколкото на по-горния етаж. Във въздуха се усещаше лека миризма на някакъв препарат, като че ли килимите са били почистени наскоро.

Тя внезапно си спомни за времето, което беше прекарала в онази пещера в Израел. Там гъмжеше от насекоми. Сети се за скорпионите, които лазеха по нозете ѝ. И изведнъж ѝ се привидяха в тъмнината...

Притисна юмрук към челото си. Естествено, нямаше никакви скорпиони в Ню Йорк.

Осени я внезапно желание да се върне, да се предаде на милосърдието на нюйоркската полиция.

Поне ще бъде в безопасност.

Изабел поклати глава. Да върви по дяволите тази идея.

Трябваше да продължи.

Стегна тялото си и вдигна юмрук пред себе си, сякаш беше готова да нанесе удар.

Усети лек полъх по пръстите си, а след това по лицето си. Кожата ѝ изтръпна. Тя спря, изчака още малко, след това направи предпазлива стъпка напред.

Това беше един от празните етажи, за които ѝ беше разказвал Шон. Бяха опустели след уволнението на десетките служители през последните няколко години след финансовата криза.

Всеки офис и отдел беше заприличал на бойно поле, беше казал той. Жертвите бяха служителите, които изобщо не се бяха върнали от срещите с висшите мениджъри.

Изабел съзря слаб отблясък от вратите на преминаващия асансьор.

Замръзна на място, но той не спря. Пресегна се към копчето на асансьора, опипвайки стената. Намери го.

То светна, когато го натисна...

Мобилният телефон на Гас Райли зазвъня. Той се връщаше обратно, за да види Изабел Раян. Беше говорил със сержанта, който искаше да я разпита. Мъжът не беше в настроение за компромис. Той вдигна телефона.

— Тук е Райли...

— Трябва да слезете обратно долу веднага — каза един глас. — И доведете с вас всички полицаи оттам. Тук се заражда всеобщ бунт. Ако не сме внимателни, ще загубим тази проклета сграда!

Беше дежурният сержант от фоайето, при когото той беше току-що.

— Какво става с вашите служители отвън?

— Някой идиот ги е изтеглил.

Райли чуваше някакви викове на заден план. Прозвуча звън от счупване на стъкло.

— Какво се случва, мамка му?

— Някой е изключил проклетите банкомати на *ВХН*!

Един полицаи се втурна покрай него към асансьора. Райли го последва.

Изабел Раян трябваше да почака...

Изабел влезе в асансьора. Докато се спускаше надолу, усети, че ѝ се повдига, и прихлупи с длан устата си. Образът на детектив Грейнджър и плъзналите хлебарки по трупа ѝ се появиха в съзнанието ѝ. Тя се изкашля, присви се. Едва не повърна. Усети горчив вкус. Имаше чувството, че слиза в някакво обитавано от духове мазе.

Асансьорът спря със звън.

Вратите се отвориха. Добре осветеният коридор пред нея беше пуст. Не я дебнеше убиец. Нямаше тълпа от униформени. Това трябваше да означава, че нюйоркските полицаи вероятно се бяха отпратили навън пред сградата.

Тя излезе в коридора. На стената високо вляво имаше табелка. Беше дървена, избеляла. Изглеждаше така, сякаш беше там от построяването на зданието.

На нея пишеше:

ПРЕЗИДЕНТЪТ ДЖОРДЖ ВАШИНГТОН ПРЕКАРА
НОЩТА ПРЕДИ ВСТЪПВАНЕТО МУ В ДЛЪЖНОСТ НА
29 АПРИЛ 1789 ГОДИНА В ХРАМА НА СВОБОДНИТЕ
ЗИДАРИ НА ТОВА МЯСТО. ОСНОВАТА НА СТЕНАТА
ПОД ТАБЕЛАТА Е БИЛА ЧАСТ ОТ ТАЗИ СГРАДА. 29
АПРИЛ, 1923 Г.

БОГ ДА БЛАГОСЛОВИ АМЕРИКА!

Нисък стържещ звук изпълни въздуха. Звучеше като че ли идваше иззад стените. Тя продължи напред, премина през широка двойна врата. На табела върху нея пишеше ДРЕНАЖНА ИНСТАЛАЦИЯ. Продължи да върви. На следващата врата имаше надпис ЦЕНТРАЛНА ПОЩА. Тя беше заключена. Коридорът беше много по-дълъг от предишните, които бе видяла по-горе.

Светлината тук също беше различна, по-жълтеникава. И от време на време премигваше, изпращайки танцуващи сенки по стените, трептящи в такт със стърженето от помещението на дренажната инсталация.

Лампите по стената бяха стари. Крушките блещукаха в стъклени шишета, които много приличаха на онези от газените лампи. Изглеждаха така, сякаш едва наскоро бяха преминали на електричество.

В края на коридора имаше купища кашони.

Но някой беше оставил достатъчно място между кашоните и стената вдясно, за да се промъкне покрай тях. Тя видя в дъното червена стоманена врата.

Това означаваше, че е била права.

Беше точно това, което търсеше. В статията, за която Шон беше чел на онзи уебсайт, се показваха тунелите, свързващи старата Централна поща, която първоначално е била в съседство, с подземните линии, имащи връзка с гарата Гранд Централ.

Когато беше видяла страницата на лаптопа му, докато беше горе в пентхауса, тя се беше зачудила защо я бе разглеждал...

И изведнъж ѝ просветна. Ако искаше да намери Шон, трябваше да отиде там, където той беше проявил интерес.

Тя се промъкна през пролуката. Миришеше на влажна хартия. Долови неприятен дъх, сякаш от някакво животно. Нямаше да бъде лесно да се измъкне, ако трябваше бързо да се махне оттук.

Но трябваше да види дали вратата ще се отвори.

Между нея и последните кашони имаше разстояние. Тя докосна дръжката. Беше смразяващо студена. Вратата беше заключена. За секунда си помисли, че пръстите ѝ може да залепнат за ледения метал...

После я видя: една малка кръгла дървена кутия, обвита в паяжини, която висеше на стената. Бръкна в нея, вътре имаше месингов ключ.

Това беше още един авариен изход. Тя взе ключа.

Тогава чу гласа на госпожа Вон:

— Изабел!

Тя погледна назад по коридора. Госпожа Вон вървеше към нея, беше стигнала до кашоните. Следваше я плешивият охранител.

Изглеждаше страшно ядосан.

Изабел не можеше да проумее как те се появиха тук. Беше невероятно... Усети пипалата на страха.

— Трябва да говорим с теб, Изабел — провикна се госпожа Вон.

— Разбира се — отвърна тя, доколкото можеше спокойно.

Погледна ключа в ръката си. Дали някога щеше да може да провери теорията си, ако се върне?

Приближиха я.

— Интересно, какво търсиш тук, Изабел? — злъчно попита Вон. — И не трябва да продължаваш да бягаш от моя приятел Адар. Той е новият шеф на сигурността във *ВХН*.

Госпожа Вон се усмихваше злобно. Погледът на Адар пронизваше Изабел.

В широко отворените му очи се четеше напрежение. Беше същото като в онзи момент, когато той опита да я спре, за да не се измъкне с асансьора.

Те подминаха кашоните.

Тя ги погледна, очаквайки да спрат, но Адар бързо се промъкна странично в пролуката, сякаш не искаше да губи и секунда. И сега тя вече не можеше да види госпожа Вон.

Но Адар имаше нещо в ръката си. Държеше дълъг нож с черна дръжка.

Острието му проблясваше на жълтата светлина. В движенията му имаше нещо диво, като на дебнещ хищник...

Изабел изтръпна. Личеше, че нищо не можеше да го спре.

Тя се обърна и пхна ключа в ключалката.

Ръката ѝ дори не потрепна.

Адар щеше да я нападне всеки момент. Можеше да я убие с едно замахване.

Вратата трябваше да се отвори.

Тя завъртя ключа. Той превъртя само наполовина.

Натисна дръжката. Не се отваряше.

— Спри! — викна мъжът.

Изабел долови миризмата му. Беше същата тръпчива миризма на лимонов афършейв от съня ѝ в Лондон.

Тя отново опита и в този момент ключът изщрака.

Изабел разтърси бравата.

Вратата се отвори.

Тя се промъкна вътре и я блъсна зад себе си, за да я затвори. Пъхна ключа и го завъртя.

Дръжката подскочи в ръката ѝ. Адар я натискаше от другата страна.

Изабел потрепери. Дръжката се движеше нагоре-надолу. Вратата се разтресе от ударите на мъжа, ала не поддаде.

Заля я облекчение, когато осъзна, че той няма да може да влезе.

Какво, по дяволите, означаваше това? Госпожа Вон беше в съюз с него ли? Или тя погрешно разбираше всичко? Дали той не действаше така поради някаква друга причина?

Не, това не може да е вярно. Тя стисна юмруци. Ръцете ѝ трепереха.

Изведнъж осъзна, че точно Адар беше убиецът.

И госпожа Вон беше замесена!

И тя беше набеязана за следващата им жертва...

Трябваше да им се изплъзне на всяка цена.

След това се случи нещо странно: ръката ѝ спря да трепери. Сякаш част от нея, която се бе разколебала, която не можеше да повярва на нищо от това, дето я връхлетя, която почти се бе отказала да търси Шон, възприе нещата по нов начин. Начин, който поставяше всичко на мястото...

Дишането ѝ се успокои. Вече не можеше да чуе никакви шумове от другата страна на вратата.

Тя се обърна. Намираше се в сводест тухлен тунел. Приличаше на място от Ню Йорк през деветнадесети век. Беше тесен, позволяващ едва двама души да се разминат, а тухленият таван беше само на сантиметри над главата ѝ. Единствената светлина идваше от далечния край.

Въздухът беше застоен. Навсякъде играеха сенки. Те караха тухлите в стената да преливат една в друга. Усещаше калдъръма под обувките си. Сякаш беше положен директно върху земята на остров Манхатън.

Изведнъж около нея прозвуча писък.

Отекна из тунела, ехото злоещо го преповтори. Тя се притисна към стената и видя проблясък на светлина, нахлуваща от края на тунела.

Това беше влак. Тухленият проход, в който тя се намираше, водеше към един от тунелите, обслужващи Гранд Централ.

Изабел погледна часовника си. Едва успя да различи цифрите, беше 12:25. Това вероятно беше един от последните влакове от гарата. Тръгна бързо към светлината.

Миризма на мухлясало я удари в ноздрите. Имаше паяжини навсякъде. Усещаше ги да докосват косата ѝ.

Тогава зад нея отекнаха разтърсващи удари. Тя се обърна. Опитвах се да разбият вратата.

Изабел се препъна. Краката ѝ натежаха, сякаш не искаха да се движат. Между нея и отсрещната стена, която изглеждаше така, сякаш е била боядисана в червено преди много време, се простираха лъскави релси. Далече наляво имаше платформа с нисък таван с лента от бяла светлина над нея. Тя не се замисли. Затича натам. Спря на сантиметри от релсите.

Всеки момент влакът можеше да премине. Чу толкова много припкащи шумове, че си представи армия от пльхове, които се разбягваха от пътя ѝ, но отново затича напред покрай тухлената стена.

Жълтата светлина се приближаваше. Сухият въздух я изгаряше. Усещаше натрапчив вкус на песъчинки в устата си. Те дразнеха и очите ѝ.

Но тя нямаше да спре.

Погледът ѝ беше прикован в жълтата светлина.

Там трябваше да има изход.

По-бързо!

Сякаш стъпваше върху парчета счупено стъкло. Камъните под краката ѝ бяха остри, впиваха се в подметките ѝ. Висящи кабели като змии опасваха стените.

Тя стигна до запасния коловоз. Когато зави по него, вик разцепи въздуха:

— Спри, Изабел!

Това беше госпожа Вон. Те бяха разбили вратата.

Заля я прилив на енергия. Затича по-бързо, навлизайки в запасния коловоз.

Напред имаше широка платформа със скеле, достигащо до нисък покрив с кръгли осветителни тела в стила на петдесетте години, които излъчваха унило сияние.

Къде беше изходът?

Ето, по средата имаше врата, а по-нататък — асансьор.

Слава Богу!

Тя се покатери на платформата и се спусна към вратата. Над нея имаше модерни охранителни камери.

Пот изби по челото ѝ. Изабел сграбчи дръжката на вратата, боядисана в избеляло зелено. Дишаше учестено. Ще побегне нагоре към улицата, ще изчезне след минута... само вратата да се отвори, мислеше си тя.

Ала вратата беше заключена.

Изабел погледна назад към платформата. Адар беше на входа на запасния коловоз. Той тичаше към нея.

Тя хукна към асансьора, молейки се да се отвори. Обзе я ужас. Ноздрите ѝ се разшириха. Имаше чувството, че преследвачът ѝ всеки момент ще я догони. Вместо бутон асансьорът имаше малка сребърна ключалка. Нямаше да може да го извика. В последен отчаян опит тя помъчи да отвори вратата на асансьора със сила.

— Този път няма да се измъкнеш...

Изабел се обърна.

Адар стоеше на релсите под нея. Вместо ножа, в ръката си сега той стискаше пистолет. Беше го насочил към гърдите ѝ.

— Не трябваше да бягаш от мен! — извика той с освирепял глас.

Госпожа Вон вървеше към тях, под краката ѝ хрущяха камъни. Изабел можеше да види триумфалната ѝ усмивка.

— Не се разстройвай — рече ѝ тя. — Предупредих те, че няма изход.

— Какво става, по дяволите? — попита Изабел, колкото можеше по-предизвикателно.

— Нахлуваш в чужда територия. Това е, което става.

— Просто търся съпруга си.

— Така казваш, Изабел. — Адар помогна на госпожа Вон да се качи на платформата. После Изабел чу далечно скърцане и веднага разбра, че асансьорът идваше.

Помоли се наум в него да има полицаи, да излязат и да я спасят от нападателя ѝ. Вратата на асансьора звънна.

Изабел извика с треперещ глас:

— Той има пистолет...

И тогава тя видя кой беше в асансьора и застина...

Господин Ли погледна към простряната пред него бяла покривка. Той мразеше да го безпокоят, докато се храни, а все още дори не му бяха сервирали. Вдигна поглед към шофьора си. Момчето му подаваше телефона. На лицето му бе изписан израз на извинение. Ли се пресегна и взе телефона.

Собственикът на ресторант „Червеният дракон“ стоеше близо до вратата към 54-та улица. Той чиннопоклонически наблюдаваше важния си клиент. В кухните двамата готвачи на ресторанта трескаво приготвяха поръчаните ястия.

Ли заговори по телефона:

— Жената е там, нали?

— Да — каза гласът отсреща.

— Тя намери ли прохода?

— Да.

Ли върна телефона на шофьора.

— Тръгваме — заяви той. Тонът му не издаваше нищо, въпреки че с нетърпение очакваше да се нахрани.

Сега трябваше да промени плановете си. Това не му харесваше. Но може би си струваше. Можеше да приключи всичко останало с един замах. Не биваше да допуска никакви грешки. Залогът беше твърде голям.

Когато Ли мина покрай него, собственикът на „Червеният дракон“ се поклони. На лицето му беше изписана лека усмивка, която не можеше да се види. Тръгването на господин Ли беше добра новина. Неговите готвачи можеха да се успокоят. Той можеше да се отпусне. Нямахше да трепери, докато чакаше Ли да избухне.

Той въздъхна дълбоко...

— Шон! — Изабел залитна назад. — Шон... — Втория път гласът ѝ прозвуча тихо.

Зад него стоеше млад китаец в черен костюм. Шон имаше измъчен вид. Лицето му беше бледо. Очите му — хлътнали. Изглеждаше толкова по-различен от онзи мъж, който беше излязъл от дома им преди няколко дни.

Вълна от гняв, примесен с шок, премина по лицето ѝ. Краката ѝ се подкосиха. Отвори уста, но от нея не излезе нито звук.

Той се приближи към нея.

Изабел примигна. Погледът ѝ се замъгли.

Дали не го беше измислила във въображението си?

Тя усети как я изпълва ярост, когато се отърси от шока. Шон проговори:

— Какво правиш тук, за бога?

Беше ядосан.

Изабел посочи с треперещ пръст към жената и мъжа.

— Тези двамата ме преследват, за да ме убият!

Думите ѝ заглъхнаха. Тя се взираше само в Шон, без да поглежда наоколо. Той посегна към нея.

— Не, няма да го сторят — отвърна той.

Какво искаше да каже?

Шон беше съвсем близо до нея. Тя можеше да долови познатата топлина на тялото му.

— Това копеле зад мен уби детектив...

— Толкова се радвам, че си добре — прекъсна я Шон. Гласът му беше мек, успокояващ.

Той я прегърна. И в един миг, който изтри всичко досега, Изабел прозря...

Тя грешеше.

Това не беше Шон, когото познаваше. Той беше с тях.

— Не е нужно да се притеснявате. Аз я държа — извика той силно и делово.

Изабел изтръпна.

— Не я докосвайте — повтори той. — Ще получите това, което искате.

Шон я освободи от хватката си. Тя залитна назад.

— Браво — каза Адар.

Капанът беше щракнал...

Изабел се втренчи в Шон, дишайки учестено. Опитваше се да възприеме абсурдната ситуация, за да реши какво да прави.

— Трябваше да си останеш у дома — рече той.

Тя го ритна по глезена и изригна:

— Аз дойдох, за да те намеря, по дяволите!...

Шон поклати глава.

— Всичко стана много по-трудно, откакто и ти се замеси... — Той протегна ръка към нея. — Те държат Алек. И Роуз. Ще ги убият и двамата, ако ние не им съдействаме. Трябва да бъдем внимателни, Изабел.

— Как така ще ги убият? Защо? Какво са им сторили? — Изабел ясно чу думите му, но не можеше да ги възприеме.

Някой щеше да убие Алек?

Раменете на Шон се напрегнаха. Той погледна встрани. Изглеждаше примирен.

— Те искат нещо от мен. Аз се опитвах да се измъкна, опитвах се да ви предпазя и двамата.

Единственото, което можеше да види, беше лицето му. Алек почти изцяло приличаше на него. Тревогата й нарастваше. Тя поклати глава. И не можеше да осъзнае, че това е истина...

— Защо не покажеш на Изабел някои снимки, Адар? — подкани го госпожа Вон.

Адар пхна ръка в джоба си, извади телефона, натисна екрана и го обърна към нея. Обзе я тревога. Искаше да закрепци. Всичко, което й беше скъпо, бе застрашено.

Някой беше снимал в дома им. Винаги щеше да познае жълтите тапети в стаята на Алек.

Снимката беше на сина й, спящ, завит с одеялото до брадичката му. Истински обезпокоителното беше ножът с късо острие, който

снимащият държеше на 2–3 сантиметра от дясното око на Алек.

Беше подобен на ножа, който бе видяла в ръката на Адар.

Само един замах и Алек щеше да умре по най-ужасен начин. Това бе посланието от снимката. Но имаше и още едно послание.

Тя преглътна, когато го осъзна.

Шон имаше всички основания да направи това, което бе направил. Тя погледна към съпруга си. Очите им се срещнаха за миг. Нейният свят отново се преобърна. Но какво означаваше това за Алек и Роуз? За всички тях?

— Хайде, покажи ѝ и останалите — каза госпожа Вон.

Адар докосна екрана и отново го обърна към нея.

Снимките, които се превъртаха, предизвикаха тръпки в нея. Щипане в очите и по бузите ѝ изпращаше сигнали към ръцете ѝ да се свият в юмруци, сякаш тялото ѝ пое отговорност и включи защитен механизъм.

На първата снимка се виждаше как тя спи сама в леглото си вкъщи. Ръката ѝ беше гола. Би могла да бъде заснета която и да е нощ, когато Шон не беше при нея.

Но с ужасяваща сигурност тя знаеше точно кога беше направена снимката. Миналия четвъртък вечерта, когато Шон не се прибра. Тогава тя беше сънувала онзи ужасен сън и беше усетила странния аромат на лимон...

Ако се беше събудила точно тогава, човекът с фотоапарата щеше ли да я убие? Това ли планираха да направят сега? Устата ѝ беше пресъхнала. Но съзнанието ѝ се проясни.

— Съжалявам — каза Шон и отстъпи назад. — Трябваше да направя това, което те поискаха. Без значение какво означава това за мен или за нас. Не ти казах нищо, защото не исках да ме последваш...

Тя погледна към госпожа Вон.

— Защо правите всичко това?

Вон се засмя, сякаш Изабел току-що беше казала поразителна шега. Отметна глава, после се усмихна топло, като че за нея всичко това беше без значение.

— Те искат едно нещо — рече Шон и направи крачка към тях. — Пуснете я да си отиде, за бога — каза той. В гласа му имаше отчаяние. — Тя не може да докаже нищо. Ще бъде нейната дума срещу вашата. Тя ще бъде онеправданата съпруга на убиец...

— Вече е твърде късно за това — прекъсна го госпожа Вон.

Очите на Шон се разшириха.

— Не я наранявайте. Все още имате нужда от мен.

Вон отново им показва усмивката си.

— Може би, ще видим... Влизай обратно в асансьора, Шон. Нека да посетим нашите приятели.

Всички се напъхаха в кабината. Беше доста тясно. Изабел стоеше до Шон. Той ѝ се усмихна уморено. Адар, госпожа Вон и китаецът ги гледаха втренчено.

Шон стисна дланта ѝ и Изабел обгърна пръстите му. Беше хубаво да го усеща отново до себе си. Неговата топлина пропълзя нагоре по ръката ѝ.

Асансьорът се изкачваше дълго време. Когато спря и излязоха, пред тях се появи зрелищна стъклена стена, зад която се виждаше рецепцията. Тя беше слабо осветена, бяха запалени само няколко лампи в специални ниши. Сив квадратен символ беше гравирани в стъклената преграда.

— Влизайте вътре — каза Адар.

Той сложи една карта пред екран, прикрепен към стената. За миг го обля синя светлина, след това се чу щракване и една стъклена врата вдясно се отвори с плъзгане.

— Разбира се — отговори Шон. Гласът му отново звучеше уверено.

Изабел искаше да закрепчи срещу всички, да настоява да освободят сина ѝ и приятелката ѝ, но опита да се овладее и да изчака подходящия момент.

След минута те се озоваха в модерна конферентна зала. Столове със сребърни инкрустации бяха разпръснати в безпорядък наоколо, като че ли някаква среща е била прекъсната ненадейно. Имаше подиум със син микрофон в далечния край. Зад подиума се забелязваше голям LCD екран.

Едната стена на конферентната зала беше цялата с прозорци. Изабел нямаше представа какво има зад тях, защото сивите вертикални щори бяха спуснати. Светлината в стаята беше болезнено ярка.

Изабел прегърна Шон, сякаш това можеше да го спре да не я напуска никога отново. После го отблъсна.

Адар стоеше до вратата и ги пазеше. Госпожа Вон и китайският ѝ приятел бяха изчезнали.

— Какъв е планът? — тихо попита Изабел, докато вървяха надолу към подиума.

Шон стисна ръката ѝ.

— Мислят, че се нуждаят от мен — отвърна той. — Знам, че изглежда налудничаво, но цялото това поглъщане е прикритие за нещо друго. Те няма да наранят никого от нас. Аз няма да им съдействам, ако и един косъм падне от главата ти... — Той се опитваше да я успокои, но не успяваше.

Със сигурност, когато Шон направеше това, което очакваха от него, щяха да го ликвидират. Така щяха да постъпят и с нея. И с детето...

— Какво искат от теб?

Той понечи да отговори, но в този момент вратата на залата се отвори и заедно с госпожа Вон влезе един възрастен китаец. Седна и опря ръце на коленете си. Той изглеждаше като старец, въпреки че косата му все още беше черна. Кожата на лицето му носеше белезите на някакво заболяване.

— Няма ли да ни запознаете? — попита Изабел.

Веждите на китаеца се повдигнаха. От изражението на госпожа Вон беше ясно, че това е човекът, който ръководи нещата.

— Името ми е Ли — представи се китаецът.

Желанието му да сподели как се казва я накара да потръпне. Той сигурно планираше да се отърве от тях.

Ли се обърна към Шон:

— Сега, когато жена ти е тук, господин Раян, няма причина да не довършиш работата си за мен. — Тонът му беше твърд.

Той приличаше на човек, който ще седи и ще гледа, без да трепне, докато десетки умират пред него.

— И накрая ти ще платиш половината от цената, която първоначално предложи за *VXH* — каза Шон.

— Грещиш, господин Раян. — Ли млъкна за момент. После се усмихна. — Ние ще платим много по-малко...

— Ще направя това, което искате — обеща Шон. — Всичко, което пожелаете...

Лицето на Ли беше безизразно.

Изабел не разбираше защо мъжът ѝ се държи така.

— Но само ако освободите съпругата ми — продължи Шон, сочейки я с пръст. — И синът ми Алек, и жената, която беше с него.

Ли погледна към Шон, сякаш разговаряше с наивно дете.

— Вие, западняците, всички сте такива оптимисти, нали?

— Смятате ли да ги освободите или не? Мислех, че очаквате деня на голямата печалба.

— Защо си мислиш, че всичко е въпрос на пари?

— За мен това е въпрос на живот и смърт — тихо изрече Шон. — Не ме е грижа за нищо друго, освен за семейството ми...

— Хайде тогава! — Ли махна с ръка към него, обърна се и се отпрати към вратата.

Беше ясно, че очаква Шон да го последва.

— Почакай малко — спря го Изабел. — Откъде знаеш, че той ще направи това, което искаш? Трябва да вземеш и мен.

Ли я погледна. В очите му се четеше презрение. Той извади телефона от джоба си.

— Искаш ли да гледаш какво ще се случи с момчето ти, ако съпругът ти не сътрудничи?

Кипяща от гняв, тя тръгна към него. Той стоеше между нея и Адар.

Ли отстъпи назад, когато тя го приближи.

— Пусни сина ми, копеле... Ще получите това, което искате. — Тя заби пръст в гърдите му. Той отново отстъпи назад към Адар. — Съпругът ми няма да ви каже нищо, докато не освободите сина ми. Разбираш ли?

Ли сграбчи китката ѝ и светкавично изви ръката ѝ. Тя извика от болка и се приведе.

— Никога не се приближавай до мен, глупачке! Заради теб мога да убия всички ви, цялото ви скапано семейство. Вие не представлявате нищо за мен.

Тя падна на едно коляно, страхът пропълзя по цялото ѝ тяло.

И стисна очи, когато сълзи на безсилие замъглиха зрението ѝ...

Хенри Моулъм все още беше на бюрото си. Той не бе изкарвал изцяло нощна смяна от шест месеца, но нямаше начин да си отиде вкъщи сега.

— Нахлуха ли в сградата? — извика той.

— Да — отговори майор Финч.

Тя беше пред съседния пулт за наблюдение. Гледаше телевизионния сигнал от Ню Йорк. CNN предаваше на живо отвън, пред сградата на *ВХН*. Някой беше започнал да хвърля консервени кутии по вратите преди половин час и охранителите се бяха оттеглили вътре. После една от стъклените врати беше разбита. След това — другата.

Обликът на тълпата пред банката се беше променил през последните няколко часа. Имаше просяци и хора със скиорски маски. Прииждаха и още странници... Един възрастен скитник призоваваше с юмрук във въздуха да продължават.

Хенри не можеше да гледа сцените пред *ВХН*, защото най-после му се удаде да наблюдава какво се случва вътре. Търсеше и собствениците на една сграда наблизо, докъдето беше проследен мобилният телефон на Изабел Раян.

Една камера на стълбите в сутерена показваше екип, който се опитваше да пробие с бормашина тухлена стена, отвеждаща към подземно стълбище.

Нюйоркската полиция беше разбрала, че има подземни нива във *ВХН*, до които обаче нямаха достъп чрез асансьорите и бяха решили да разбият стената.

Единствената обратна връзка за това, което се случваше, той бе получил, когато колегата му за контакт от ФБР му изпрати информация как да гледа събитията. Беше посочил, че нюйоркската полиция е решена да залови този, който е убил колегата им, и нямаше да оставят непретърсено нито едно ниво в сградата на *ВХН* в преследване на Шон Раян.

На другия екран той преглеждаше плановете на сградата, в която беше Изабел, опитвайки се да разбере на кой етаж би могла да се намира.

Но засега не бе открил нищо.

— Пробиха я — каза той тихо.

Майор Финч се изправи и дойде до него. Гледаха как част от тухлената стена се срива и двама нюйоркски полицаи осветиха с фенери пространството...

— Пусни я! — извика Шон.

Изабел чу как мъжът ѝ се нахвърли към тях. Ли отмести поглед от нея.

Адар извика:

— Стой, не мърдай!

Проехтя изстрел. Вълна от ужас премина през тялото ѝ. Адар беше стрелял с пистолета си. Наоколо замириса на барут.

— Следващия път ще убия жена ти! — извика Адар.

Изабел се огледа. Шон стоеше на два метра зад нея. Беше вдигнал ръце. Благодарни на бога, че куршумът не беше докоснал нито един от тях. Или беше? Тя огледа тялото си, очаквайки да види някъде кръв. Но нямаше. Чу слаб свистящ звук и потракване. Една от щорите на прозорците вибрираше. В единия ѝ край зееше малка дупка.

— Нямаме повече време — извика Ли. — Тръгвай, господин Раян, или гледай как жена ти ще умре.

— Добре — кимна Шон, който бе до Изабел и ѝ помагаше да се изправи. — Остани тук. Ще се върна за теб. — Той се наведе близо до ухото ѝ. — Ако имаш възможност, възползвай се.

Тя поклати глава.

— Какво си шушукате? — кипна Адар и насочи оръжието си към Шон, който присви рамене.

Докато излизаше от стаята, той се обърна и я погледна. Очите му говореха, че може би никога повече нямаше да я види.

— Дай ми телефона си — каза ѝ Адар, преди да излезе от стаята.

Изабел му го подаде.

— Изпразни джобовете си!

Тя изпълни заповедта му. В малък портфейл имаше няколко долара и кредитни карти, нищо друго.

После остана сама. Вратата беше заключена. Тя огледа стаята за телефон, но напразно. Не забеляза и нещо, което би могла да използва

като оръжие, освен ако не замахне със стол срещу Адар, когато той се върне обратно.

Това, че видя Шон, ѝ бе дало надежда, но щом проумя, че тези хора държат Алек и Роуз, се сломи. Обзета от тревога, Изабел приближи до прозореца, в който зееше дупка от куршума. Отдръпна трептящите щори. В стъклото имаше пукнатина, която тръгваше от единия ъгъл до дупката и продължаваше нататък. Имаха късмет, че цялото стъкло не се беше разбило.

Тя вдигна щорите.

Навън снегът продължаваше да трупа. Няколко снежинки влетяха през дупката от куршума заедно с леден въздух.

Тя приближи ръката си до студеното стъкло. Замисли се...

Може би това беше техният шанс. Ако тя можеше да привлече вниманието на някой там долу, вероятно щяха да дойдат и да ги спасят.

Не можеше да пропусне тази възможност. Трябваше да направи нещо.

Тя взе един от столовете, пренесе го и го хвърли срещу прозореца. Той отскочи от стъклото.

Изабел го разгледа отблизо. Пукнатината все още беше там. Тя забеляза стъклена кана за вода на подиума. Грабна я и я запрати с все сила към прозореца. Каната се разби на парчета.

За миг си помисли, че е успяла, но след това видя, че стъклото е непокътнато. И тогава чу вик отвън пред вратата. Адар щеше да се върне всеки момент.

И само бог знае как щеше да реагира на това, което бе направила.

Изабел взе един стол, насочи един от краката му към дупката от куршума в стъклото и се затича към прозореца. Предполагаше, че ще бъде в състояние да отскочи встрани, ако успееше да го счупи...

Зад нея се чу вик, но тя вече не можеше да спре. Столът удари стъклото и го разби. Изабел се просна върху килима точно в момента, когато въздухът около нея и натрошените стъкла бяха засмукани от течението навън. Вихрушката я дърпаше към зейналата назъбена дупка.

Тя се вкопчи в килима.

И след това сякаш подът се разлюля.

Изабел разпери ръце и се опита да впие нокти в постелката. Ревящият вятър изпълни залата. Тя гледаше в ледената паст.

Тогава осъзна, че сградата на ВХН беше точно срещу нея. И всички светлини вътре бяха запалени. Можеше да види хората, които работеха в офисите. Но никой от тях не я забеляза.

— Глупачка! — извика Адар зад нея.

Ураганен вятър я засмукваше неумолимо към широката нацърбена дупка в стъклото. След секунди Изабел щеше да полети към бетона на 45-а улица.

Тя направи единственото, което можеше. Протегна се към нацърбения ръб и остави въздушния поток да я приплъзне до стоманения перваз, който се простираше по долния край на прозореца.

Когато го направи, тя чу свистящ шум и почувства как нещо профуча покрай главата ѝ. Друг предмет прелетя над нея. Погледна зад себе си. Адар стоеше неподвижен, сякаш нищо не може да го засегне, но зад него в преградата, разделяща помещението от коридора, зееше голяма пукнатина.

И тогава една част от преградата рухна под силата на засмукващия вихър, когато вятърът навън промени посоката си. Адар се обърна точно в този момент...

И се строполи на пода като повален боксьор.

Зазвъня аларма. После друга.

Леденият вятър усукваше косата ѝ, рояци снежинки щипеха лицето ѝ. Ли гледаше от една врата по коридора.

По лицето му беше изписан шок.

Изабел се избута назад по килима, притиснала тялото си здраво към него. Под засмукващия вихър бавно запълзя към коридора. Видя Шон да идва приведен към нея.

Тя протегна ръка към него. Времето сякаш беше забавило ход. Изабел се опита да стане от килима, но беше повлечена назад. Мисълта, че Алек беше в опасност, предизвика прилив на енергия в изнемощялото ѝ тяло. Тя продължи да пълзи напред. Шон я сграбчи. Силно прашене прозвуча около тях. Изабел се притисна към пода точно когато стъклото на съседния прозорец се напука и парчетата бяха засмукани навън в бурята. После вътре нахлу жесток леден вихър, облак от снежинки изпълни залата.

С последни сили Шон я замъкна в коридора.

Настана краткотрайна тишина. Пред тях се отвориха вратите на асансьора. Появи се младият китаец. Ли стоеше спокойно, сякаш нищо

не се случваше.

— Влизайте в асансьора! — заповяда той.

Изражението му беше каменно.

Когато вратите на асансьора се затвориха зад тях, някакви документи прелетяха към зейналата дупка.

Изабел се огледа. Пистолетът на младия китаец проблясваше смъртоносно.

— Може би е по-добре твоята прекрасна жена да дойде с нас, господин Раян — каза Ли. — Мисля, че тя би могла да създаде твърде много проблеми тук.

Тогава асансьорът потъна в мрак. Тя протегна ръка, надявайки се да изтръгне оръжието от ръцете на китаеца. Бяха я учили как да го направи...

Мускулите ѝ се напрегнаха.

Застана пред Шон и светкавично завъртя тялото си надясно, сграбчвайки китката на китаеца. Пистолетът гръмна и изпълни ограниченото пространство с оглушителен екот.

Когато тъмнината ги погълна отново, тя вкопчи пръсти в горещата цев.

Рязко я дръпна нагоре. Китаецът извика и опита да я удари с юмрук.

Шон го сграбчи за раменете.

— Спри да се бориш или ще убия съпруга ти! — изкрещя Ли.

Беше насочил своя пистолет в главата на Изабел.

Тя отдръпна ръце от оръжието на китаеца.

Секунда по-късно вратите на асансьора се отвориха със звън.

— Ако още веднъж направиш това, ще надупча и двама ви! — продължи да крещи Ли. Всички застинаха.

Настъпи тишина.

— Хайде, да вървим — каза накрая той.

— Къде? — попита Шон.

Ли посочи с дулото на пистолета.

— Ще поискате да дойдете, когато видите какво сме ви подготвили.

После отново размаха заплашително оръжието пред очите им.

След това четиримата се оказаха на студената платформа в мазето.

Шон сграбчи рамото ѝ.

— Трябва да отидем с него — каза той.

— Какво става, по дяволите? — попита тя и задържа погледа си върху Ли.

— Единственото, което искам, е да намеря начин Алек да бъде освободен — обясни шепнешком Шон.

— Не създавайте проблеми, госпожо Раян — извика Ли. — Ще бъде по-лошо за сина ви, ако го направите. Уверявам ви в това. Много по-лошо...

Хенри Моулъм наблюдаваше как мигащата светлина на уличната мрежа на Манхатън изчезна.

— Тя не се движи. — Майор Финч стоеше зад него.

— Имаш ли оригиналните планове на сградата на *ВХН*.

Финч подхвърли разпечатката върху бюрото му.

— Сигурна съм, че това го има онлайн някъде...

— Няма време да търсим... — Той се вгледа в изображението. — Това са тунели, които свързват банката с всички съседни сгради. — Погледна към вертикалния чертеж на сградата на *ВХН*.

— Тук има повече нива, отколкото нийоркската полиция е претърсила. Стената, която те бяха пробили, водеше към празен етаж.

Той посочи по-ниските нива на чертежа, показващ страничен изглед на сградата на *ВХН*.

— Тази стара кота отива много по-дълбоко, отколкото новите. Дали са открили вече как да стигнат до тях? Обзалагам се, че Шон Раян го е направил. Това е точно такова място, където той би се укрил. В тайните трезори.

— Протестиращите отказаха ли се вече? — попита той, гледайки към Финч.

— Националната гвардия е там сега — обясни тя. — Говори се, че е възможно да открият огън...

Изабел последва Шон и Ли назад по платформата, в тунела и в сградата на *ВХН*. Тя се препъна няколко пъти, обзета от безпокойство за Алек.

Скърцащ шум от бавно движещ се влак отекна, докато те вървяха обратно по коридора към пощенската зала на сградата на *ВХН*.

— Къде отиваме, по дяволите? — попита тя, докато чакаха пред асансьорите. Изглеждаше сякаш преди много време тя бе минала по този път, а това беше само преди четиридесет минути.

Изпитваше облекчение, че беше намерила Шон и че разбра: той не беше виновен за убийствата. Но новината, че Алек е в опасност, я съкруши...

В малкия полуосветен коридор имаше три врати за асансьори. Средната беше позлатена, другите две бяха сребристи.

— Можете поне да ни кажете накъде отиваме — рече тя. — Нагоре или надолу? И без това ще разберем съвсем скоро.

— Надолу — каза Ли. — Построяването на сградата на *ВХН* било последната велика американска екстравагантност преди срива на Уолстрийт^[1]. Трезорите наистина са невероятни. — Той се обърна към Шон: — Знаеше ли това?

— Ще си платиш, ако синът ни е наранен — прошепна заплашително Шон. — Обещавам ти го.

Ли се усмихна.

Изабел гледаше табелката за повикване на позлатения асансьор. Ли беше натиснал този бутон. Върху него беше логото на *ВХН*. Буквите бяха заобиколени с квадрат, а над тях имаше стрела.

— Ако ни съдействате и ако получа това, което искам, ще спася сина ви, господин Раян — отвърна Ли.

Позлатената врата се отвори и Ли влезе пръв. Той държеше пистолета насочен към тях. Помощникът му побутна с оръжието си Шон.

Тогава Ли въведе код в клавиатурата под табелката, показваща етажите.

Тя го видя да натиска бутоните + и — и някакви цифри в близост. Погледна към бутоните, показващи етажите.

Имаше седем подземни нива. Три от тях не бяха осветени, сякаш не се използваша, докато той не вкара кода, когато те светнаха като другите кръгли жълти бутони.

Ли натисна най-долния бутон от трите. После натисна двата бутона над него.

— Искам да видите какво има и на тези етажи — каза той.

Асансьорът слизаше надолу почти толкова дълго време, колкото да се изкачат до етажа на ръководството. Можеше ли мазето наистина да бъде толкова дълбоко?

Тогава се чу тракане, светлините премигаха.

Изабел долови тежък мирис на влага, която се просмукваше в кабината. Внезапно се чу стържещ звук, асансьорът спря и вратите се отвориха със звън.

Пред тях се извиси стената на въглищна мина — черна, напукана, с изпъкнали издатини. Имаше един тесен ръб на нивото на асансьора. Изглеждаше така, сякаш подът на някакъв проход беше пропаднал. Таванът отгоре беше извит и напукан.

Силна миризма от канализация нахлу в асансьора.

Ли натисна бутона, за да затвори вратите.

— Вчера проучихме това място — каза той. — Няма изход. Лесно можеш да умреш, ако никой не дойде да те спаси. Ще ви оставим, ако някой от вас създава неприятности... — Той натисна бутона и вратата се затвори.

Чакането този път беше кратко. Отново проехтя стържене. Когато вратите се отвориха, главата на Изабел се замая. Усещаше колко надолу се бяха спуснали и това не ѝ харесваше.

Лъхна я остра миризма и тя закри носа си с длан. Ивицата светлина от асансьора падаше върху пространство с пясък, осеян с тъмни петна. Вляво от тях се извисяваше подобна на скала стена. Приличаше на тази от горния етаж, но беше по-гладка.

Дочу шумолене, когато шумът от асансьора заглъхна.

Някакви червени точки се мяркаха в далечината сред сенките.

Те сякаш се приближаваха към тях. Ли натисна бутона, за да затвори вратите. Никой не мърдаше от кабината.

— Всеки път те идват по-бързо — каза той. — Трябва да са гладни.

Стори й се, че измина много време, а вратата все не се затваряше. Забеляза гигантски бели плъхове, които се стрелнаха около тях.

Плъховете бяха албиноси. Никога не беше виждала нещо подобно. Настръхна.

Те покриваха пясъка като движещ се килим и се катереха един върху друг. Привидя й се, че са се втурнали към тях, подскачайки на тънките си крачета с мършави напрегнати муцунки.

Беше отвратително. Мускулите й се напрегнаха.

Изабел вдигна ръце, за да ги отблъсне.

Шон и Ли избутаха вратата, за да се затвори.

И тогава тя чу пронизителен писък.

— Бутай, господин Раян — каза Ли. — Те са много бързи.

— Какво, по дяволите, беше това! — извика Изабел, когато вратата най-сетне се затвори. Експлозия от драскане отекна в асансьора, когато той отново тръгна надолу. Никога преди не беше виждала такава свирепост.

— Срещал съм точно такива животни във Виетнам — каза Ли. — Плъхове, които живеят, без да виждат слънцето, и се изяждат един друг. И всичко друго, което могат да намерят. — Той изгледа ужасените им лица и се засмя.

— Плъхове канибали — прошепна Изабел.

Мисълта за тях я накара да пристъпва втрещена на място, докато асансьорът продължи надолу. Имаше още една пауза, преди вратите да се отворят отново.

Изабел сграбчи рамото на Шон.

Какво още можеше да има тук, по дяволите?

Тя стоеше в предната част на асансьора, готова да натисне вратите да се затворят отново, ако пак се появят плъхове. Но този път пространството, към което гледаха, беше осветено от статив с прожектори в далечния край на висока пещера.

Дебел оранжев кабел водеше от асансьора към прожекторите. Но част от пещерата беше в сянка.

— Не сме виждали плъхове на това ниво, госпожо Раян. Това е херметически запечатана пещера — каза Ли.

— Четох за това — отвърна Шон. — Очевидно строителите са се натъкнали на шахта в основата на Манхатън, когато са изкопавали най-долните нива на банката. — Дватама стояха в асансьора и се оглеждаха.

— Слухове за огромни пещери се носят от десетилетия. Винаги са били отричани.

Изабел не показваше готовност да излезе. Изглежда, че в пещерата нямаше от онези отвратителни същества, но мисълта за тях все още я караше да изтръпва.

Ли излезе от асансьора, обърна се и махна на Изабел и Шон да дойдат върху сивия шистов под на пещерата. Изабел пристъпи напред. Шон я последва. Извитият таван изглеждаше естествено с изпъкнали по-тъмни скали на сивия фон. Той се простираше високо над главите им. Беше осеян с пукнатини и гънки. Стените от всяка страна също бяха напукани и грапави.

— Има индиански знаци по стените — обясни Ли. — И там някъде има кости. — Той посочи към другия край на пещерата.

Тогавя Изабел видя четирите гробници. Те бяха квадратни, ниски и изглеждаха направени от същата скала, която ги заобикаляше.

— Насам — каза Ли.

Шон и Изабел го последваха. Тя непрекъснато обръщаше глава, за да огледа пространството. Гледката беше невероятна. Това беше естествена подземна зала с шокиращи размери.

Когато се обърна, тя видя, че около вратата на асансьора имаше арка от жълти тухли в стил арт деко. Някой беше положил много старание тук.

Нямаше никакъв шум в пещерата, само ехо от стъпките им. Нямаше и никаква миризма, което я успокои. Това означаваше, че тук няма от онези ужасни животни, изяждащи се едно друго.

Когато стигнаха до гробниците, Изабел видя, че те са по-големи, отколкото изглеждаха от далечния край на пещерата. Бяха високи, с плосък покрив. Те приближиха една от тях. Шон бързо я обиколи.

— Това не е най-интересната гробница — каза Ли.

Когато Изабел мина покрай нея, видя, че имаше врата, изработена от железни пръти. Вратата беше отворена. Пристъпи

напред. Вътре в далечния край на голяма камера се забелязваше каменен саркофаг с отворен капак.

— Там има само кости — обясни Ли, сочейки към гробницата, в която гледаше Изабел.

— А тази ще ви заинтересува повече, ако търсите сина си. — Той посочи към друга гробница. Тя беше много по-голяма от останалите, макар че беше в същия стил, с плосък покрив, и беше направена от същата черна скала, грубо нарязана на големи блокове.

Всяка гробница имаше издадена от покрива козирка.

— Кой, по дяволите, е погребан тук? — попита Изабел.

— Бивши председатели на *ВХН* — обясни Шон. — Това е мавзолей на компанията.

— Да, така е... Хайде. — Ли погледна назад към асансьора. След това към часовника си.

Шон се приближи към Изабел, докато вървяха зад Ли.

— Честно казано, мислех, че сам мога да се справя с всичко това — призна Шон.

Тя стисна ръката му и погледна назад към асансьора. Той изглеждаше много далеч.

— Надявам се на Бога да спасим Алек. Надявам се, че те не са му направили нищо.

Когато се доближиха, видяха, че вратата пред последната гробница също беше отворена. Тази порта беше двойно по-голяма, изработена от ръждясали железни пръти, както и първата, покрай която бяха преминали.

— Влезте вътре! — заповяда Ли.

Камерата беше много по-голяма, в отсрещния край имаше олтар, сякаш е била използвана като параклис. Светлината беше слаба, идваше от процепи в стените. Изабел се почувства неспокойна веднага след като влезе вътре. Ала това, което най-много я напрегна, беше на стената от лявата им страна.

Символ с квадрат и стрела беше изсечен в голямо парче от черна скала, вградено сред други, по-малки парчета в стената.

Пред олтара имаше една тежка дървена пейка, където хората можеха да коленичат.

Помощникът на Ли, който ги приканваше да вървят напред, сега беше застанал пред вратата с насочен към тях пистолет.

— На колене! — извика Ли.

— Това е пълна глупост... — възпротиви се Шон. — Няма да играем по вашите правила.

— Не е глупава игра — подсмихна се свирепо Ли. — Ще правите каквото ви заповядам или няма да видите сина си отново. Не е моя вината, че жена ти се присъедини към нас, господин Раян. Беше лошо избран момент за нея и за теб, това е всичко. — Той отново погледна часовника си.

— Хайде, на колене или моят приятел ще пусне по един куршум в бедрата ви и тогава със сигурност ще коленичите, но ще бъде много болезнено.

Шон и Изабел отидоха до дървената пейка и изпълниха заповедта му. Пред пейката имаше дървен парапет, където можеха да се опрат. На него зееха дупки, в които можеха да пъхнат ръцете си. Имаше място да коленичат още петима души.

На Изабел не ѝ хареса как изглежда. Щом се вгледа над предния ръб, забеляза белезници в далечния край. Те бяха железни. Това пък съвсем не ѝ хареса...

— Какво ни карате да правим, мамка му? — извика Шон.

Той понечи да се изправи.

Изабел се обърна точно навреме, за да види как Ли притисна силно пистолета в гърба му. Тогава тя усети нещо твърдо и студено да се притиска и към нея.

— Моят приятел ще застреля жена ти. Можеш да я гледаш как кърви до смърт или ще направиш това, което казвам, и ще видиш сина си — изсъска Ли.

— Шон, не мърдай — помоли го Изабел.

Те трябваше да изчакат подходящия момент, преди да предприемат нещо.

Мъжът ѝ изсумтя гневно, но остана така.

— И двамата пъхнете ръцете си през дупките.

Изабел обмисляше в кой момент да се опита да се измъкне, но не беше време за героизъм с пистолет, притиснат в гърба ѝ.

— Тук ли е Алек? — извика. — Искам да го видя. — Тя пъхна ръцете си през дупките.

— Желанието ти ще бъде изпълнено. — Ли заобиколи, вдигна белезниците, които висяха пред пейката. Те прилепнаха перфектно

върху китките им. Той ги затвори само с едно малко парче желязо. Бяха в капан. Белезниците можеха да се отворят единствено чрез издърпване на парчето желязо, но те не можеха да го достигнат.

— Мамка му, откъде взехте всичко това? — попита Шон.

— Беше си тук. Предполагам, че са го използвали, за да наказват хората.

Те стояха на колене с лице към олтара.

Ли отново погледна часовника си.

— Очаквате ли някого? — попита Изабел.

Един глас отговори зад тях:

— Ти си довел и двамата, Ли. Имаме късмет.

Изабел се обърна. Мъж и жена бяха влезли в параклиса. Мъжът носеше на ръце сина ѝ. Тя нададе сподавен вик и се опита да се изправи, като дръпна силно пейката. Белезниците ѝ попречиха, връзвайки се дълбоко в кожата ѝ. Тя отново ги дръпна. Изви тялото си, гледайки мъжа, който носеше Алек. Отвори широко очи, напрегна мускулите си.

— Копеле долно, пусни го! Как се е озовал тук? — Тя дръпна ръцете си назад, опитвайки се да ги освободи. Желязото се вряза в кожата ѝ. Усети прилив на страх и паника.

Който и да беше мъжът, изглеждаше жесток. Беше висок, със сурово лице, облечен в черен костюм и риза. Сивата му коса беше пригладена назад. Имаше хлътнали очи и бледа кожа.

— Замълчи! — извика той, минавайки покрай нея. — Има причина да бъдете на това място.

— Зина, какво, по дяволите, правиш тук? — извика Шон. — Ти беше приятелка на Марк.

Зад мъжа, който носеше Алек, вървеше жена с шоколадов цвят на кожата. Изабел погледна към нея, после се взря по-добре и я позна. Зина беше с Марк в Кайро. Тя беше ранена при спасяването им на Юдейските хълмове.

Тя трябва да е била предателка през цялото време. Затова ли беше загинал Марк?

— Ние научихме много в Израел — каза мъжът, като се отправи към олтара.

— И не си ти този, който ще ме съди — допълни Зина.

Тя застана зад тях.

Мъжът, който носеше Алек, положи сина им на олтара. Нямахше как да разберат дали той спеше, или беше мъртъв. Изабел се опита да премести пейката напред, но тя беше твърде тежка. Протегна се нагоре, за да види лицето на Алек, но не можа. Нададе продължителен стон. Присви юмруци.

— Какво сте направили? — извика тя.

— Синът ти все още е жив — успокой я Зина.

— За какво ви е, по дяволите? Та той е дете! — Гласът ѝ трепереше от отчаяние.

— Помните ли Робърт Максимилиан Кайзер? — попита мъжът, застанал над Алек откъм далечната страна на олтара. Той беше положил момчето по гръб върху камъка.

— Да, помним го — отвърна Шон. — Някой направи така, че да изгори жив...

— Е, преди да умре, той ни каза, че най-вероятно вие сте единствените хора, които знаят истината за символа и книгата, защото сте наясно къде е била намерена.

Изабел огъваше тялото си, взирайки се в Алек. Черна копринена лента беше вързана около челото му. Беше ли наранен?

— Какво сте му направили?

— Той е упоен, но съдбата му ще бъде по-лоша от тази на Кайзер, ако не ни съдействате.

— Какво, по дяволите, искаш от нас? Какво? — изпищя Изабел.

— Ще ви кажем — отвърна мъжът.

Той се наведе, после се изправи. В ръката му имаше нож. Вдигна го във въздуха над главата си и започна да мънка нещо отново и отново.

— *Quarto quattuor invocare Unum.* — След като го повтори четири пъти, все по-силно, той придвижи ножа бавно надолу към Алек.

Изабел изкрещя:

— Не!

Тя се огледа. Щеше ли да им помогне някой? Всички очи бяха насочени към олтара.

— Някой да спре това безумие! — извика тя.

Никой не помръдна.

— Ще си платите за това! — изкрещя Шон.

В помещението отекна ехото от паникьосаните им гласове.

— Невинната кръв е най-могъщата — отрони тихо мъжът, сякаш не ги беше чул.

— Копеле, какво правиш? Алек! — Писъкът на Изабел разкъса въздуха.

Зина беше пред олтара. Беше запалила черна свещ. Тя държеше нещо над пламъка. То запуши силно и изпълни пространството с противен остър мирис, с миризмата на смърт...

[1] Катастрофалното падане на цените на акциите на Нюйоркската стокова борса през 1929 г. — Б.пр. ↑

Хенри погледна към екрана. Той показваше разрушена тухлена стена, около която стояха нюйоркски полицаи.

— Те все още не са намерили останалите етажи — каза той. В гласа му отекна разочарование и умора.

— Дали планират да пробият най-ниското ниво? — попита Финч.

— Има някакъв проблем при канализацията в района — отговори Хенри. — Очевидно в тази част на Манхатън има всякакви подземни пречки. Те ще включат специалисти, преди да слязат по-надолу.

Той опря глава на ръцете си.

— Наистина не мисля, че имат време за това.

— Какво, по дяволите, има в тази книга, което толкова те безпокои? — попита Финч.

Хенри вдигна поглед към нея.

— От тялото на детето се източва всяка капка кръв, докато човешка кожа се изгаря като тамян.

Финч тежко въздъхна.

— Не би искал това да тежи на съвестта ти.

Изабел отново изпищя. Тя не видя кога беше нанесъл първия удар, но след това забеляза вдигането на ножа, от острието на който капеше кръв.

Тя изрева по-силно, напрягайки тялото си, когато ножът отново се спусна надолу. Този път мъжът поряза голия крак на Алек, който беше само по бельо.

Потече струйка кръв.

Изабел издаде сподавен, сърцераздирателен стон.

Алек простена тихо... Тогава ножът отново се издигна във въздуха.

— Следващият разрез ще бъде по-дълбок — каза той.

— Копеле такова! Болно копеле! Защо правиш това? — изкрещя Изабел. Тя почти можеше да усети острието върху собствената си кожа. Бясно задърпа белезниците с надеждата, че може да се счупят от повтарящия се напън.

Тогава Алек отново изстена.

Шон крещеше:

— Остави го, вземи мен! Убий ме, моля те!

— Не искаме твоята кръв — каза мъжът.

Той отново вдигна ножа.

— Защо правиш това? — извика Изабел.

Мъжът отпусна ножа.

— Синът ти ще умре, ако продължа. — Той се спря и погледна към Изабел и Шон. — Но аз ще спра, ако вие успеете там, където ние се провалихме.

— Да успеем ли? Как?

Зина държеше за ръба квадратно парче от нещо, което изглеждаше като изсушен пергамент, над пламъка на свещта.

Докато мъжът говореше, тя го отстрани и го сложи на олтара в краката на Алек.

Мъжът посочи към стената от лявата им страна.

— Вие ще решите тази загадка. По този каменен блок има дупки. Вярвам, че той може да бъде отворен от някой, който знае тайната на този символ.

Шон и Изабел се обърнаха към символа на стената. Наистина имаше малки дупки там, където линиите се пресичаха.

— Само това ще спаси сина ви.

— Какво? Луд ли си? — извика Изабел.

— Не, съвсем не.

— Това е напълно откачено... — Шон дръпна белезниците, опитвайки да се освободи.

Зина пристъпи напред и го погледна. Кожата на китките му изглеждаше разранена.

— Вие ще ми помогнете със символа. Тогава няма да бъде нужно да завършвам този ритуал. В противен случай... — Той се наведе, вдигна ножа и го размахва във въздуха. — ... ритуалът ще бъде завършен, и то бързо.

Изабел дръпна отново белезниците.

— Вие всички сте луди!

— Не, не сме — каза Ли. — Тук долу е скрито нещо и смятам, че моят приятел ви е осигурил добър стимул, за да ни помогнете.

— Що за извратен ритуал е това да посегнеш на едно дете? — извика Шон.

— Един древен и свещен византийски ритуал — спокойно обясни мъжът. — Някога тази империя е била толкова могъща, колкото САЩ сега. Те са били единствените, които някога са успели да направят злато от обикновен метал. Символът крие древна тайна. Загадка, която вие ще ни помогнете да разгадаем. — Той посочи към стената.

— Аз не знам решението — отвърна Шон. — Не можеш да ни причиниш това.

— Ритуалът със сина ви ще бъде завършен, ако тази загадка не бъде разгадана. — Гласът му звучеше категорично.

— Освободете ме. Аз ще ви го отворя — каза Изабел.

Тя гледаше олтара. Знаеше, че не може да има доверие на нито един от тях, дори и ако им даде това, което искаха, но също така беше наясно, че трябва да се възползва от шанса.

— Как открихте това място? — попита тя. Опитваше се да звучи нормално, макар че мисълта, че Алек кърви, я караше да трепери.

— От един приятел. Чул за това място преди две години. Той обясни какво има тук долу, разказа ни за този символ. Тогава реших, че трябва да купим тази банка, за да получим достъп. Това съвпаднаше с всички проучвания, които бяхме направили. Но трябваше да действаме бавно. Аз го подтикнах да те наеме, Шон. Исках да си ни подръка, ако ни потрябваш. И сега сме готови за завършващата фаза. Вие трябва да отворите това.

Алек простена на олтара и се размърда. Той беше жив.

— Освободете ме — каза Изабел.

Ли пристъпи напред и разкопча белезниците ѝ.

Шон се обърна към Зина:

— Ти се опита да ми помогнеш в Йерусалим, защо?

Зина поклати глава, сякаш го съжаляваше.

— Моят приятел, Арап, отиде твърде далеч в Йерусалим — бавно заговори мъжът. — Искахме да намериш съпругата си. Мислехме, че може да ни бъдете полезни. Ще видим. Трябва да помогнеш на жена си да реши това.

Изабел си спомни какво ѝ беше казал Шон за Зина. Имаше много неща, които нямаха смисъл — като пожара във вилата, в която я държаха. Зина ли го беше запалила, за да прикрие доказателствата?

Тя бързо се приближи до олтара, прегърна Алек, заслуша се дали диша. Провери раните му. Имаше рана на ръката му и друга — на прасеца. И двете кървяха леко. Тя ги притисна с ръка. Опитва се да откъсне ивица от ризата си, за да спре кървенето, но мъжът се намеси и я избута настрани.

— Ще има време за това по-късно.

Тя не вярваше на обещанията му. Искаше да грабне Алек и да изтича обратно към асансьора, но трябваше да премине през твърде много хора. Нужно ѝ беше нещо, което да отвлече вниманието. И то бързо.

Тя отиде до символа. Квадрат и стрела бяха изсечени в скалата. Малките дупки също бяха квадратни. Тесни вдлъбнати жлеbove маркираха всички линии.

— Имате ли ключ? — Тя постави пръста си в долния отвор.

— Не. И опитахме да натискаме всяка дупка, във всякакви комбинации — обясни мъжът.

— Тези дупки са тук поради някаква причина — замисли се Изабел. Тя почука по камъка. Нямаше ехо.

— Каква беше онази гатанка, която открихме със символа в Истанбул, Шон? — бързо попита тя.

— По какъв нов път трябва да поемеш, ако вървиш от глад към смърт, но желаеш да минеш по всеки път само веднъж.

Изабел отиде до камъка и погледна в дупките.

— Знаеш ли, там вътре има цвят. Изглежда бял. — Тя положи ръка на челото си. — Бялото е за чистота, нали? Затова сватбената рокля е бяла.

— А черното е за смъртта — каза Шон.

— Тогава за какво е зеленото? — попита Изабел.

— Жлъчка, болест, глад? — изреди Шон.

Тя погледна в дупката отляво.

— Трябва да има зелено в тази дупка, ако това следва модела от символа.

Изабел се наведе надолу. Налагаше се да разбере това.

Надникна в една дупка. В дъното имаше бледа сивота. Това зелено ли беше? Тя не можеше да види.

— Нека да погледна — каза Ли, който стоеше близо до нея.

Той се наведе.

— Има една малка зелена точка в дъното.

— Ако следваме загадката, ако следваме пътя около символа от глад към смърт, от зелено към черно, и натискаме дупките по пътя около символа, това ще го отвори.

Докато говореше, Изабел търсеше начин да дръпне оръжието на Ли. Сега пистолетът беше затъкнат в колана му. Тогава те наистина биха могли да имат шанс. Съвсем не беше сигурна, че ще може да разгадае загадката.

Но тя се опитваше, натискаше всяка дупка поред, прекарвайки след това пръста си по канала, водещ към следващата дупка. Но всеки път установяваше, че не е преминала по един от пътищата, тоест по каналите. Не можеше да премине по всички линии, без да се преминава по някоя от тях два пъти. Загадката не беше разрешима.

Ли се приближи до нея.

— Ние стигнахме дотам, докъдето и ти.

— Трябва да минеш по всяка линия само веднъж — каза Шон.

— Остават ви няколко минути, това е всичко — рече ядосано мъжът.

Тя искаше да изтича до него и да го удари, но се въздържа. Трябваше ѝ оръжие.

Как може да се реши тази загадка?

Какво знаеше тя за тях?

В паметта ѝ изплува спомен за една книга за загадките. Беше я купила на Марк, бившия ѝ мъж, когато бяха заедно. Някои от загадките бяха изброени като нерешими. Това трябваше да го забавлява, когато работеха заедно в Истанбул. Опитът не беше успешен. Но една от загадките беше немска — за мостове, които трябваше да премине. В нея имаше линии.

Какво беше решението ѝ? Тя видя книгата в съзнанието си. После отново видя страницата. Всеки мост беше с различен цвят. Мостовете на Кьонигсберг. Не беше се сещала за това от години. Но какво беше решението?

— Почакай — рече Изабел. Тя отново прокара пръст около квадрата. Тръпка на предчувствие премина през нея. Какво беше казал някой за нов сегмент? — Ако създадем нов път, от бяло към червено, това би съответствало на загадката. Ще има начин да стигнем от зелено към черно и да минем по всеки път само по веднъж. — Тя започна да притиска дупките последователно, завършвайки с бяло, след това натисна червено, а сетне — черната дупка.

Когато притисна последната дупка, не се случи нищо.

Тя удари ядосано с юмрук по камъка. Щеше ли да загуби всичко заради една глупава загадка, която беше объркала?

Отново удари по скалата, още по-силно.

Чу съскащ звук.

Изглежда, че идваше от стената, в която се отвори широка квадратна дупка. Скалата се плъзна със стържещ звук назад и надолу, където беше символът.

— Вижте! — извика тя въодушевено.

Беше проработило. Тя беше права!

В отчаянието ѝ се беше появила искрица светлина.

Тя докосна стената там, където се беше отворил квадратът. Вътре зад дебел ръб в скалата имаше по-малка и по-тъмна стая. Беше празна, с изключение на една висока урна от блестяща сива скала, поставена в центъра. Отгоре върху урната се забелязваше зелена статуя. Всичко беше покрито с тънък слой прах, а в ъглите на ниския сив таван висяха малки паяжини.

Тя се наведе напред.

Ли я потупа по рамото.

— Жена ти успя, господин Раян! Трябваше да поканим нея да дойде в Ню Йорк, а не теб. — Той се плъзна над ръба на дупката.

— Браво — прошепна Шон.

— Не пипайте нищо! — извика мъжът, който стоеше над Алек.

Той мина покрай Изабел и последва Ли.

Тя отиде до Алек, подхвана главата му, вдигна го на ръце.

— Получихте това, което искахте — заяви Изабел. — Сега ни пуснете да си вървим.

— Не мърдайте от местата си — каза мъжът. — Ще ви застреляме, ако го направите.

Изабел стоеше права, прегърнала Алек. Тя гледаше настрани към помощника на Ли. Най-добрият вариант за тях сега беше да го нападнат. Но трябваше бързо да използват своя шанс. Тя се придвижи към отвора в стената, надявайки се, че помощникът ще я последва от любопитство.

— Това е изработено от фелзит^[1], лорд Бидонър — тихо възкликна Ли.

Той се взираше във високата урна.

Лорд Бидонър, помисли си Изабел. Сега знаеха кой е този мръсник. Но това означаваше, че е още по-малко вероятно да ги пуснат.

— Фелзит ли? — попита Бидонър.

— Това е кварц. Може да бъде крехък.

— Повече ме интересува това, което се намира вътре — заяви Бидонър. В гласа му се долавяше леко вълнение. — Съдбата на човечеството...

Ли размахваше телефона си наоколо, използвайки светлината от екрана, за да освети блестящата урна от фелзит и това, което стоеше на върха ѝ.

Изабел се взря в зелената изправена фигура на статуетката, поставена отгоре върху урната. Тя блестеше в полумрака. Високата фигура беше на слаб мъж с дълга брада и коса, падаща на букли покрай всяко ухо.

— Какво, по дяволите, е това? — учуди се тя, като се наведе.

Сега помощникът на Ли беше наблизко. Само на две крачки. Той наблюдаваше какво се случва. Тя стисна Алек по-здраво в ръцете си, а след това направи още една крачка към стената и надникна в стаята през подобния на прозорец отвор.

Бидонър сложи ръка на рамото на Ли.

— Ние всички чакахме дълго време за това — каза той. Гласът му беше нисък, изпълнен с благоговение.

Ли протегна ръка и погали главата на статуята, сякаш беше дете.

Шон и Изабел се спогледаха. Той ѝ кимна, показвайки, че трябва да се приближи. Тя пристъпи към него. Никой не забеляза.

Ли заговори тихо:

— Това е и гордостта на китайския народ.

— Запазили сте го — отбеляза Бидонър.

Изабел вдигна очи. За какво говореха те?

— Не се опитвай да освободиш съпруга си, госпожо Раян. — Ли се втренчи в нея.

— Каква, по дяволите, е тази статуя и какво има вътре? — попита Изабел. Трябваше да ги накара да продължават да говорят. Нямаше начин да ги пуснат да си отидат. Беше решила тяхната загадка, но това не означаваше, че щяха да спрат своя извратен ритуал.

— Първият император на китайците — Цин Шъ Хуан, човекът, който ни събра, е поръчал това като символ на обединен Китай. То съдържа митична сила — така се казва в древните истории. Виждате ли вълнообразните линии по него? — Ли не изчака отговор. — Те символизируют обединението на трите непокорни дракона. Докато това беше в Китай, ние бяхме най-могъщата нация в света. А сега аз ще го върна обратно. И всички ще дойдат и ще се поклонят пред нас отново.

Той погали главата. Усмиваше се, сякаш се беше преродил.

— А защо е била погребана тук? — попита Изабел.

Трудно ѝ беше да повярва, че една статуя има такова значение. Тя се нуждаеше от полиране. Можеше да си я представи в музей, но не

точно като символа на Китай. И какво намекваше Бидонър за съдържанието ѝ?

— Била е открадната от Летния дворец в Пекин, когато е бил ограбен през Втората опиумна война — обясни Ли. — Император Цин е казал, че тази загуба е по-лоша, отколкото изгарянето на хиляда акра от дворците му.

— И как така е стигнала дотук?

— Била е занесена в Хонконг от британски наемници — каза Бидонър. Той изглеждаше заплепен от статуята. — Банката, в която е била депозирана, е била погълната от *ВХН* преди сто години при организирана финансова криза в колонията.

Ли отново я погали.

— Предполагахме, че може да е скрита някъде в тази сграда — каза той.

— Кой от вас ще я вземе? — попита Изабел.

— Сега, когато ние участваме в поглъщането на *ВХН*, статуята отново е наша. — Ли погледна Бидонър. — А това, което е вътре в нея, ще бъде разделено.

Лорд Бидонър се усмихна.

— Те мислеха, че тук долу няма нищо ценно — рече Ли. — Само един отдавна изгубен мавзолей на последните председатели. Те не знаят нищо за реалната стойност. Стойността на това, в което хората вярват. Това ще промени всичко. — Той протегна ръце и грабна статуетката.

Бидонър също се присегна, за да задържи урната, но вече беше твърде късно.

Когато Ли повдигна статуетката, се чу пукот. Щом я издърпа нагоре с едно бързо движение, стените на урната се разпаднаха и се разбиха. Ехото отекна в пещерата...

Изабел се приближи до стената и погледна в камерата с урната. На мястото ѝ зееше дълбока дупка с назъбени ръбове.

И тогава тя чу нещо. Далечно шумолене, като смачкани листа под нечи стъпки.

Обхвана я злоещо предчувствие, което я накара да отскочи далеч от стената. Ли притискаше нефритената статуетка до гърдите си, сякаш беше бебе. Тогава Изабел отново чу шумоленето, но по-силно.

— Не! — извика Бидонър.

Той отстъпи назад от отвора, сякаш бе видял нещо ужасно. После се обърна към Изабел. Тя видя страхът по лицето му, широко отворените му очи.

— Бягайте! — изкрещя той.

Ли се катереше по ниската стена, която ги отделяше от помещението.

Гледката, която тя видя след това, я накара да извика:

— Шон!

Гигантски плъхове извираха от дупката в земята, където се намираше урната. Те прииждаха и се мятаха във въздуха...

— Трябва да бягаме! — изкрещя тя.

Ли погледна назад и издаде странен пронизителен вик...

Плъховете бяха като тези, които бяха видели по-горе. За секунди група от тях нападнаха Бидонър, който едва тогава се протегна към стената, която Ли току-що прескочи.

Той изпищя. Това беше смразяващ писък. Ужасена, Изабел го погледна: така му се падаше на копелето... Ли не направи никакво усилие да се върне за Бидонър. Той вече беше достигнал вратата на изхода от параклиса. Помощникът му, изпаднал в паника, го следваше.

Никой вече не ги пазеше. Изабел положи Алек на земята до Шон и започна да сваля белезниците му. Те се отвориха след няколко от най-дългите секунди, които някога беше преживявала.

— Вземи Алек, Шон... Тичай колкото можеш по-бързо! Не се притеснявай за мен. Изведи го оттук!

Зина беше единствената, която се опита да направи нещо срещу плъховете. Бидонър отново изпищя, когато пет от тях като малки псета го захапаха, докато се опитваше да излезе от вътрешната камера. Два плъха бяха на ръката му, един — на другата ръка, и един близо до шията му.

Зина се нахвърли с нож върху свирепите животинчета, като запрати две настрани, после трето във въздуха, леейки кръв. Но те бяха твърде много и докато тя размахваше острието, Шон грабна Алек в ръце.

Тогава Изабел видя пистолета в ръката на Бидонър. Беше го насочил срещу плъховете, които излизаха от дупката. Гръмна с отекващ тътен, докато той крещеше проклетие, което тя не разбра. Докато махаше с ръка, изпусна оръжието, което падна и се плъзна по

камъка. Зина не забеляза това. Тя се опитваше да отскубва плъховете от Бидонър. Изабел грабна пистолета и тръгна след Шон и Алек.

Тя се обърна, когато минаваше през вратата, и забеляза още плъхове да скачат върху Бидонър. Идваха все повече и впиваха зъбите си в него. И тогава Зина се отдръпна от него. Във всяка ръка държеше по един гърчещ се плъх. Тя ги запрати към стената.

Изабел се втурна да бяга.

Никога повече не видя Бидонър. Ли и другият китаец тичаха обратно към асансьора.

Шон с Алек на ръце беше зад тях, но ги настигаше. Изабел ги последва, но се препъна и едва не падна. Погледна назад. Зина беше зад нея. Тогава тя настигна Ли. Шон го задмина, въпреки че носеше Алек, тъй като статуята му тежеше. До асансьора оставаха още стотина метра. Изабел отново погледна назад, изпълнена със страх. Идваха ли плъховете?

Идваха!

Бяха се забавили заради пира, ала имаше още от тях, които бяха гладни.

И сега ги следваха по петите като глутница.

Изабел тичаше ужасена, мислейки как да защити Шон и Алек, ако плъховете ги настигнат.

Ли извика на китаеца до него. Изабел се обърна точно навреме, за да види как мъжът подаде пистолета си на Ли. Тя отново погледна напред.

После чу изстрел.

Дали плъховете бяха настигнали Ли?

Тя се обърна, но само Ли я следваше. А зад него, близо до земята, една ръка махаше във въздуха. Тогава тя разбра. Той беше застрелял своя помощник. Изабел обърна глава и продължи да бяга, подтиквана от решителност и страх.

Всеки неин мускул се напрягаше. Кожата ѝ настръхна. Стъпките ѝ отекваха в пространството. Тя тичаше все по-бързо, дишайки учестено. После се обърна. Плъховете бяха налазили помощника на Ли и го ръфаха.

Плувнал в пот, Ли все повече изоставаше.

— Хвърли статуята! — извика тя.

Той яростно поклати глава. Зина беше вляво, достатъчно далеч, за да не може да бъде застреляна лесно от Ли.

Тогава пищенето зад тях отново се усили.

— Изабел, тичай! — извика Шон.

Той ѝ махна с ръка.

Краката я боляха, виеше ѝ се свят. Тя обърна глава и ахна.

Ли беше паднал. Плъховете му се нахвърлиха. Той крещеше. Образуваха малко възвишение, катерейки се по него. Ръката му беше вдигната високо и удряше наоколо.

Изабел спря за момент, но Шон я извика.

Тя отново погледна назад. Голям плъх скочи и ухапа ръката на Ли. Заръфа я, докато Ли отчаяно я размахваше настрани.

Задавен вик изскочи от гърлото ѝ. Полази я страх и отвращение...

И тогава видя Зина да приближава Ли. Нямаше съмнение в смелостта ѝ. Но този път тя не се занимаваше с плъховете, а се наведе и вдигна статуетката, която беше паднала зад китаеца. И бързо побягна към стената на пещерата вдясно. Имаше ли и друг изход?

— Хайде! — извика Шон.

Стигнаха до асансьора.

Той натисна бутона, заблъска по вратата. После се опита да я отвори с дърпане, но тя не поддаде.

Те се обърнаха, за да видят агонията на Ли. Алек почиваше на рамото на Шон, все още упоен, несъзнаващ. По ръцете и краката му имаше кръв. Стичаше се по ризата на Шон, по панталоните му.

Тялото на Ли рязко подскочи в предсмъртен гърч. Целият хълм от плъхове се обагри в червено, когато кръвта му избликна...

Шон отново заудря по вратите.

Не след дълго плъховете щяха да подгонят и тях.

И тогава вратите на асансьора звъннаха.

Изабел въздъхна облекчено.

Но вътре беше Адар и облекчението ѝ секна. Той имаше лилава синина отстриани на лицето си. Гледаше ги свирепо с насочен към тях пистолет. Излезе от асансьора и махна с оръжието си към Шон и Изабел.

— Какво стана с другите?

Погледна към пещерата и устата му зейна от изненада. Очите му се разшириха.

Изабел се извърна от Адар и бавно извади пистолета от колана си. Имаше право само на един изстрел, ала не се страхуваше. Беше първенец в нейната група при тренировките с пистолет във Форин Офис през годината, когато започна работа. Тя замахна с пистолета нагоре, пое дълбоко дъх и бързо приклепна на коляно.

В този момент Адар се обърна към нея. Дулото на пистолета му проблесна.

Изабел видя като в забавен кадър как той го насочва към нея.

Мъжът беше прекалено бърз.

Тя чу ехтящ гръм. Нещо удари рамото ѝ и я завъртя. Беше простреляна!

Изабел падна. Шон извика.

Но ръката ѝ все още беше изпъната напред и тя все още държеше пистолета. Прицели се и натисна спусъка. Силата на отката отхвърли рамото ѝ назад с мъчителен тласък.

Адар се свлече...

И тогава Шон я вдигна нагоре.

— Трябва да вървим! — извика той.

Чуваше как плъховете цвърчаха, когато минаха покрай падналия мъж. Струпаха се по тялото му като освирепяла от глад глутница. Видя червена дупка в гърдите на Адар. Той се гърчеше, сякаш се опитваше да се изправи, но тялото му безпомощно се отпусна на земята...

Последното нещо, което съзряха, когато вратата на асансьора се затвори, бяха стадата от плъхове, които наваляха тялото на Адар. Той все още беше жив, когато те започнаха своето угощение. Ръцете му се размахаха и после потънаха в кипяща белота...

Вратата на асансьора се затвори.

Но нещо беше влязло вътре с тях. Тя чу Шон да крещи. Облегна се замаяна на стената на кабината. После чу трясък и пищенето секна.

— С какво започваше кода? — извика Шон.

— А хаш... — Гласът ѝ заглъхна.

Чуваше го да трака по бутоните. Набра го два пъти. После асансьорът потегли. Шон беше свалил ризата си. Разкъсваше я на ивици. Ужасно пулсиране, дълбоко в раната, идваше от рамото ѝ.

— Алек добре ли е? — попита тя.

— Седни — каза ѝ Шон.

Тя се свлече на дървения под. Нещо топло капеше отстриани на тялото ѝ.

Някакъв глас долиташе отдалеч.

— Добре ли е Алек? — повтаряше тя отново и отново. После нахлу жужене от гласове.

Но тя не можеше да разбере думите.

И всичко стана тъмно...

[1] Вулканичен каменен материал. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Чак след месец Хенри Моулъм завърши доклада си за случилото се във *ВХН*.

Все още не бяха обявени съкращения в банката. *ВХН* и нейните регулаторни органи още оценяваха щетите. Бунтът пред сградата в Манхатън се беше изпарил при появяването на Националната гвардия, но бяха необходими дни, докато всичко утихне.

Не излезе нищо дори приблизително до истината за случилото се в тайния мавзолей под банката. Един вестник твърдеше, че костите, открити в подземната пещера, са били там в продължение на векове. Друг се опита да всели паника за риска от плъхове, на който са изложени пътуващите в метрото. Тогава беше съобщено, че хиляди плъхове са били унищожени от екип от специалисти часове след отварянето на пещерата.

Комисията за ценните книжа и борсите суспендира поглъщането и акциите на *ВХН*, докато се проведе разследване по всички въпроси около събитията в банката.

Беше малко вероятно, но не и невъзможно поглъщането все пак да се осъществи. Останалите членове на борда на хедж фонда „Абаносов дракон“ бяха дезавуирали лорд Бидонър.

И китайските власти ясно заявиха, че не са имали участие в никакви убийства или нещо незаконно. Те отрекоха да знаят каквото и да било за намеренията на Ли и помощника му.

Семейство Вон бяха обвинени в редица престъпления само за няколко дни.

По време на интервю в Лондон Шон обвини себе си за това, което се беше случило със семейството му.

Доказа, че е бил на летище „Сити“ в източния край на Лондон, очаквайки самолета на *ВХН* да бъде подготвен за излитане, когато е била убита танцърката в Сохо. Доказателства от камера за сигурност подкрепиха показанията му.

— Трябваше да отидете направо в полицията, когато открихте, че Алек е в опасност — каза тихо Хенри.

— Знам — отвърна Шон.

— Все още ли работите за *ВХН*? — попита го Хенри.

— Не, те прекратиха проекта за лицево разпознаване.

— Как е Алек сега?

— Добре е. Удивително е, като се има предвид какво го сполетя...

— Децата са много издръжливи — каза Хенри.

— Макар че той все още сънува кошмари.

— А Роуз Сушард добре ли е?

— Малко е нестабилна, но е много благодарна на лондонската полиция. Казва, че полицаите, които са проследили обаждането ѝ, заслужават медал от кралицата.

Хенри се усмихна.

— Нюйоркската полиция ви освободи бързо. — Той погледна към бележките си.

— Не чак толкова... Те ме разпитваха в продължение на дванадесет часа. Трябваше да повтора цялата история три пъти. Тялото на лорд Бидонър ги отведе до един апартамент, за който той имал ключ. Там открили якето на Алек... Фактът, че беше установено, че Адар е имал нож в себе си, а аз бях на записите от охранителна камера в другата сграда, когато е била убита Грейнджър, беше достатъчен, за да ги убеди, че казвам истината.

— Те са открили и други неща в апартамента на лорд Бидонър.

— Какви?

— Парчета от кожа в хладилника. Това подкрепя казаното от вас, че е запалил нещо странно на свещта.

— Не знаех, че е човешка кожа.

— Това го свързва с редица убийства. Ако някога чуете отново нещо за Зина, трябва да ни уведомите незабавно.

— Във вестниците не пишеше, че той е убиец.

— Не, слава Богу. Той е един психопат, за когото светът не трябва да знае. — Хенри потърка масата между тях, сякаш изтриваше нещо.

— Някой открил ли е някаква следа от Зина или статуетката? — попита Шон.

— Не, тя изчезна, просто се изпари... Намерили са тунел, който свързва тази пещера с изоставена метростанция. Тя е била използвана от хората, които са строили онзи мавзолей.

— Какво мислите, че е имало в тази статуя, която лорд Бидонър искаше толкова много?

Хенри вдигна рамене.

— Надявам се никога вече да не я видя. — Гласът на Шон звучеше ядосано за пръв път по време на двучасовия им разговор.

— Мога да го разбера, като се има предвид всичко, което се случи. — Хенри замълча за малко. — Мисля, че вече мога да ви пусна.

Изабел бързо отвори вратата, когато Шон се прибра вечерта.

На рамото ѝ все още имаше превръзка.

Те се прегърнаха. Шон я притискаше към себе си. Изабел се отдръпна.

— Нали всичко вече приключи окончателно? — попита тя. — Всички тези глупости със символа свършиха.

— Да — каза Шон.

Той отново я прегърна.

— Слава Богу. Никога вече не искам да чувам за това. — Тя плъзна ръце по раменете му. — Те приеха ли всичко, което им каза?

— Да. Той дори ми се извини, че се бил усъмнил в мен.

Тя не отговори. Просто отново го прегърна. Силно. Той можеше да усети топлината ѝ. Вдъхна я. Беше се притеснявал за нея.

Изабел беше променена, след като я изписаха от болницата в Манхатън, не само защото беше загубила много кръв от раната. Изглежда, че се наслаждаваше на това, че е жива.

— Ние имахме голям късмет — прошепна тя. — Всичко отново е така, както трябва да бъде. Сега просто искам отново нормален скучен живот. Без повече приключения. И никога вече да не чувам за онази кучка Зина.

— Няма да чуеш. — Шон пое дълбоко дъх.

Всичко беше свършило.

И се надяваше, че е прав за Зина.

След това се отдръпна. Беше чул Алек да слиза по стълбите. Той се наведе и протегна ръце.

Беше време отново да бъдат семейство...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.